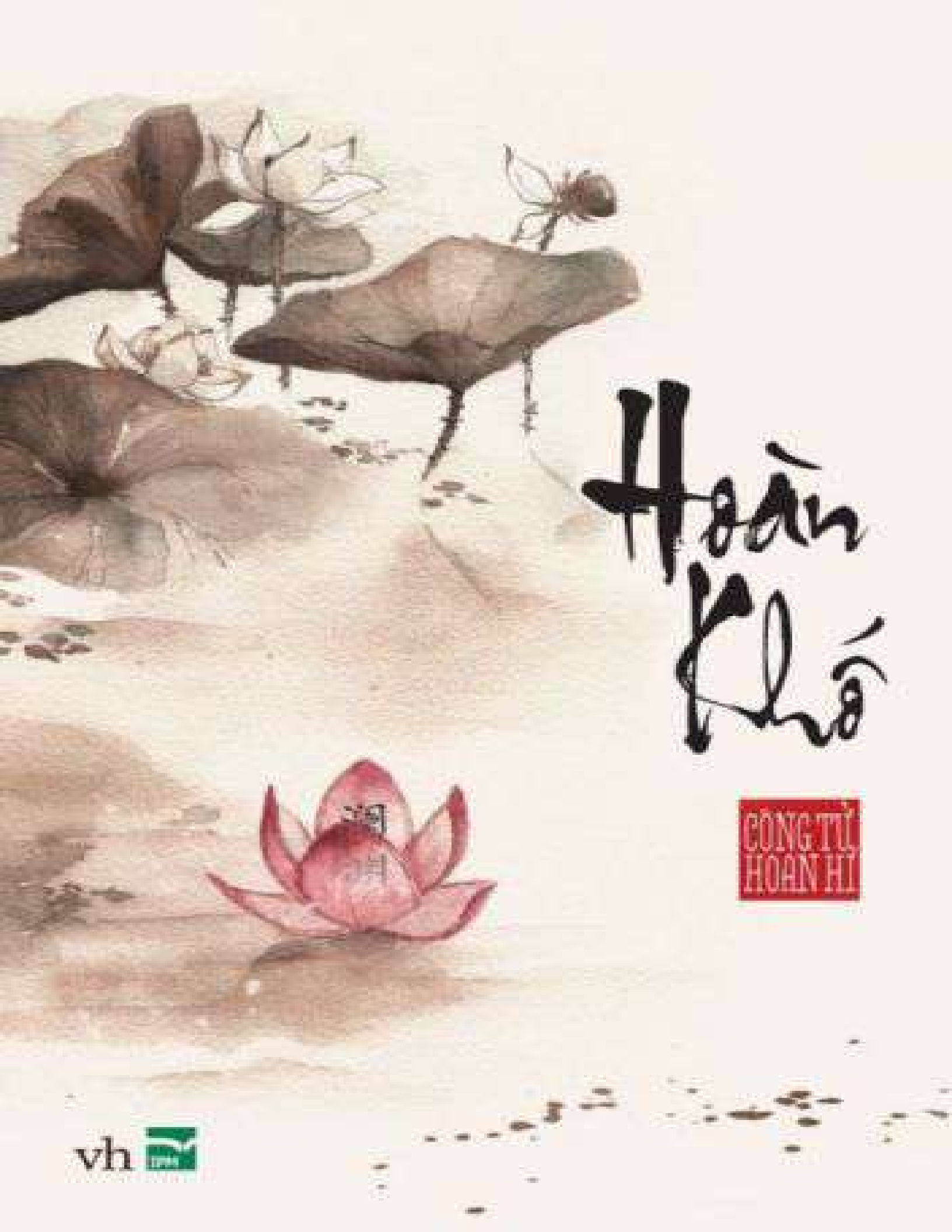

Hoàn Khố

CÔNG TY
HOÀN HÍ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11: Vĩ Thanh](#)

[Chương 12: Phiên Ngoại Chi Phong Vân Đặc Ý](#)

[Chương 13: \[Review\] Hoàn Khố – Cái Gọi Là Chân Tâm](#)

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mặc Khiếu từng nói với Lan Uyên: “Nếu tới nhân gian, người nhất định chỉ biết ăn chơi trác táng.”

Lan Uyên nháy mắt mấy cái, phiến tử miêu kim (cây quạt mạ vàng) mở trước ngực từ từ lay động: “Dù không ở nhân gian, ta cũng là một kẻ ăn chơi trác táng.”

Lan Uyên mệnh hảo, người khác phải thanh tâm quả dục, mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể tu thành một tiểu Tán tiên, hắn vừa sinh ra đã là thiên tộc, cái gì cũng không cần luyện, tử kim quan của thiên đế nhị thái tử đã được đặt trên đầu. Trên thiên giới chẳng có gì thú vị, cả ngày chỉ toàn một đám lão nhân, hoặc là vây quanh bàn chơi cờ, hoặc là lẩn quẩn bên lò luyện đan, nếu không chính là nhắm mắt điểm ngón tay tính thiên số. Nói cho dễ nghe là tiên gia thanh tĩnh, nói khó nghe một chút chính là không có chuyện gì để làm.

Lan Uyên còn có một đại ca tên Huyền Thương, đây là nói, cho dù có một ngày thiên đế phụ hoàng của bọn họ mọc cánh thành tiên chuyển kiếp đi nữa, cũng chẳng tới phiên Lan Uyên đến quản sự. Huống chi, phụ hoàng của hắn thân mình rất hảo, nghe nói hai ngày trước còn ở Nghiễm Hàn Cung cùng Hằng Nga day dưa, ngày hôm sau bị bắt tại trận, quần áo xốc xếch bị thiên hậu nắm lỗi tai kéo về.

Bọn hạ nhân trước mặt thì không dám nói gì, nhưng sau lưng thì nói cái gì cũng đều có, hi hi ha ha với nhau, cười nghiêng ngả. Khi đám thiên

nô đang cười rất cao hứng thì sợ hãi thấy Lan Uyên đứng ở sau lưng, liền run rẩy quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ.

Lan Uyên cũng không giận, phe phẩy quạt ôn tồn mà nói: “Các người đang nói gì vậy, cười vui vẻ như vậy, nói cho ta nghe một chút?”

Hạ nhân quỳ trên mặt đất run rẩy, ngay cả nói cũng nói không được rõ ràng, lắp bắp: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết!”

Lan Uyên dựa vào trụ tử bên hành lang cười cười nhìn bọn họ nửa ngày, mới thu phiến tử chạy lấy người: “Không có việc gì a, đứng lên đi.”

Thiên nô run run đứng lên, trộm liếc về phía thân ảnh đã đi xa nói: “Chủ nhân không đứng đắn, tiểu nhân cũng không tiền đồ.”

Lan Uyên cũng chưa đi xa, lời nói vừa lúc lọt vào tai hắn. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, miêu kim phiến trong tay phe phẩy không nhanh không chậm. Người ta nói chính là lời nói thật, cùng người ta tính toán làm cái gì?
*

Lan Uyên muốn đến nhân gian, đặc biệt muốn xem ăn chơi trác táng ở nhân gian là như thế nào.

Đó là một triều đại sắp tận diệt, nhìn lại quá khứ chỉ toàn là chương khí mịt mù. Bên ngoài quân khởi nghĩa sắp công phá cửa thành, bên trong hoàng cung một đám người đang nằm sấp cong lưng lên đá dế. Cái móng lớn nhất kia chính là thái tử, não mẩn tràng phì (là ngồi không mà hưởng; óc đầy bụng phệ), hai con mắt chuột díp lại đỏ đậm. Lan Uyên nhìn ra ngoài một hồi, cảm thấy không thú vị bước đi. Thuận tay cầm hai hộp dế, sau khi hồi thiên cung thuận tay quăng cho hạ nhân cầm đi.

Đem chuyện này nói cho bọn Mặc Khiếu nghe, Mặc Khiếu cười văng cả rượu. Nhưng thật ra Lan Uyên phe phẩy phiến tử ngồi ở một bên, trên

mặt vẫn là nụ cười nhã nhặn, tao nhã như việc kia không liên quan đến mình.

Lần sau khi quay lại nhân gian, triều đại đã sớm thay đổi, biến cả biển thành ruộng dâu. Lúc này vương triều cực thịnh, tử vân nhiều đỉnh, thanh khí tứ đạt (ý nói triều đại cực kì hưng thịnh, giàu có, trù phú). Vương tôn công tử mặc khoan bào trường tុ (áo dài tay rộng, theo ta nghĩ là mấy cái áo giống phim cổ trang ý), đầu đội cao quan, trong tay thường cầm quạt sơn thủy kim tất ngọc cốt của danh gia, phía sau là tiểu tư nói về lưỡng lung hoạ mi thúy điều, xuất hành thì tiền hô hậu ủng, khi về thì hậu ủng tiền hô. Dân chúng tầm thường phải nhường đường cho họ, cao môn vọng tộc gặp nhau thì so đo tài vận, bạch ngọc như ý, bình phỉ thúy, từng thứ từng thứ đem ra so đo, nếu kém hơn lập tức quăng đi, về mặt thể hiện bản công tử không thích đồ vật này. Lan Uyên thấy thú vị, ở lại vài ngày, xem bọn hãnh cả ngày cứ ngâm thơ, tán dóc, vẽ tranh, rồi lại ẩm yến..... Giống như là không có việc gì để làm.

Khi nhàn rồi Lan Uyên luôn đi tìm bọn Mặc Khiếu. Mặc Khiếu là vương lang tộc, khi hãnh vẫn còn là thiếu chủ lang tộc đã cùng Lan Uyên kết bằng hữu. Cùng với hồ tộc Kinh Uy, xà tộc Minh Dận, các thiếu chủ của thú tộc tuy đều không so được với nhị thái tử tôn quý của thiên giới, bất quá, bản thân mỗi người cũng không để ý, nhưng thật ra bọn họ thường xuyên qua lại liền trở thành bạn rượu tri kỷ trăm năm. Thường xuyên tụ cùng một chỗ, uống rượu nói chuyện phiếm, tìm hoan mua vui. Cựu thần thiên giới đối với việc này chỉ dám lén lút phê bình, ngay cả tiểu thúc của hãnh – Úc Dương Thiên Quân cũng giáo huấn hãnh, đừng cùng bọn yêu nghiệt loạn thất bát tao này chơi đùa, làm dơ bản tiên khí của thiên tộc. Lan Uyên chỉ cười gật đầu nói vâng, quay người lại, lại cùng đám yêu quái thôi bôi hoán trần xưng huynh gọi đệ.

Mặc Khiếu uống rượu, chỉ vào hãnh lạnh lùng nói: “Đường đường thiên giới nhị thái tử, cùng yêu nghiệt ác quỷ ngồi cùng bàn uống rượu, còn thể

thống gì?”

Lan Uyên buông chung rượu, không nói lời nào. Một phen kéo thị nữ châm rượu bên người, mạnh mẽ hôn xuống, bàn tay dán vào bộ ngực đầy đặn sờ soạng qua lại đến tận chân. Chung quanh lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi, một tràn cười vang thanh.

Thật lâu sau mới ngẩng đầu, chạm vào bàn tay thị nữ uống một ngụm rượu: “Đây chính là thể thống.”

Nữ tử trong lòng hai gò má phỉếm hồng thở gấp liên tục, hắt lại phe phẩy phiến tử, trong đôi mắt xanh thắm như bầu trời, thanh minh không có nửa điểm cảm xúc.

Hôm nay lại đến phiên Mặc Khiếu làm chủ nhà.

Vương Lang tộc ở tại một thôn trang nhỏ phía sau núi. Một nơi hẻo lánh hoang vắng, trong núi lại có rừng cây xanh um, suối nước róc rách, bốn mùa nhiều loại phồn hoa thắng cảnh.

Lan Uyên không vội trở về, một đường nhìn cảnh sắc một đường chậm rãi rời đi. Trong thiên cung kỳ hoa dị thảo nhiều không đếm xuể, nhưng nói chung là không bằng cảnh vật nhân gian tự nhiên thảo hỉ.

Vừa đi vừa ngắm cảnh, chợt nghe bên cạnh một tiếng gầm lên:

“Tiểu súc sinh không tiền đồ!”

Thanh âm cũng không vang dội, nhưng là giọng nói đầy tức giận kia đánh thẳng vào tai liền nghe giống như tiếng sấm.

Lan Uyên dừng bước tìm nơi phát ra tiếng nói, bên người chỉ có một gốc dong thụ (cây đa), cành cây thô to, sợ là phải vài người mới có thể ôm

được hết thân cây. Nó ở trước mặt cản lại, khiến hần hoàn toàn không thể thấy cảnh tượng phía sau cái cây.

Lan Uyên lặng lẽ lách qua dong thụ, nhìn đến bạch y nam tử đứng cách đó không xa. Chính là một bóng lưng, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây từng chút từng chút rắc lên mái tóc trắng xõa dài đến thắt lưng, quang hoa ẩn ẩn, bàng phật trích tiên.

Nam tử tựa hồ thập phần tức giận, nói chuyện tuy là bình thản lại cực kỳ nghiêm khắc:

” Thật là một súc sinh không biết lễ nghi giáo dưỡng! Lúc trước ta dạy người như thế nào?”

“Còn không nhận sai sao?”

“Đây là lần thứ mấy người phạm sai lầm?”

“Nói! Như thế nào lại tái phạm?”

“.....”

Cánh tay khẽ nhúc nhích, vài điểm hàn quang, chợt nghe thấy một trận quật thanh cùng tiếng gào thét. Đám chim chóc xáo động trên nhánh cây giữa đình cũng nhanh chóng giương cánh bay đi.

Lan Uyên nhìn trong chốc lát, ban đầu còn muốn bỏ đi, suy nghĩ một chút, lại nổi lên lòng hiếu kỳ. Nếu bạch sắc thân ảnh kia xoay người lại, thì sẽ bày ra khuôn mặt như thế nào?

Vì thế chân đã bước ra lại thu trở về, quay trở lại, tiếng trách cứ cùng tiếng gào thét bỗng nhiên đều không nghe thấy, bạch y nam tử vẫn đưa lưng về phía hần lại lạnh lùng đứng ở trước mặt hần.

Bạch y, ngân phát, đôi mắt vàng rực, bên trong ánh mắt chỉ toàn băng lãnh. Trong tay còn ôm một cái gì đó màu trắng, nhìn kĩ lại, đó là một con hồ toàn thân tuyết bạch, mắt nhắm lại nằm cuộn tròn trong tay người kia.

Lan Uyên có chút thất thần, ngơ ngác đứng nhìn, không biết nên nói như thế nào: “Ách..... Vị công tử này, tại hạ.....”

“Viện có.” Hai chữ lạnh lùng vang lên làm hấn không kịp phục hồi tinh thần, bạch sắc nhân ảnh đã nhẹ nhàng đến bên cạnh hấn.

Phía trước, cây cỏ xanh như đệm, lá rơi thành điệu, chim chóc vỗ cánh ẩn vào bóng cây hắc sắc; xa xa, rừng rậm tầng tầng lớp lớp, mênh mông vô bờ, bên tai thỉnh thoảng có tiếng suối róc rách cùng tiếng chim riu rít. Lan Uyên lại đứng hồi lâu, miêu kim phiến trong tay thu vào rồi lại mở ra, cúi đầu, cười khẽ, cây quạt cao sơn lưu thủy không giấu được đôi mắt xanh thẳm.

Khi đến phủ đệ của Mặc Khiếu, hấn chính là người cuối cùng, ngay cả Minh Dận ở xa nhất cũng đã tới từ lâu.

Bị mọi người cười đùa bắt uống ba chén rượu, mùi rượu thản nhiên ở trên mặt phiếm khai. Trong buổi tiệc có ca múa góp vui, vòng eo mềm mại của nữ tử ở trước mắt vạn vẹo lắc lư. Đường cong bên dưới tấm lụa mỏng như ẩn như hiện, một đôi mắt thủy nhuận hướng về phía hấn câu dẫn, đôi môi đỏ mọng hé mở, điệu vũ càng phát ra *** mĩ. Không hổ là vũ nữ xà tộc được Minh Dận mang đến, quả nhiên đáng người uyển chuyển, điệu vũ này trên trời cũng không thể thấy.

Lan Uyên một bên uống rượu một bên nói về chuyện vừa xảy ra, chén rượu đưa đến bên môi, cũng không uống vào, chỉ để lại chỗ cũ: “Thật đúng là chưa thấy qua chuyện gì như vậy, sách.....”

Mặc Khiếu sau khi nghe xong cười ha ha, bọn Kinh Uy, Minh Dận mặc dù không có như vậy không nể mặt mũi của hấn, nhưng trên mặt cũng

rõ ràng là bộ dáng ghen cười không nhịn được.

“Làm sao vậy?” Lan Uyên buông chén rượu hỏi.

“Hắn nha, người cũng đừng suy nghĩ. Kia chính là người không thể trêu vào.” Minh Dân nói.

“Nga?” Lan Uyên nhìn vũ nữ trước mặt, trong mắt hứng thú càng đậm, hữu ý vô ý liếc về phía Mặc Khiếu.

Những người khác cũng thức thời không nói lời nào, Mặc Khiếu không chịu nổi khuôn mặt cười khanh khách của hắn, đành phải nói:

“Người nọ tám phần là Li Thanh.”

“Li Thanh? Tại sao ta chưa từng nghe qua?” Hắn cảm thấy đó là một cái tên nghe trong trẻo nhưng cũng có vẻ lạnh lùng.

“Hắn không chung nhóm với bọn ta, người đương nhiên không biết.”

Mặc Khiếu tựa hồ cố ý giấu diếm, Lan Uyên hỏi một câu hắn đáp một câu, cũng không nói nhiều hơn nửa câu.

Lan Uyên cũng không gấp, vừa uống rượu vừa ôn ôn hòa hòa hỏi hắn: “Không phải nhóm chúng ta là có ý gì?”

“Chính là người ta khí ngạo tâm cao, không lâu lổng như chúng ta.”

“Nga?”

“Ân.”

“Kia con hồ trong tay hắn?”

“Đó là Li Lạc, đệ đệ của hắn. Thường gây họa.”

“Đệ đệ?”

“A.”

“Vậy hần cũng là hồ?”

“Hần là Hồ vương, kế vị cùng lúc với ta.”

“Ha ha ha ha.....” Lúc này đến phiên Lan Uyên cười to, cười đến nỗi rượu cũng không uống xuống được, “Hần? Hồ?”

Mọi người gật đầu.

“Như thế nào một chút bộ dáng hồ ly cũng không có?”

Trong ấn tượng của hần hồ là yêu diễm mị nhân lại gian xảo giả dối. Người kia, sao có thể là hồ?

Lan Uyên cười một trận mới ngừng, càng hưng trí bừng bừng nhìn vũ đạo của vũ nữ xà tộc. Trong mắt lại xuất hiện một tầng sương mỏng, hồ hững thản nhiên, mặc phi mặc, lam phi lam (1), người bên ngoài nhìn vào cũng không biết hần rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Nói chuyện phiếm một hồi, nói đến muội muội Minh Dân – Minh Cơ, hiện nay là mỹ nữ đứng đầu thú tộc. Xinh đẹp, cao quý, chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến nửa người mềm nhũn, Hằng Nga trong Nghiễm Hàn Cung thấy nàng cũng phải xấu hổ.

Kình Uy vui đùa nói phải kết thân, Minh Dân vui đùa tự cao tự đại cự tuyệt.

Lan Uyên đều chỉ ở bên cạnh uống rượu xem diễn, không nói một lời. Lúc gần đi mới cười nói với Mặc Khiếu: “Lần tới cũng gọi Li Thanh tới đi.”

Mọi người lập tức im lặng.

Mặc Khiếu khó xử nói: “Hắn sẽ không chịu đến.”

“Người mời hắn sẽ đồng ý?” Lan Uyên một chút cũng không để ý tới sự kinh ngạc của Mặc Khiếu, “Người đã biết nhiều chuyện của hắn như vậy lại bảo hộ hắn, còn có thể nói không quen sao?”

“Nhưng.....”

“Liên quyết định như vậy đi. Lần tới hắn mà đến, ta Lan Uyên sẽ nợ người Mặc Khiếu một món nhân tình. Về sau người muốn cái gì, chỉ cần ta có thể cho, ta mà nói nửa chữ “không”, lập tức sẽ bị Thiên Lô đánh thành súc sinh, như thế nào?” Miêu kim phiến mở trước ngực chậm rãi lay động, Lan Uyên cười đến nhả nhận thoải mái.

Mặc Khiếu như trước trầm tư không nói. Lan Uyên không đợi hắn đáp lời, phe phẩy phiến tử rời đi.

Khi trở về cố ý trở lại gốc dong thụ kia, thật đúng là một nơi tốt.

“Không đi.”

Trong hồ vương phủ, Hồ vương Li Thanh sau khi nghe mục đích Mặc Khiếu đến liền kiên quyết từ chối, một chút cũng không để ý đến mặt mũi Lang vương.

“Người đây là làm gì? Bất quá chỉ là uống rượu, tán gẫu chút chuyện trên trời dưới đất, làm gì nghiêm túc như vậy?” Mặc dù trong lòng đã đoán trước Li Thanh sẽ khước từ, Mặc Khiếu vẫn nở nụ cười, giả bộ là một người tốt nói ra mấy lời tận chân tâm.

“Không đi.”

Li Thanh như cũ không đồng ý, nhắm mắt uống trà. Trà là Mặc Khiếu mang từ thiên cung đến “Phù la bích”, phiến lá trà xoắn lại ở trong nước sôi chậm rãi nở ra, chung trà thúy ngọc ánh lên sắc xanh trong suốt của nước trà.

“Không có người nào xa lạ, Kinh Uy, Minh Dận, đều là người quen biết từ nhỏ lại lâu không gặp mặt. Hiện giờ mọi người đều kế vị, tụ tập lại một nơi cùng tâm sự không phải rất tốt sao?” Mặc Khiếu không tức giận, tiếp tục ra sức khuyên bảo. Trong lòng lại nén giận tên Lan Uyên, hảo hảo phát ra cái gì độc thệ, hãn nếu không gặt đầu liền có vẻ như hãn không trượng nghĩa. Cũng là Li Thanh đa sự, giáo huấn đệ đệ thì ở nhà mình mà giáo huấn không phải là được rồi, chạy ra bên ngoài làm cái gì? Liên lụy hãn Mặc Khiếu hiện tại hai bên đều không thể đắc tội.

“.....” Li Thanh lúc này ngay cả lời cự tuyệt cũng lười nói, chung trà đặt ở trên bàn, thản nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc Khiếu, có ý muốn rời đi.

Lang vương kiên trì ngồi lại không phát hiện ra, càng lộ ra vẻ ân cần, ngọt ngào nói: “Người nha, đừng đem bản thân nhốt ở trong phòng. Ngày thường cũng không thấy người lộ diện, khó có được một cơ hội, người cần gì phải như vậy không nể mặt ta? Người xem người đi, đại môn bất xuất nhị môn bất mại, sẽ thành đại cô nương đó. Ngoài ra, lúc đó chẳng phải vì làm cho người bên ngoài khai nhãn, biết được phong thái Hồ vương sao? Bây giờ là đầu năm, cho dù là công sự thì có rượu cũng thuận lợi hơn.....”

Li Thanh không lên tiếng, mặc hãn thao thao bất tuyệt. Trong đôi mắt vàng rực nổi lên kim quang, vô phong vô lãng: “Tiễn khách.”

Lập tức hai thanh y tiểu tư bước vào, chấp tay thỉnh Lang vương khởi giá.

“Người.....” Mặc Khiếu á khẩu không nói lên lời, phần nộ đứng dậy, trong ánh mắt u lục hàn quang chột lóe, ngữ khí không còn thân thiết: “Li Thanh, người không đi cũng không sao. Chẳng phải, bảo bối đệ đệ Li Lạc của người trên chọc qua không ít người sao?”

Li Thanh nghe vậy, thần sắc không thay đổi, bàn tay lặng lẽ ở trong tay áo nắm lại thành quyền.

“Nghe nói, hai ngày trước hoàng cung sư tộc bắt được một con tuyết hồ, chưa tính cái tội ăn uống vụng trộm, còn tùy tiện quấy rối, suýt nữa đem phòng ốc hủy đi. Chuyện này, người cũng nên cho các vương một cái công đạo đi? Ba ngày sau, ta Mặc Khiếu xin đợi Hồ vương đại giá! Cáo từ!”

Thân ảnh hắc sắc chột biến mất ở cạnh cửa, Li Thanh ngồi thật lâu, đôi mắt vàng lúc sáng lúc tối, trong mắt báo hiệu một cơn bão sắp tới: “Đi, đem tiêu súc sinh kia ra đây!”

Khi con chích điều lông đen mỏ hồng bay đến Thần An Điện, Lan Uyên đang định xuất môn.

Chích điều đứng ở bên cửa sổ, vươn cổ ngẩng đầu, miệng nói tiếng người:

Quân nợ ta một phần đại lễ, ngày hôm sau ta sẽ đến lấy.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy tại chỗ bùng lên một ngọn lam hỏa, trong ánh lửa mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một bóng hắc vũ tung bay. Chỉ trong nháy mắt, bên khung cửa sổ đỏ thắm, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

Miêu kim phiến “Bá –” một tiếng mở ra. Lan Uyên trên người mặc một bộ bào lam sắc, ngọc trai khảm trên mặt gấm, đường viền ngân tuyến,

giống như biển cả dậy sóng, đại dương cuộn cuộn.

Nhị thái tử hôm nay tâm tình tốt: “Đi, đến Thiên Sùng sơn.”

Thiên Sùng sơn Thiên Sùng cung, lầu các cao ngất, kiêu sùng mái cong, ngói lưu ly rạng rỡ sinh huy, trong cảnh hải ngoại tiên cảnh mây đã che đi Quế Điện Lan Cung.

Chủ nhân của Thiên Sùng sơn là Úc Dương Thiên Quân, hậu duệ của Thượng Cổ Thần Chúng, trên trán có ngân tử long ấn biểu hiện cho “Thiên trụ thần tộc”, nhị thái tử Lan Uyên gọi hần một tiếng tiểu thúc.

Không khéo hôm nay Úc Dương Thiên Quân không có ở đây, nghe nói là đi Đông Hải. Lan Uyên không lưu tâm, phe phẩy phiến tử, thông thả đi đến hoa viên.

Trong hậu hoa viên có một hành lang rẽ, một đường uốn lượn hướng vào phía trong. Xuyên qua cửa tròn lại qua cầu gỗ, một bức tượng thiên nga bày ra dọc theo con đường mòn khúc khuỷu từ rừng trúc dẫn đến trước một viện lạc tinh xảo.

Không gõ cửa cũng không cho người thông tri, Lan Uyên đẩy cửa đi vào.

Trong viện có một bàn đá, lại có các thạch đôn nho nhỏ. Trên thạch đôn có một thanh y nhân đang ngồi, tóc đen như suối, dài chấm đất. Người nọ nghe thấy tiếng động bèn ngẩng đầu lên, khuôn mặt có chút tái nhợt, thần sắc cũng là đạm phẫn, thiếu chút huyết sắc. Lộ ra khuôn mặt không tính là xinh đẹp, bất quá có thể coi là thanh tú.

Trông thấy Lan Uyên, thanh y nhân chậm rãi đứng lên, nụ cười nhu hòa hiện trên mặt: “Nhị thái tử đến à.”

Lan Uyên nhíu mày, thu phiến tử ngời đối diện với hân: “Văn Thư, không phải nói không khỏe sao? Gọi Lan Uyên ta đến là được rồi.”

“Hảo.” Văn Thư chờ Lan Uyên ngồi xuống, tự tay rót trà, mới chậm rãi ngồi xuống: “Chủ tử đã xuất môn, làm người đến một chuyến không công rồi.”

“Ai nói ta là đến tìm hân? Ta đến..... Là bởi vì vì.....” Lan Uyên nhìn Văn Thư, trong đôi mắt xanh đen, không có một cái nháy mắt, thể hiện bộ dáng nhất vãng tình thâm, “Ta nhớ người.”

Văn Thư cúi đầu ôn nhu: “Đa tạ”

“Ai.....” Lan Uyên chán nản gục đầu xuống, “Văn Thư, người không thể một lần nói người cũng nhớ ta sao?”

“Ta cũng nhớ người.” Văn Thư nói, vẫn là bộ dáng như trước hòa hòa khí khí vân đạm phong khinh.

“Người nói như vậy thật làm ta đau lòng.” Lan Uyên đi tới nắm tay hân, “Bất quá, ta thích nghe.”

Lan Uyên cùng Úc Dương Thiên Quân kỳ thật tuổi xấp xỉ nhau, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Chính là Úc Dương Thiên Quân trời sinh tính tình cao ngạo lãnh đạm, không thích cùng người khác thân cận. Vì thế Lan Uyên cùng với thị đồng của Úc Dương Thiên Quân – Văn Thư lại có vẻ thân thiết hơn.

Nghe nói Văn Thư nguyên là một đứa bé phạm nhân bị vứt bỏ, được phụ thân Úc Dương Thiên Quân nhặt về Thiên Sùng cung nuôi nấng, lại tặng thượng cổ thần lực thoát khỏi phạm cốt, dù không phải là tiên, nhưng lại trường sinh bất lão. Thay vào đó phải làm thị đồng cho Úc Dương Thiên Quân, đến khi tan thành cát bụi.

Văn Thư tính tình rất hảo, luôn ôn nhu lãnh đạm cười, dù không xinh đẹp lắm nhưng luôn làm cho người khác thấy thoải mái. Văn Thư rất ít khi ra khỏi Thiên Sùng cung, Lan Uyên mỗi lần đến đều cùng hắn nói chuyện bên ngoài, chuyện nhân gian, chuyện yêu giới, chuyện thiên giới. Thao thao bất tuyệt một trận, hắn sẽ cười đến thật cao hứng, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận.

Hôm nay còn nói rất cao hứng, nhắc đến Li Thanh kia, một đôi kim đồng băng lãnh, một người lạnh lùng. Khi nói đến hắn, Lan Uyên lại nằm bò ra thạch bàn cười to một trận: “Văn Thư, người nói, có con hồ ly nào như vậy?”

Văn Thư nhìn hắn cười, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Chúng sinh hàng nghìn hàng vạn vẻ, người có thể nào vì vậy mà đi trêu chọc người ta?”

“Người không thấy thú vị sao? Đã là hồ, thì phải có bộ dáng yêu mị, nếu không thì khuôn mặt để cho ai xem? Thật là phí hoài cho khuôn mặt xinh đẹp như vậy. Sách.....” Khi nói lời này, ánh mắt xanh đen tinh lạng chói mắt, chí đặc ý mẫn.

Văn Thư không nói lời nào, nhẹ nhàng lắc đầu.

Yến hội Lang Vương, Li Thanh cuối cùng cũng đi.

Chọn một góc khuất bên cạnh bàn. Mới vừa ngồi xuống đã có thị nữ quỳ bên người ân cần rót rượu, uy đồ ăn. Thân thể mềm yếu như không xương, sa y khinh bạc căn bản không che được gì cả, lại cố ý cúi người, làm cho bộ ngực tuyết trắng ở trước mắt y cái gì cũng nhìn không sót.

Mắt thấy nữ tử muốn ngồi vào trong lòng, Li Thanh vội vàng tránh đi. Mày nhíu lại, nhìn về phía nhân ảnh bào lam sắc cách đó không xa.

Khi hần đến yến tiệc liền bắt đầu, hần chỉ một mực nhìn y. Căn bản không muốn để ý đến, nhưng tầm mắt của hần vẫn tới tới lui lui nhìn khắp thân người y. Che dấu ánh mắt ám muội, thể hiện ý muốn đem toàn thân y ra sờ soạng một lượt. Li Thanh liếc hần vài lần xem như cảnh cáo, hần lại cười cười hướng y chấp tay, thấy thế càng thêm làm càn.

Ti trúc thanh thanh (2), ngón tay dài đem cầm huyền bát gảy ra khúc sầu triền miên, muốn nói lại thôi. Vũ nữ xà tộc biểu diễn khúc điều khoản yếu điệu, kim linh trên mắt cá chân “linh linh” vang lên. Nhạc khúc mê say, vũ tư mê say, làm cho con người cũng say đắm.

Lan Uyên giơ chén rượu hướng về phía người ngồi ở góc cách xà nữ đang vặn vẹo vòng eo nhỏ. Quả nhiên, xán kim đồng càng chói mắt, thậm chí có thể cảm nhận được hàn ý thấu xương từ cái nhìn ấy. Rượu vào yết hầu, ôm thị nữ cột nhả, lời lẽ từ gáy nữ tử truyền lại, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn hần. Người nọ quay đi..., hần chỉ còn thấy nửa bên mặt trắng tắp của y.

Dạ minh châu khảm trên vách đá quang hoa sáng trong, ánh sáng tỏa dọc theo đường cong trên cổ y tạo ra một bức tranh tuyệt mỹ, nhưng vẫn không chiếu vào trong. Hần hận không thể xé mở tập bạch y kia, con người mặc lam tằm tối.

Tiệc rượu của nam nhân không thể không nhắc đến nữ nhân. Muội muội Minh Dận – Minh Cơ, Thái Linh của hồ tộc, Hồng Nghê của hồ tộc, cùng nhau tranh chức mỹ nhân; mùi trầm hương trên thân các cô nương dưới núi, ở trên giường phóng túng, thắt lưng vặn vẹo so với rắn còn lợi hại hơn; còn có hoa nương ở xuân phong lâu lý, hảo một tay công phu, đảm bảo khiến người dục tiên dục tử.....

Minh Dận bỗng nhiên nói: “Nhị thái tử sao lại không nói lời nào?”

Kinh Uy nói: “Có thể lọt vào mắt xanh của nhị thái tử phải là một tuyệt sắc giai nhân.”

Mặc Khiếu ở trong lòng thầm mắng hai tên vô tích sự này, sự tình đều bị hai người bọn họ phá hư. Nháy mắt với Lan Uyên, kêu hăn ý tứ một chút.

Lan Uyên cười, cúi đầu nhìn bức tranh sơn thủy trên mặt phiến tử, dư quang lại phiêu đến Li Thanh: “Dù mới gặp nhưng y thật hợp ý ta.”

Nâng ánh mắt, hăn lại nhìn về phía người nọ.

Li Thanh nghe ra ý tứ trong lời nói của hăn, trong lòng tức giận, trên mặt ngưng sương kết tuyết, băng lãnh làm cho người khác không dám tiếp cận.

Mọi người lúc này mới hiểu được, đều không dám lên tiếng, hết nhìn người này lại liếc người kia.

“Khụ.” Mặc Khiếu ho nhẹ một tiếng, làm dịu không khí, “Đây là làm sao vậy? Như thế nào đều ngừng? Đến, tấu nhạc!”

Mọi người vội thét to chạm cốc. Rượu còn chưa kịp uống xuống, nhị thái tử lần thứ hai lên tiếng: “Dung chi tục phần là cái gì? Hồ vương mới thật là tuyệt sắc.”

Miêu kim phiến lay động làm lóa mắt kẻ khác, một ngụm rượu nghẹn trong yết hầu chúng nhân, nuốt xuống không được, không nuốt cũng không xong. Đại sảnh lớn như vậy lại lặng ngắt như tờ.

“Hừ!” Cái bàn bằng hồng mộc thượng hạng ầm ầm vỡ nát thành bột phần.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, bạch quang chợt lóe, một thanh thu thủy trường kiếm đã để trên cổ Lan Uyên.

“Nha ——” không khí đanh lại, không ai dám tiến lên.

Lan Uyên nhìn thẳng vào đôi mắt lóe lưu kim của Li Thanh, có thể thấy trong ánh mắt của hắn lộ ra nét tươi cười ôn nhã, vươn hai ngón tay kẹp lấy thân kiếm lạnh lẽo, trêu tức nói: “Tiến thêm một chút, như thế nào?”

Đôi môi Hồ vương khê run, cổ tay hơi trầm xuống, thanh kiếm cầm trong tay đưa sát lên cổ hắn.

“Li Thanh! Hắn là nhị thái tử thiên giới!” Mặc Khiếu rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa, phi thân ngăn cản.

Kim đồng chợt lóe, có vài tia ám sắc, khuôn mặt bất động như núi nhìn không ra vui buồn. Chậm rãi thu kiếm về. Trên thân kiếm còn thấy vài điểm hồng hoa hết sức rõ ràng.

Lại xuất hiện một đạo bạch quang, thân ảnh người vừa mới rút kiếm đã hóa thành một bạch điểm xa xa.

“Ha ha.....” Lan Uyên cười nhẹ.

Đưa ngón tay đến bên miệng, trên ngón tay trắng nõn rõ ràng đã bị kiếm làm bị thương, huyết dịch đỏ tươi chảy ra, tích tụ trên sam tử bảo lam sắc thành một màu đen sẫm.

*Nguyên văn: 人家说的是实话, 跟人家计较什么呢? -> đã chỉnh, thanks Phong My

(1) mặc phi mặc, lam phi lam: đen không đen, xanh không xanh. Ý chỉ mắt anh í chẳng ra màu đen cũng chẳng ra màu xanh -_-

(2) ti trúc thanh thanh: “ti trúc” là một loại nhạc cụ, “thanh thanh” là tiếng nhạc cụ ấy

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Có người đến thông báo, ngoài cửa có người muốn gặp Hồ vương.

Li Thanh buông cuốn sách trong tay hỏi: “Là ai?” Mày đã muốn nhúu lại.

Trừ bỏ mấy trưởng lão trong tộc, người bên ngoài bình thường sẽ không tới gặp Hồ vương. Nếu là đến đây, tám phần là tới cáo trạng:

“Tiểu nhân hôm qua bắt được một con gà, nửa đường lại bị Li Lạc thiếu chủ cướp mất, thỉnh Hồ vương tác chủ.....”

“Tiểu nhân treo một khối huân thịt trên xà nhà, sáng sớm thức dậy đã không còn, nghe người ta nói thấy Li Lạc thiếu chủ miệng ngậm một khối thịt từ cửa sổ nhà ta nhảy ra.....”

“Trong nhà có mấy hũ nữ nhi hồng cất lâu năm, bản thân luyện tiệc không dám uống quá hai ngụm, Li Lạc thiếu chủ dùng khối thạch đầu giả bạch ngọc, lừa đưa con ngọc Tiểu Tứ nhà ta lấy đi rồi.....”

Một mặt đầy nước mắt nước mũi khóc ở trước mặt y.

Li Thanh chưa nghe xong đã nộ khí đằng đằng, mặt mũi của Hồ vương cũng không biết để vào đâu.

Hạ nhân lắc đầu nói cái niên kỉ hiền lành trước cửa, không giống như tới cáo trạng.

Tên tiểu tư thường mở cửa cho khách nhân lại nghiêng đầu nói: “Người nọ trong tay còn có một phiến tử rất đẹp.”

Trong lòng trầm xuống, trước mắt hiện ra gương mặt cười đến lỗ mãng, Li Thanh thốt lên hỏi: “Chính là mặc một kiện lam y?”

Hạ nhân vội gật đầu không ngừng, nói: “Đại vương liệu sự như thần, là mặc xiêm y lam sắc. Có chất liệu rất tốt, nô tài chưa từng thấy qua thứ gì tốt như vậy.”

Li Thanh không nói lời nào, trực giác nói phải cự tuyệt. Trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Cho hẳn vào.”

Tay hung hăng nắm chuôi kiếm, cáo trạng gần đây càng lúc càng phức tạp, thật buồn bực, trên mặt đánh lại càng nhanh.

Lan Uyên thấy Li Thanh xụ mặt từ sau nhà chính đi đến, vội vàng thu quạt từ trên ghế đứng lên: “Ngày hôm trước tại hạ rượu vào lời ra đã thất thố, hôm nay đặc biệt đến bồi tội. Mong Hồ vương đại nhân đại lượng, không chấp nhất với tại hạ.”

Dứt lời, tự mình mở một hộp gỗ vuông ra, bên trong là một bộ tửu khí (bộ đồ uống rượu). Một bình rượu miệng nhỏ cổ thon cùng bốn chung rượu, đều được điêu từ dương chi bạch ngọc, trắng bạc trong suốt, không có một chút tỳ vết. Trên mặt bình được điêu một con dị thú trừng mắt há miệng, trông rất sống động, một đôi mắt thú dùng bảo thạch lam sắc khảm thành, u lam thâm thúy, tinh quang bắn ra bốn phía. Trên chung rượu cũng dùng các loại bảo thạch đủ màu khảm thành hoa văn. Quả nhiên là đẹp để quý giá tinh mỹ, khiến cho ai nhìn thấy đều hoa cả mắt.

“Đây là món quà tạ lỗi của tại hạ, mong rằng Hồ vương vui lòng lòng nhận cho”

Lan Uyên cho người đưa đến trước mặt Li Thanh: “Hồ vương chớ xem thường chiếc bình này. Bàn về công dụng, mặc dù không so được với các bảo khí tinh xảo trong Hồ phủ. Nhưng, giữa tiết hè nếu uống rượu trong chiếc bình này, sẽ có cảm giác mát lạnh thấm nhập tâm ti. So với mấy biện pháp ướp lạnh linh tinh, vị rượu không mất mà sẽ càng thêm mát lạnh.”

Li Thanh đậm nhạt nhìn lướt qua thứ trong hộp, gật gật đầu. Hạ nhân đem chiếc hộp lui xuống.

Lan Uyên thấy hần nhận lấy, khoe miệng liền nhếch lên, cũng không ngồi xuống, cứ đứng như vậy, phiến tử trước ngực từ từ lay động. Đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Li Thanh không rời.

Li Thanh thấy hần không đi, cảm thấy kỳ quái, muốn mở miệng hỏi lại không nguyện ý. Nhất thời, hai người đều không nói gì, song nhãn cũng có vẻ hoàn toàn bất đồng.

Một tên tiểu tư đem văn thư tiến vào, chỉ là một ít việc vặt trong tộc. Hiện giờ thiên hạ thái bình, các giới cũng không làm gì thái quá, công việc cũng ít đi rất nhiều, chính là có chút việc nhỏ linh tinh, đồng hương đánh nhau nha, đánh mất trang sức nha, vợ chồng cãi nhau kinh động láng giềng nha..... Mặc dù không cần Đại vương đích thân xử lý, phê duyệt nhưng bên dưới vẫn đưa lên xin chỉ thị.

Mặc Khiếu mỉm cười nói: “Cái gì yêu vương, lại giống như một Tiểu Huyền Quan, đông gia trường tây gia đoản (chuyện của nhà phía đông phải phiên nhà lớn phía tây giải quyết)*, nói ra đúng là thật mất mặt.”

Li Thanh cúi đầu xem đồng văn thư, thi thoảng thấy không thỏa đáng, ngay tại phía dưới viết hai câu. Từng kiện từng kiện xem cũng tốn không ít thời gian, cảm thấy trong miệng có chút khát, đưa tay về phía bàn tìm kiếm, có người đem chung trà đưa đến tay y, cũng không để ý, cầm lên uống, tùy tay đưa lại, lại có người cầm lấy.

Li Thanh cúi đầu “Ân” một tiếng xem như khen ngợi.

Vẫn thư trong tay xem đã sắp xong, người bên ngoài thấy vậy đem vào thêm một ít. Liền xốc lại tinh thần xem tranh.

Chỉ chốc lát sau, nghiên mực cũng bùng tới, thanh âm ma mặc ở bên tai nhẹ nhàng mà vang lên, nói không nên lời là loại thanh âm gì, nghe vào trong tai cứ nhiên cảm thấy thực thoải mái.

Đến khi xem xong toàn bộ, đã không biết qua bao nhiêu canh giờ. Li Thanh xoa cổ ngẩng đầu, trước mặt là một mảng xanh lam, tái hướng lên trên, con người mặc lam đang đối y cười.

“Người.....” Xán kim đồng có điểm ngậy người.

“Như thế nào? Vẫn còn khát à?” Cái nhìn của Lan Uyên từ trên xuống dưới phủ lấy Li Thanh. Dường như hiểu được Li Thanh muốn hỏi cái gì, nét cười trên mặt từng chút từng chút khai mở, “Hôm nay là đặc biệt hương Hồ vương thỉnh tội, Hồ vương còn chưa tha thứ tại hạ, tại hạ như thế nào có thể đi?”

“Đã là do rượu mà thất thố, nhị thái tử không cần quá mức chú ý.” Li thanh không mở mắt, trên mặt vẫn là biểu tình xa cách.

Lan Uyên vẫn tươi cười, nói: “Kia tại hạ ngày mai lại đến như thế nào?”

Ngày hôm sau, Lan Uyên thật lại tới nữa, phe phẩy phiến tử đi vào, trên mặt lộ vẻ cười nhã nhặn, ai không biết đều khen hần một tiếng “Hảo một cái phong thái thiếu niên”. Ngày thứ ba hần cũng đến, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của bọn hạ nhân. Về sau mỗi sáng hần đều đến nơi

này, bọn hạ nhân cũng lười thông báo, trực tiếp cho hắc đường đường chính chính đi đến thư phòng.

Li Thanh vẫn lạnh lùng, thể hiện bộ dáng không có gì muốn nói với hắc. Mới đầu khi thấy hắc đến y còn có chút nhú mày, sau đó một cái ngẩng đầu cũng không có, đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, hoặc là đi ra ngoài luyện kiếm..... Xem như không có sự tồn tại của con người này.

Li Thanh không để ý tới hắc, Lan Uyên cũng không để ý, ở bên cạnh phe phẩy phiến tử cười cười xem:

“Hồ vương tài vẽ tranh thật hảo, này một cây thúy trúc dáng người cao ngất, khí khái thanh kỳ, còn hơn họa sư của thiên cung, nửa điểm cũng không thất sắc.”

“Hồ vương hảo kiếm pháp, nếu có thể ra chiến trường tất sẽ là một chiến thần, trăm trận trăm thắng.”

Hắc cũng nói những điều khác, Thái Thượng Lão Quân cùng Thái Bạch Kim Tinh hai cái lão xú kì lâu tử (1) chơi cờ đến đập đồ đánh nhau; Nguyệt Lão thường say rượu, se tơ hồng se đến đem bản thân trói lại chặt cứng; thiên đế phụ hoàng của mình lại cùng Dao Hoa Tiên Tử liếc mắt đưa tình, ở ngoài Thiên Hậu cung vui vẻ một đêm..... Li Thanh ngay cả biểu tình hưởng ứng cũng không có, Lan Uyên vẫn còn thao thao bất tuyệt mà kể, cũng không cảm thấy xấu hổ.

Lan Uyên có đôi khi cũng sẽ mang theo đồ vật này nọ đến, nhớ Mặc Khiếu từng nói thức ăn thiên cung không tồi, liền sai người làm riêng cho y rồi bỏ vào thực hộp mang đến, khi mở ra vẫn còn tỏa đầy nhiệt khí.

Li Thanh ăn thử hai miếng, không khen cũng không chê. Hắc lần sau cho người đổi toàn bộ các món ăn. Khi đi, Úc Dương Thiên Quân cho người đưa đến một bình Tiểu Đan Quỳnh Hoa Lộ, hắc cũng đem đến hồ phủ. Kia mấy tên tiểu tư lan lợi lần trước cầm bộ bạch ngọc tửu khí của

phủ hồ vương. Không hồ là hồ tộc, thật thân thiết. Nhất thời cao hứng, trong tay áo lấy ra mấy viên bảo thạch châu tử, thưởng mỗi tên một viên.

Li Thanh chỉ ở một bên lẳng lẳng xem, mấy tên tiểu tư thấy chủ tử không phản đối, cũng hướng Lan Uyên quỳ gối dập đầu. Về sau thấy hần, cười đến niềm nở, an tiền mã hậu chạy theo hỏi hần cần cái gì. Cả hồ vương phủ mau thành Thần An điện của Lan Uyên.

Khi Lan Uyên trở lại thiên giới, nghe nói Thiên đế phái sứ giả đến, đã đợi lâu ngày. Cũng không sốt ruột, ngồi xuống nghỉ ngơi, thay đổi quần áo rồi uống một ngụm trà, mới đem người kêu vào. Nguyên lai là mới luyện ra ba viên Hỏa lưu ly, Thiên đế phân phó, nhị vị thái tử mỗi người một viên, còn lại một viên sẽ ban cho Úc Dương Thiên Quân của Thiên Sùng cung.

Lan Uyên đem Hỏa lưu ly đặt ở trong tay ngắm nhìn, viên thuốc tâm thường không lớn không nhỏ, hỏa hồng hỏa hồng, trông như một ngọn lửa, bên trong lại trong suốt, bên ngoài ẩn ẩn một tầng hồng quang, tỏa sáng đến tay cũng phiếm hồng.

“Nghe nói phàm nhân ăn sẽ trường sinh bất lão?” Lan Uyên miễn cưỡng hỏi.

“Vâng”

“Kia với ta có tác dụng gì?” Thân thiết cười, ý tứ trong câu hỏi khiến người khác đáp không được.

“Này.....”

“Được rồi, đùa người chút thôi.”

Liền sai người nhận lấy, nhắm mắt lại nghĩ đến Li Thanh. Ban đầu bất quá là nhàm chán mà thôi, hiện tại dường như đã si mê y, mỗi ngày vừa mở mắt đã hướng phủ của y mà đến, chính mình cũng quả không được chân

của mình. Như thế nào còn có một người như vậy? Vô thanh vô tức ngồi xuống, chính mình liền nhận không được muốn trêu chọc y, nguyên lai muốn thấy dáng vẻ hồ li yêu mị của y, hiện tại lại chỉ muốn nhìn thấy những biểu hiện khác của y, cho dù là khoe miệng động một chút cũng tốt.

Cách ngày hăn đến Hồ vương phủ, nửa đường gặp được Mặc Khiếu.

Lang vương hắc y hắc phát nhìn thấy hăn liền đến chào hỏi: “Yêu, nhị thái tử là muốn đến chỗ Kinh Uy? Ta cũng đang đến đây, chúng ta cùng đi như thế nào?”

Lan Uyên lúc này mới nhớ tới, hai ngày trước Kinh Uy hẹn hăn đến hồ tộc uống rượu, chỉ chớp mắt liền đã quên: “Không phải. Ta đang đến hồ tộc. Bên Kinh Uy hãy thay ta cáo lỗi, lần tới ta mời!”

Mặc Khiếu nhìn hăn bằng ánh mắt cổ quái: “Hồ tộc? Li Thanh? Người là thật sự?”

“Cái gì thật sự?”

“Người mỗi ngày đều đến hồ tộc, mọi người đều biết. Người không phải chân thật chứ là cái gì?”

Lan Uyên ngây ngẩn cả người, phiến tử trước ngực quên thu lại. Qua một hồi lâu hăn “Ha ha” cười lên tiếng: “Chỗ nào có thể a? Người bên ngoài không biết, Mặc Khiếu người còn không rõ? Đi, chúng ta đến chỗ Kinh Uy uống rượu!”

Mặc Khiếu nhìn hăn một cái, há miệng thở dốc muốn nói cái gì, rốt cuộc cũng không nói gì.

Lan Uyên vài ngày chưa tới, đám tiểu tư hồ vương phủ có chút hoài niệm:

“Công tử như thế nào lại không tới? Đã vài ngày rồi.”

“Đúng vậy, ban đầu mỗi ngày đến đều khiến chúng ta phiền phức, bỗng nhiên không đến thực cảm thấy có chút quạnh quẽ.”

“Cũng không phải vậy, hảo hảo, như thế nào lại không đến đây?”

Lấy ra bảo thạch châu tử công tử ban thường vài ngày trước, lúc nào nghĩ đến hẳn cũng lấy ra lau chùi, mặt ngoài bóng loáng đến độ có thể dùng làm gương soi. Một viên lớn như vậy, ngày nào đó phải đi làm thành một cái vòng trang sức, đeo vào bàn tay thô ráp của ta, A Hồng thấy nhất định sẽ cao hứng, không chừng lúc đó sẽ đồng ý gả cho ta, năm sau lại sinh một tên tiểu tử béo tròn, thật tốt. Mở miệng thổi một hơi, dùng tay áo lau lau tiểu bảo bối, không nhiễm một hạt bụi, chiếu ra đôi xán kim đồng của Hồ vương.

“Hách ——” tay run lên, hạt châu suýt rơi ra. Đầu gối khụy xuống khẽ run. Vương của ta nha, ngài đứng ở đây bao lâu rồi?

“Trong bình không có nước.” Li Thanh cầm một ấm trà, tên tiểu tử cầm bình trà hương hầu phòng mà chạy, không để ý đến Li Thanh đang ngờ ngơ ngẩn ngẩn đứng nhìn.

Một lúc lâu sau mới trở lại thư phòng ngồi, ban ngày mới chỉ xem mấy phần công văn, vẫn chưa xem thêm. Bình thường bên tai luôn có thanh âm ma mặc, hôm nay không có lại yên tĩnh đến đáng sợ, chợt thấy căn phòng thật trống trải, hoang vắng. Cảm thấy khát muốn uống một ngụm trà, mở nắp ra mới phát hiện trong chén trống không, lại đi tìm ấm trà, nửa giọt nước cũng chẳng có. Ban đầu nghĩ muốn mở cửa gọi người, một câu “Hảo hảo, như thế nào lại không đến đây” lọt vào tai, lập tức đứng lại, một câu cũng nói không nên lời.

Ngày hôm qua Hắc Lữ đến cáo trạng, cả ngày hẳn xay sửa đậu nành, bất quá là đi ra ngoài hút một điếu thuốc, khi trở về, Li Lạc thiếu chủ đã

dẫn theo một đàn tiểu yêu ở trong phòng uống đến vui vẻ, coi như uống cũng không tính đi, bọn chúng lại còn làm bể một bình lớn. Chỉ còn thừa lại một ít, ở trên miệng bình lại còn dán một tờ giấy niêm phong, nói là giữ lại qua vài ngày lại đến uống. Đây là trêu hấn sao?

Trong lòng vốn đã không vui vẻ gì, vừa nghe lại thẹn quá thành giận. Cũng không phải người đi tìm, tự mình đến bắt, trước mặt mọi người đánh hấn một trận. Không biết sao, khi hạ thủ lại không biết kiềm chế, nếu không phải nghe các trưởng lão nói đánh nữa sẽ chết, không biết sẽ đánh thành bộ dáng gì nữa. Li Lạc đã thành hình người, là bộ dáng của một hài đồng, cắn chặt môi không kêu đau, đôi mắt vàng rực mở tròn lãnh đạm nhìn y. Mãi đến khi y ngừng tay mới mở miệng: “Người mau bỏ cái mặt như quan tài không chút thú vị xuống đi.” Khẩu khí oán độc.

Trong lòng run lên, có thứ sắc bén gì đó đâm vào lòng, đau đớn từng chút từng chút lan tỏa, theo máu trải rộng toàn thân.

Vì chuyện đánh Li Lạc, không ít các trưởng lão tìm đến y: “Minh Dận cùng Minh Cơ, bọn huynh đệ Kinh Uy..... Rồi lại nhìn đến nhân gian và thiên giới, làm sao có dạng huynh đệ huyết hải thâm thù như các người? Không nói đến không có ân oán gì, các người hiện tại cũng chỉ sống nương tựa lẫn nhau, cũng nên thân thân thiết thiết với nhau, như thế nào lại biến thành như vậy? Phụ vương và mẫu thân người đã cùng nhau vân du tứ hải, hẳn là thân nhân duy nhất bên cạnh người, hảo hảo ngấm lại đi.....”

Bị một câu “thân nhân duy nhất” làm chấn động, mới phát hiện bên mình quả thật một người cũng không có, muốn tìm ai đó nói chuyện cũng chẳng có.

Đột nhiên lại nhớ đến tên Lan Uyên kia. Đã sớm nghe nói nhị thái tử thiên giới là một tên ăn chơi trác táng, ngày ấy vừa thấy hấn trong tửu yến của Lang vương, quả thực như đồn đãi đúng là một tên ngang ngược không cổ kị, thực làm cho người ta chán ghét. Cũng không biết hấn có chủ ý gì thế

nhưng hăn lại chú ý đến y. Li Thanh ban đầu nghĩ muốn tốt thì không nên chọc vào con người này, vì vậy mặc kệ hăn nói cái gì làm cái gì cũng không để ý đến hăn. Không nghĩ tới, hăn mới vài ngày không tới, bản thân lại có tâm tư nhung nhớ. Li Thanh cảm thấy chính mình thật buồn cười. Từ trước đến nay, phụ mẫu đi xa, Li Lạc sợ hăn, tộc nhân kính hăn, không ai dám thân cận hăn.

Đối với một người tịch mịch mà nói, một chút ôn nhu, cho dù biết rõ không phải là thật, cũng sẽ nổi lên tâm tham luyến.....

Tên tiểu tư bưng trà vội vàng chạy vào: “Vương, xảy ra đại sự rồi!”

Tiệc rượu của hồ tộc ồn ào náo nhiệt đến ba ngày. Vài ngày sau, Lan Uyên lại liên tiếp đi đến vài nơi khác, chỗ Huyền Thương, chỗ Mặc Khiếu, chỗ Minh Dân, chỗ Tửu Tiên, chỗ Xích Cước Đại Tiên..... Uống rượu, ngoạn nháo, trêu đùa, phóng túng. Uống đến say mới dám trở về, tỉnh rượu lại lập tức ra ngoài, bằng không trong lòng trống trải đến kì lạ, tê dại đến nổi nhếch khóe miệng một chút cũng cảm thấy mệt.

Trong tiệc rượu có người ngẫu nhiên nhắc đến Li Thanh, lỗ tai bất chợt giương cao.

“A, cái kia Hồ vương.....” Mọi người đáp một tiếng, liền đổi đề tài.

Lan Uyên xoay đầu, phát hiện Mặc Khiếu đang nhìn hăn, sợ bị hăn nhìn ra cái gì, vội mở phiến tử che lại khóe miệng không nhìn được nở nụ cười.

Hôm nay khi uống rượu, tùy tùng của Minh Dân vội vàng chạy vào thì thầm với hăn vài câu. “Ba ——” cái chén trong tay Minh Dân rơi xuống mặt đất vỡ nát, không kịp nói một câu cáo từ liền đứng dậy ra về.

Trước khi say, Lan Uyên nhớ rõ Minh Dận không trở lại.

Hôm sau, khi bước vào hậu sơn, nghe đám yêu tinh “Ong ong” nghị luận, nghe nói xà tộc có đại sự xảy ra, Minh Cơ sợ là cũng bị phá huỷ nội đan, thần hình cầu diệt.

Yêu giới không có thống lĩnh, các tộc làm theo ý mình. Phàm là có đại sự, sẽ mời các vương cùng nhau thương nghị quyết định. Lúc này chuyện Minh Cơ chính là như thế, yêu phạm nhân vốn là vô tội, mưu hại mạng người sẽ nghiêm trị, không cần răn đe.

Ấn luật, việc này phải triệu tập các tộc, trước mặt mọi người phá huỷ nội đan nguyên thần của kẻ phạm tội, khiến cho hắc vĩnh viễn không thể siêu sinh. Lại nói, Xà vương Minh Dận hảo thủ đoạn, vốn là chuyện chân thật đáng tin, chính là hắc lại nói một câu “Mong các vương thương nghị, ngày sau tái định”.

Các vương đối với việc này cũng biết thời biết thế dốc một chút nhân tình, Li Thanh cũng không mở miệng.

Trưởng lão hỏi: “Dù sao vẫn là có chút giao tình, có muốn đến nhà lao thăm nàng?”

Li Thanh nói cũng được, trên mặt vẫn là thản nhiên, vô bi vô hi.

Thân ảnh bạch sắc lẳng lặng đứng trước chấn song, ánh nến nảy lên, chấn song tạo thành một bóng đen trải dài trên mặt đất, thân thể đơn bạc bên trong thoáng động, phảng phất thấy xiềng xích trên người.

Nữ tử trong lao, chậm rãi ngẩng đầu nở nụ cười miễn cưỡng với y: “Không nghĩ tới Hồ vương cao ngạo lại đến thăm ta.”

Sợi tóc ướt đầm bết lại bên má, mái tóc rối bời xõa tung, trên búi tóc cài một bông hoa nhỏ đã tàn rũ, đóa hoa bên cạnh bung nở, hiện ra nhan sắc

nhuộm màu mệt mỏi. Trên người mặc bộ quần áo cũ thuần bạch, vải thô sần sùi, trên khuỷu tay có một mảnh vá, đúng là cách ăn mặc của thôn phụ nhân gian. Bàn đầu chắc hẳn cũng rất sạch sẽ, hiện tại do phải chịu hình nên trông vô cùng nhếch nhác, dính một mảng máu hồng tươi, trên mặt cũng có vài vết thương, bên khóe miệng sưng tấy còn vương tơ máu. Đôi mắt kia vẫn hắc bạch phân minh như vậy, hiện lên khóe mắt linh động phong vận.

Minh Cơ, công chúa xà tộc kim tôn ngọc quý, mỹ nhân được yêu giới ca ngợi. Trên trán thường điểm bạc kim hoa ấn hình đoá mai, trên bạch sam bằng gấm thường thêu những đoá hoa tím rực rỡ. Mi nhân nhìn quanh, không biết sẽ có bao nhiêu người tự nguyện quỳ dưới chân nàng.

Một thân kim chi ngọc điệp được hàng nghìn hàng vạn sủng ái như vậy, ai cũng chưa từng nhìn qua, lại dám ủy thân cho một tên đồ tể thô xuân không thể tả.

Chấn động bao nhiêu người, làm tan nát bao si tình luyện mộ, tẩy tã duyên hoa, từ bỏ phú quý, xoay người, mỹ nhân tương tư tên đồ tể.

“Hắn..... Đối đãi tốt lắm..... Tốt lắm.....” Nâng tay chỉnh lại búi tóc, chạm đến đoá hoa kia, liền lấy xuống nhìn, “Là một người thành thật. Đi ở trên đường cũng nhớ hái cho ta một đoá hoa, bộ đáng hẳn mang hoa về nhà..... Đứa ngốc, phải là trang sức, ta lúc trước thứ gì mà chẳng có? Làm sao lại thích một đoá hoa đại?”

“Một người cao lớn thô kệch, giặt quần áo, nấu cơm, cho gà ăn..... Mọi thứ đều không cho ta làm, đây là thương tiếc ta, ngay cả bị lảng giềng chê cười cũng không quan tâm, người ta càng chê cười, hẳn càng vui.....”

Chậm rãi vươn tay, trên tay nhìn thấy một chiếc nhẫn tinh tế. Chỉ là một chiếc nhẫn đơn giản như vậy, không có một chút hoa văn, ánh nển tỏa ra cũng thật âm thầm, không phải hoàng kim chói mắt: “Đây là do hẳn

tặng, bằng đồng, hẳn phải để dành rất lâu mới mua được. Hẳn còn có người mẹ mù lòa phải nuôi sống. Lão nhân gia nhiều bệnh, mua thuốc tốn không ít tiền. Hẳn nói, chờ sau này sống khá giả nhất định sẽ mua cho ta một cái bằng vàng, tiệm trang sức cái này là tốt nhất..... Thật sự là ngu ngốc, bằng đồng hay vàng có gì quan trọng, có tâm ý là tốt rồi.”

Ánh mắt Minh Cơ vẫn si ngốc nhìn chăm chăm chiếc nhẫn: “Đại què mùa thì thế nào? Nghèo túng thì thế nào? Bộ dạng nhục nhã thì thế nào? Là đồ tể thì làm sao? Ta cùng hẳn tư định chung thân thì thế nào? Ca của ta cũng không xen vào, như thế nào có thể đến phiên các người quản?”

Bỗng nhiên nàng cười lên: “Thật là, nói với người làm gì? Người cũng không hiểu.”

“Người mưu hại mạng người.” Li Thanh nói.

Minh Cơ buông tay, sâu kín nhìn Li Thanh: “Ta muốn cùng hẳn cùng một chỗ a..... Ta muốn sinh cho hẳn một hài tử, hẳn cũng không còn là tiểu hài tử, hẳn muốn, ta như thế nào có thể không cho? Nhưng ta là yêu a..... Nếu ta là phạm nhân thì có thể.”

Người và yêu kết hợp không thể sinh con. Yêu nếu muốn trở thành phạm nhân nhất định phải ăn chín mười chín trái tim người. Phương pháp quá mức tàn độc, chuyện này yêu giới vô cùng khinh miệt, cũng là trọng tội trong trọng tội.

Cứ tưởng chuyện Minh Cơ gả cho phạm nhân là gạt người, mãi đến khi nhân gian liên tiếp có người bị moi tim chết một cách bất thường, thiên đình yêu giới mới phát hiện, báo tin cho Minh Dận lập tức mang Minh Cơ về vấn tội. Mà giờ phút này, việc sai đã thành, không thể vãn hồi.

“Đây là tử tội.”

“Không cựa một phen, sao có thể biết là thắng hay thua?”

Li Thanh không nói nữa, xoay người bỏ đi.

“Biết không? Thế gian có muôn vàn thứ cầu không được, cả đời bình bình đạm đạm không hẳn không phải là hạnh phúc.” Minh Cơ ở phía sau thấp giọng nói.

Cước bộ Li Thanh không dừng lại, ngân phát bạch y trong ánh hoàng hôn âm đạm càng hiện rõ sự cô độc.

Bởi vì chuyện của Minh Cơ, ai cũng chẳng còn tâm trí uống rượu, Lan Uyên liền đến Thiên Sùng sơn giải sầu.

Trực tiếp đẩy cửa đi vào, lại vô ý nhìn thấy Úc Dương Thiên Quân cùng Văn Thư ngồi ở tiểu viện.

“Tiểu thúc vẫn khỏe?” Lan Uyên vội cung thân hành lễ.

“Ân.” Úc Dương Thiên Quân lên tiếng liền đứng dậy rời đi.

“Làm sao? Ai chọc tiểu thúc ta sinh khí?” Lan Uyên ngồi xuống, cảm thấy sắc mặt Úc Dương Thiên Quân vừa rồi có chút khó coi.

“Không có việc gì.” Văn Thư cười cười nói, “Như thế nào? Hôm nay đến là muốn nói chuyện gì? Vẫn là vị hồ vương lần trước sao?”

Lan Uyên liền nói với hắc chút chuyện của Minh Cơ, tam ngôn lưỡng ngữ một lần nói xong, sau đó chỉ là cúi đầu uống trà.

“Còn có việc sao?” Văn Thư rót vào chén hắc một ít trà, “Người không phải vì uống trà mà tới đây chứ?”

“Ân.” Lan Uyên lại nở nụ cười, mở phiến tử thích ý phe phẩy, “Chính là tới tìm người uống trà.”

“Nhị thái tử, làm việc phải có chừng mực, có một số việc, không phải thật lòng thì đừng tổn thương chân tâm của người khác.” Văn Thư nói. Trên mặt rõ ràng cười, trong con người hắc sắc lại một mảng thủy quang.

* ý nói những việc nhỏ nhặt mà phải làm phiền đến vua quan. Nguyên văn:东家长西家短 (cái này ta chém nhá, thông cảm)

(1) xú kì lâu tử: xú kì là chơi cờ dờ, lâu tử là cái rối cái sọt. Ý anh là chê 2 lão ấy chơi cờ dờ ẹc -_-!

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Việc xử trí Minh Cơ như thế nào làm mọi người tranh cãi ồn ào huyên náo, có người nói phải y luật nghiêm trị, có người nói phải thủ hạ lưu tình. Mọi người ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng ai cũng hiểu, vì muội muội Minh Cơ này, Minh Dận đã dốc hết công sức để bảo toàn tính mạng cho nàng. Là huynh muội thân tình cũng tốt, bao che khuyết điểm cũng được, chuyện xấu mặt của xà tộc lại lọt ra ngoài cũng là sự thật không thể chối cãi.

Lan Uyên nhìn thấy Mặc Ngọc Phương Giới trên tay Mặc Khiếu liền cảm khái: “Mấy lần trước còn thấy thứ này trong tay Minh Dận. Nghe nói đây không phải là một vật tầm thường, hàn ngọc vạn năm đã hiếm có, lại có thể đen thuần như mực thế này thiên thượng đích hạ (trên trời dưới đất) nhất định chỉ có một. Hẳn là xà tộc, thích âm hàn, cho nên thường mang trên người. Người một con lang (sói) da dày thịt béo cầm làm gì?”

Mặc Khiếu “Hắc hắc” cười hai tiếng, gỡ ra đặt trong tay ngấm ngấm: “Cũng không phải là món đồ thú vị gì, người có bảo bối không muốn lấy ra cho huynh đệ mở rộng tầm mắt a?”

Lan Uyên cười đóng phiến tử: “Đối với người cũng như bỏ đá xuống giếng a.”

“Ta làm sao lại bỏ đá xuống giếng?” Mặc Khiếu kiên nhẫn lặp lại, thờ dãi nhìn chén rượu trước mặt, “Thủ đoạn ép người thôi, nếu đã cầm đồ của người ta, người cho là ta sẽ không giúp sao?”

“Loại sự tình này vốn là dành cho bọn tiểu nhân làm, với bản lĩnh của Minh Dân cùng của cải xà tộc, muốn lưu lại một Minh Cơ cũng không khó.” Lan Uyên có chút khinh thường, “Phép tắc là viết cho người xem, làm như vậy còn gì là luật?”

“Ai, nhị thái tử của ta, may mắn trên người còn có một Huyền Thương, may mắn thiên giới không phải do người cai trị, bằng không thật đúng là trời long đất lở.” Mặc Khiếu bất đắc dĩ, “Người không nghĩ đến sự thật, đồng ý rằng người nói chính là tình hình hiện tại. Theo ta thấy, chỉ sợ là của cải xà tộc đều bỏ ra hết, không biết Minh Cơ có thể bảo trụ được không. Người không thấy bộ dáng ưu sầu của Minh Dân mấy ngày nay.”

“Phải không?” Lan Uyên hỏi.

Mặc Khiếu không đáp, chỉ là cười uống rượu. Lan Uyên cũng không nhắc lại. Mọi người lại cùng cười đùa nói về chuyện khác.

Vốn chuyện không phải của nhà mình, không cần lo lắng như vậy. Nghị luận một trận là được rồi, không đáng để so đo bấm đốt ngón tay như thế. Nói là lạnh lùng cũng được, ích kỷ cũng được, không phải là cùng nhau diễn một vở kịch thôi sao? Thật thật giả giả, có mấy ai quan tâm thật sự?

Việc Minh Dân đến bãi phỏng Li Thanh đã nằm trong dự đoán. Từ sáng sớm, Xà vương đã phải đi đi lại lại giữa các tộc, tặng Mặc Khiếu Mặc Ngọc Giới, lại tặng Kinh Uy một chiếc vòng phỉ thúy và hơn mười vũ nữ xinh đẹp..... Ngay cả danh mục quà tặng các tộc cũng được truyền nhau ồn ào huyên náo, tính tính một chút cũng đến lúc nên đến hồ tộc. Vì chuyện gì, trong lòng mọi người cũng đã hiểu rõ. Các trưởng lão hỏi y: “Tuy nói có chút giao tình, nhưng dù sao cũng không thân thiết, phải ứng phó như thế nào?”

Tính toán so đo lợi hại cả nửa ngày, mấy trưởng lão mặt trưởng hồng lục tục đứng dậy. Li Thanh nhìn thấy cũng không nói lời nào.

Hôm nay, Minh Dận đem bản đồ của Đông cốc, Bắc bộ bách lí thụ lâm (cốc phía đông, rừng cây trăm dặm phía bắc) đến trước mặt y, Li Thanh cũng chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, thần sắc một chút cũng làm người khác đoán không ra.

“Người vẫn là cái dạng này.”

Xà vương mặc một thân trừ y ngũ sắc sắc sỡ, mái tóc đen dài buông xỏa, phía đuôi tóc dùng một sợi dây lụa cùng màu buộc lại, làm nổi bật khuôn mặt gầy gò hốc hác, làm cho người ta có cảm giác như đang ở âm ty, một đường lạnh đến đáy lòng.

“Người cũng không thay đổi.” Li Thanh nhìn Minh Dận.

Mới đây mọi người còn cùng một chỗ tụ tập chơi đùa, Li Thanh không quen nhìn điệu bộ của bọn Minh Dận, bọn Minh Dận cũng không phục sự lãnh ngạo của Li Thanh, đều tự đem căm giận giấu trong lòng, quan hệ cũng sẽ không thiện không đạm. Mới trước đó cho tới hôm nay, như lúc trước không quen nhìn lại không quen nhìn, như trước không phục lại không phục, gặp mặt cũng xấu hổ.

“Đây là bản đồ Đông cốc, thụ lâm tứ phương Bắc, Hồ vương có vừa lòng không?” Minh Dận hỏi.

Li Thanh gật đầu, cũng không lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Phiến thụ lâm tứ là ranh giới giữa hồ tộc cùng xà tộc, địa thế hảo, điều kiện tốt mà cây cối lại xanh tươi, rất thích hợp làm nơi cư trú của thú tộc. Lưỡng gia đều muốn chiếm lấy, vì vậy còn gây chiến với nhau, sau lại triệu các vương đến cùng nhau thương nghị, mỗi nhà một nửa, lúc này mới bình ổn phân tranh. Đều là những chuyện xưa, khi đó vẫn chưa có Li Thanh, bọn

Minh Dận. Chính là hai nhà đối với phiến lâm tử kia vẫn canh cánh trong lòng đến bây giờ. Hiện tại, Minh Dận chủ động dưng lên, chẳng khác nào làm mất mặt nhà mình, chắc chắn ở trước mặt tộc nhân cũng sẽ không được sống dễ chịu.

“Nếu như người gặp chuyện không may là Li Lạc, ta xem người so với ta có thể sống dễ chịu hơn không.” Minh Dận yên lặng nhìn Li Thanh.

“Ta sẽ một chưởng đánh chết hẳn.” Li Thanh nói.

“Ha hả.....” Minh Dận nở nụ cười, tiếng cười cũng là âm lãnh, “Quả thật là người có thể làm được.”

Nhàn nhả nói vài câu, hai bên không để ý người kia nói gì, cuối cùng lại không nói cùng một chuyện. Trầm mặc cũng là một loại nan kham, Minh Dận đứng dậy cáo từ.

“Cầm lấy đi.” Li Thanh mở miệng.

Thân hình Minh Dận đứng lại, một bước cũng không bước được, cũng không xoay người lại: “Quyết định làm gì là chuyện của người, cùng ta không quan hệ. Ta chỉ là muốn dốc hết sức mà thôi.”

Dứt lời, liền bước ra cửa.

Li Thanh xoay người trở về thư phòng, tấm bản đồ còn để lại trên trà kỉ (bàn trà).

Nghe nói thử tộc (thử là con chuột) thừa nước đục thả câu vì việc của Minh Cơ mà mở một sòng bạc, người mua chết cùng mua sống mỗi bên một nửa, sinh ý rất thịnh vượng.

Kết quả các vương vừa thương nghị cũng mỗi bên một nửa, Mặc Khiếu, Kinh Uy các vương còn trẻ tất nhiên đứng về phía Minh Dận, nói là việc này do quá si tình, cũng không phải là có ma tâm, cũng không phải muốn gây họa nhân gian..... Nói một trận đến thiên hoa loạn truy (gần giống với câu Ba hoa chích chòe của VN), khiến bản thân xứng đáng với mấy thứ Minh Dận đưa đến. Còn những người lớn tuổi, chết cũng vẫn nhất mực muốn làm theo khuôn phép, tiền tài, mỹ nữ, lãnh thổ, một mực không để vào mắt, làm Minh Dận ngồi một bên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cuối cùng tất cả mọi người đưa mắt nhìn chăm chăm Hồ vương vẫn chưa lên tiếng.

Li Thanh cũng không đáp lại, nâng chung uống trà, trừ bỏ thứ nước trà trong vắt này, ai cũng không để vào mắt.

Lan Uyên ý vào thân phận nhị thái tử mà tham dự, gặp tình hình này, miêu kim phiến tử càng phát ra vui thú, con người mặc lam thích thú nhìn bộ dáng trầm tư uống trà của y. Bỗng nhiên, ánh mắt rũ xuống khẽ nâng lên, xán kim đồng liên vừa vặn nhìn thấy. Cả hai đều thấy được sự sừng sốt trong mắt đối phương. Nhưng cặp mắt kia không đợi hẳn lưu tâm đến đã dời đi, giống như người dưng.

“Không theo khuôn phép, không có quy tắc.”

Sống hay chết, bất quá chỉ một câu nói nhẹ tựa lông hồng này.

Canh bạc của nhà lão tử, tiếng cười chửi rửa ồn ào náo động tạo thành một mảnh tạp âm âm ẩm ẩm. Có nhà thì hoan hỉ có nhà thì ưu sầu, bản thân hoan hỉ hay ưu sầu chỉ có trong lòng mỗi người hiểu rõ.

“Người vẫn tuyệt tình như vậy.” Mặc Khiếu ở bên tai Li Thanh nhẹ giọng nói.

Li Thanh nhìn thấy Minh Dận vội vàng rời đi mới đứng lên, lấy ra tấm bản đồ đưa cho Mặc Khiếu: “Hồ tộc không dựa vào nơi sinh sống của

người khác.”

Nửa đường đột nhiên một bàn tay vươn ra tiếp nhận, Lan Uyên phe phẩy phiến tử đứng bên hai người: “Vừa vặn lúc ta muốn đi thăm Minh Cơ, ta đến đại lao, được?”

Li Thanh không trả lời, nhìn hẩn một cái, rồi cất bước.

“Thật đúng là bị người nói trúng.” Lan Uyên nhìn bóng dáng Li Thanh, cười đối Mặc Khiếu nói.

“Không phải chuyện gì tốt, nói trúng rồi trong lòng cũng không thoải mái.” Mặc Khiếu cúi đầu lại xoay xoay Mặc Ngọc Phương Giới trong tay, “Hẩn vẫn là tính khí không thay đổi.”

“Đúng vậy, thực không giống hồ ly.”

Mặc Khiếu ngạc nhiên ngẩng đầu: “Người..... Người đối hẩn..... Người còn đối hẩn.....”

Lan Uyên chính là phe phẩy phiến tử cười, con người mặc lam lưu quang tỏa ra.

“Là huynh đệ mới nhắc nhở người một câu, hẩn là Hồ vương.” Mặc Khiếu bỏ lại một câu cũng rời đi. Y sam hắc sắc bay lên, bá khí cuồng quyển.

Lại qua mấy ngày, đó là ngày hành hình Minh Cơ.

Minh Cơ càng gầy hơn so với khi Li Thanh đến thăm nàng, vẫn như cũ mặc một thân quần áo thuần bạch điểm hoa, trên mái tóc còn cài một đóa hoàng hoa (1) sớm héo rũ, trừ bỏ chiếc nhẫn cũng không có bất cứ một món trang sức nào. Trên mặt cũng là sạch sẽ, nửa điểm phấn trang cũng không tô, song nhãn hắc bạch phân minh, khóe mắt hiện lên nét linh động

phong vân mà bất cứ ai cũng không có. Nếu hiện tại nàng không phải đang quỳ giữa pháp trường, nàng tựa hồ vẫn là một Minh Cơ thiên sinh lệ chất.

Minh Dận nói thân thể không khỏe, sẽ không đến. Chỗ ngồi của các vương ở pháp trường còn một chỗ trống, hai bên có vẻ trái ngược nhau, cũng có chút thể lương.

Trước khi hành hình, hỏi Minh Cơ còn có tâm nguyện gì.

Nữ tử thần sắc bình tĩnh ngay cả nói chuyện cũng là giọng điệu như ngày thường: “Ta cả đời có thể có một người chân tâm chân ý đối đãi, còn khả cầu chuyện gì? Oán hận duy nhất, ta không thể làm thê tử chân chính của hã, nắm tay hã, làm bạn suốt quãng đời còn lại với hã.”

Dứt lời liền nhắm mắt, khóe mắt cuối cùng hạ thấp.

Trên đài dưới đài một mảnh yên lặng.

“Hành hình.”

Theo lời nói của Li Thanh, lưỡi dao sắc bén sáng trong đâm vào ngực, huyết hoa văng khắp nơi..... Một tiếng giòn vang, hô hấp ngưng trệ, có thứ gì đó đổ nát, thân thể từng khuynh thành tuyệt diệu hóa thành phiến phiến băng tầng cùng đóa hoa héo rũ làm bạn trong giây lát tan biến trong gió.

“Đinh ——” chiếc nhẫn nhỏ rơi xuống đất, xoay một vòng tròn tinh tế, không hề rục rở, không chút thu hút.

Xoay người muốn đi nhặt, đã có người đến trước một bước.

Là Lan Uyên, cười đưa cho y chiếc nhẫn: “Cho ngươi.” Vẫn là khuôn mặt tươi cười nhã nhặn.

Xán kim đồng mờ mịt nhìn về phía tay hã, có chút chần chừ. Khuôn mặt tươi cười như vậy, là bao lâu chưa được thấy? Nguyên bản nghĩ muốn

hắn buông tha cho mình, hiện tại xem ra là không phải. Trong lòng nói không nên lời là tư vị gì.

“Ta cũng không để ý thay Hồ vương đeo.” Lan Uyên cười đến sáng lạn, làm bộ muốn tới kéo tay y.

Li Thanh vội nghiêng người tránh đi, từ miệng thoát ra hai chữ: “Cảm tạ.”

“Không khách khí.” Miêu kim phiến tử khai mở, sơn thủy bát mặc phản chiếu khuôn mặt ôn nhã, “Có mấy bình tiên tửu vừa được chưng cất, Hồ vương có chút hứng thú không? Đêm mai ta mang đến, cùng nhau uống, như thế nào?”

“Chỉ sợ không thích hợp.”

“Quyết định như vậy.” Phiến tử “Ba ——” một tiếng bèn thu lại, hắn ngoảnh mặt làm ngơ trước sự cự tuyệt của y, khước miệng nhếch lên, “Hồ vương cần phải nhớ rõ phải mở cửa đón ta.”

Còn muốn nói cái gì, thân ảnh bảo lam sắc đã chạy đi cùng người khác đàm tiếu.

Phát giác có người kéo tay áo của y, Li Thanh cúi đầu, Li Lạc ngửa đầu nghiêm mặt nhìn hắn: “Như thế nào còn không đi? Đã đói bụng.”

Trong đôi mắt đậm kim sắc hiện lên một tia nhu thuận khó thấy, Li Thanh không kềm được dắt tay hắn, khẩu khí cũng trở nên nhu hòa: “Hảo. Về nhà.”

Có một thứ lạnh lạnh trong lòng chợt tan biến, cái cảm giác buồn khổ đến ghê tởm từng chút từng chút biến mất.

“Ta cùng bọn Nguyên Bảo nói, đêm nay ăn gà. Phải là canh gà.....”

Tùy ý Li Lạc phía trước lôi kéo, suy nghĩ trôi thật xa.

Minh Cơ, kỳ thật tương giao không sâu. Tiểu cô nương ngây thơ xinh đẹp, thần tình hồn nhiên trong trí nhớ bất tri bất giác lớn lên, trưởng thành đến mức đối y nói, thế gian dù có muôn vàn thứ cầu không được, cả đời bình bình đạm đạm không hẳn không phải là hạnh phúc. Đối y nói, ta cả đời có thể có một người chân tâm chân ý đối đãi, còn khả cầu chuyện gì?

Không tự giác nắm chặt tay, chiếc nhẫn trong tay nóng lên.

Áy náy, như thế nào không có?

“Uy, đêm nay uống canh gà.” Tay áo bị Li Lạc kéo kéo, tiểu đồng tây cho y một nụ cười thật tươi.

“Hảo.” Bất giác, khóe miệng cũng khẽ nhếch.

Nam nhân mà Minh Cơ yêu tên là Trương Thăng, tên bán thịt trấn trên. Quầy hàng được dựng ở ven đường. Li Thanh ẩn thân ở đường đối diện kinh ngạc nhìn hết một ngày.

Mãi từ khi, bầu trời tối tăm mờ mịt, trên đường lác đác vài bóng người. Nam nhân nhanh nhẹn mở cửa hàng, nửa con heo nằm ở trên bàn, cả cái đầu heo đặt ở một bên, mắt nửa khép, bộ dáng mặc cho người ta mổ xẻ. Người chung quanh dần dần nhiều hơn, sắc trời cũng bắt đầu sáng lên, xa xa gần gần, có người bắt đầu rao bán, mọi người xoa đôi mắt ngái ngủ cầm giỏ trúc từ cửa bước ra.

Sinh ý coi như không tồi, mua không nổi một khối thịt lớn thì sẽ mua thịt mát, cùng trứng chim chưng, hương vị cũng thực ngon. Khách hàng quen biết một bên mua thịt một bên bắt chuyện hai câu:

“Đi, hai ngày nay như thế nào không thấy nữ chương quỹ nhà người?”

“Về nhà mẹ đẻ?”

“Chứ không phải cãi nhau? Thật là, thật là một người vợ tốt a, nhanh đi nói ngon ngọt dẫn về đi. Vợ chồng thôi, sàng đầu sảo sàng vĩ hòa (2).....”

Trương Thăng không nói lời nào, lưỡi dao gỗ trên cái thớt gỗ “Đốc đốc” vang lên, đem thịt băm thật nhuyễn rồi mới ngâm ngốc gặt gặt đầu:

“Vâng, vâng, nói không chừng đêm nay sẽ trở lại. Phiền người quan tâm.”

Đi ngang qua nơi bán mấy món trang sức nho nhỏ, bỗng dừng lại, lau tay sạch sẽ vào vạt áo màu xám rồi vào chọn.

Người bán cái trắng bên cạnh ồn ào: “Yêu, Trương đồ tể lại mua đồ cho vợ nha! Vợ người thật là hảo phúc khí a! Làm sao keo kiệt giống nhà chúng ta, theo hẵn nhiều năm như vậy, đừng nói trang sức, ngay cả một cây cỏ cũng chưa thấy!”

Nam nhân đỏ mặt, có chút ngượng ngùng. Kỹ càng chọn những thứ nho nhỏ, chỉ mua một đôi hoa tai hồng sắc cùng một cây trâm cần ngọc trai. Cần thận cất vào trong ngực, trên khuôn mặt phẫn chấn vừa có vẻ thẹn thùng nở nụ cười cả ngày.

Lại cùng hẵn dọn quán về nhà, đứng ở ngoài cửa sổ nhìn hẵn nấu cơm, ngao duợc.

Lão thái thái mù lòa ngồi ở trên giường thì thảo hỏi: “Lê Hoa đâu? Lê Hoa đi đâu rồi? Như thế nào không nghe tiếng nàng?”

Nam nhân liền ngừng tay: “Không phải hôm qua đã nói cùng người rồi sao? Huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng có việc, nàng phải về nhà mẹ đẻ.”

“Nga.” Lão thái thái gật gật đầu.

Buổi tối sẵn sóc cho lão thái thái ngủ, lúc này mới có chút thanh nhàn. Nam nhân từ trong ngực lấy ra cây trâm cần ngọc ngời ở trước bàn đối diện đại môn xuất thần.

Con đường trước cửa, một bóng người cũng không có.

Li Thanh cũng đi theo hẩn nhìn, ngoài phòng chỉ có một vòng trăng tròn treo trên cao chiếu sáng từng ngọn cây bóng cỏ.

Hồi lâu, nam nhân còn mở to mắt nhìn. Li Thanh không biết làm sao, tay áo phất một cái, người ở trong phòng ngủ gục ở trên bàn.

Lúc này mới đi vào. Đứng ở trước bàn, mở bàn tay, chiếc nhẫn đồng lẳng lẳng nằm trong bàn tay trái cả ngày. Nhẹ nhàng mà cầm lấy, nhìn thoáng qua, rồi lại đặt trên bàn. Ngón tay khẽ vung, ở trên trán nam nhân điểm một ấn kí, ánh sáng chột lóe, trên chiếc nhẫn đồng cũng phản chiếu ánh hào quang, nháy mắt một cái đã không còn.

“Đã quên sao.” Thở dài một tiếng.

“Không nghĩ tới là người.” Sau lưng một thanh âm âm lãnh vang lên.

Minh Dận đứng ở cửa, trù y ngũ sắc sỡ ở trong bóng đêm lại có vẻ yêu dị mà lại thê lương. Trên trán có vài sợi tóc buông rũ, nhưng đã thành màu hoa râm.

“Như vậy cũng tốt.” Minh Dận không tiến vào, ánh mắt phức tạp nhìn Li Thanh, “Ta..... Thay Minh Cơ cảm ơn người.”

“Không khách khí.” Li Thanh gật đầu, biết bản thân không còn cần thiết, “Đi trước một bước.”

“Thỉnh.” Minh Dận nghiêng người tránh ra.

Nhìn thoáng qua, thoáng thấy khóe mắt Minh Dận ươn ướt, kia mái tóc hoa râm dưới ánh trăng càng phát ra chói mắt.

Bất tri bất giác, kỳ thật chúng ta đều thay đổi rất nhiều.

Minh Dận đã không còn là Minh Dận ích kỷ âm tà nữa.

Còn Li Thanh thì sao?

Một đường đã trở về, trong thiên địa chỉ có một ánh trăng cùng đồng hành. Trong lòng trống rỗng, có cái gì muốn phá tung ***g ngực mà ra, lại không có chỗ phát tiết, áp lực đè nặng đáy lòng, phiền muộn lại thêm một tầng.

Đi tới cửa, đại môn bằng đồng đỏ sẫm đóng chặt. Ngay cả phi thân bay qua tường cũng cảm thấy mệt mỏi, liền lấy tay gõ cửa. Mới gõ một chút, cửa liền “Y nha——” một tiếng mở ra, Nguyên Bảo – tên tiểu tử xưa nay theo bên người lớn tiếng ồn ào đáp lại: “Cám ơn trời đất, vương của ta nha, người đã trở về! Mau! Mau! Vương đã trở lại! Các người còn thất thần làm gì, nhanh đi pha trà! Nhớ rõ chút nữa đưa đến thư phòng!”

Lão Hồ vương bình sinh yêu nhất vàng bạc, yêu đến nỗi tiền rơi vào mắt. Hai đứa con ban đầu muốn gọi là Nguyên Bảo cùng Đồng Tiền (đều có nghĩa là tiền đây các bạn --!), các trưởng lão trong tộc quỳ trước cửa khuyên can mấy ngày mới bắt đắc dĩ từ bỏ, chỉ có thể không cam lòng mà đem tên đặt cho gã tiểu tử của con trai.

“Vương của ta a, ngài đi đâu vậy? Vị công tử cảm phiền tử đã đợi ngài hơn nửa đêm rồi? Để người ta đến nhà đợi như vậy, yêu như thế nào không

thấy xấu hổ?” Nguyên Bảo kéo Li Thanh chạy đến thư phòng, miệng rì rầm lải nhải ào ào, “Ngài cấp tử chúng tiểu nhân! Ngài xuất môn lại không nói với chúng ta một tiếng nha, như thế nào lại ra ngoài một mình? May người tới không phải trưởng lão, bằng không, chúng tiểu nhân sẽ bị lột sạch da mất. Ai vương của ta, cái mạng của chúng tiểu nhân đều nằm trong tay ngài, ngài cũng đừng không có việc gì làm lại lấy cái mạng chúng nô tài ra đùa giỡn chứ.....”

Li Thanh ngơ ngơ ngác ngác nghe được một nửa, lúc này mới nhớ ra, hôm qua có người nói muốn tới uống rượu, cự tuyệt, hăn tựa hồ không nghe, lại còn thật đến đây nữa. Hảo một thiên chi kiêu tử tâm huyết dâng trào lại tùy hứng.....

Liên nghĩ như vậy, Nguyên Bảo nói hăn đi đem ly đến, liền đẩy mạnh y vào thư phòng.

Lam y nhân đang xem bức tự họa treo trên vách xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi mặc lam, tinh mục sáng ngời, sâu thẳm như cất giấu một hạt ngọc trai, một đường có thể nhìn đến đáy lòng hăn. Nhưng bất giác lại nhớ đến tên đồ tể khốn khổ chờ thê tử trở về.

Nhất thời mờ mịt, tâm tư phiêu đảng, không kịp nắm lấy thứ gì, thân thể đã bị ôm lấy. Ôn độ ấm áp từ từ truyền tới, da thịt cách một lớp quần áo cũng thả lỏng ra.

“Đi đâu vậy? Như thế nào lại lạnh như vậy?” Hăn vội vàng nói. Lo âu xé rách chiếc mặt nạ thông dong ngày thường, “Ta..... Ta còn nghĩ người không muốn gặp ta.”

“Không sao.”

Lúc này là cuối hạ đầu thu, ban đêm gió lạnh, y đứng trong gió hơn nửa đêm lại một đường quay trở về nên không cảm thấy được. Mãi đến tận lúc này, bị hăn ôm vào trong lòng, tay chân rét cóng mới có chút cảm giác

ấm áp. Từ trước đến nay, trừ bỏ phụ mẫu cùng Li Lạc, cũng không có ai gần gũi như vậy. Muốn đẩy ra, lại tham luyện sự ấm áp này.

Lan Uyên, tên phong lưu mọi người đều biết, sự ôn nhu của người ta nên tin mấy phần?

Trên gò má thấy độ ấm, là hân đem mặt áp vào, khi nói chuyện hơi thở nóng hổi phả ra bên tai: “Như thế nào lại thành cái dạng này? Không phải người đã nói đêm nay cùng nhau uống rượu sao?”

“Quên.” Cảm giác thân thể dần khôi phục, âm ấm tê dại, nhịn không được liền nhắm mắt lại dựa vào hân, mềm mại thoải mái, thoải mái đến không muốn rời đi.

Thích an nhàn, đây là thiên tính của hồ a.

Khi Nguyên Bảo bưng rượu nóng tiến vào, nhìn thấy chính là vương nhà hân đang nằm trong ***g ngực của người kia. Lập tức mắt choáng váng, suýt nữa đem mấy bình mỹ tửu Lan Uyên đem tới đánh rớt.

Li Thanh lại thờ ơ, đầu gối trên vai Lan Uyên, mái tóc ngân bạch xoa dài che khuất gương mặt, thấy không rõ biểu tình.

Lan Uyên ôm Li Thanh xoay lưng ngồi trên bàn, một tay đỡ lấy thắt lưng y, một tay lấy rượu từ trong khay rót vào chén, rồi cầm chén đưa đến trước miệng Li Thanh. Li Thanh miễn cưỡng xoay mặt lại, đem chung rượu trong tay Lan Uyên một hơi uống sạch, rồi lại ôm lấy hân. Mi nhân Lan Uyên cúi xuống, trong đôi mắt mặc lam hoa quang lấp lánh.

Nguyên Bảo nhìn chòng chọc, khi rời đi, mắt vẫn nhìn lại. Sừng sốt quá mức, thiếu chút nữa đã đem Đồng Tiễn sau lưng hân hù chết.

Trong phòng im ắng, Lan Uyên vuốt tóc Li Thanh, theo sợi tóc trơn mềm chậm rãi chuyển qua trán y, chậm rãi đẩy những lọn tóc đang che mặt

y ra, nghĩ muốn nhìn kỹ khuôn mặt giống như bị băng tuyết phong trụ.

Đôi mắt nhắm chặt mở ra, xán kim đồng một mảnh thanh tĩnh, bộ dạng ngờ ngàng thất thố vừa rồi ngỡ như ảo giác trong mộng.

“Tốt chưa?” Nhanh chóng chế trụ thắt lưng y.

Thân thể trong lòng cứng đờ, dù hành động đẩy ra không lớn lắm, ý đồ cũng rất rõ ràng.

Ngón tay không thuận theo, không buông tha y. Mới vừa chạm phải hai má, Li Thanh liền lập tức chải lại mái tóc rối tung. Ngón tay dừng lại giữa không trung, tiến thoái lưỡng nan.

“Buông ra.”

Cái này, không thể giả vờ là không nghe thấy nữa, khóe miệng nở một nụ cười, song chường buông lỏng, trong lòng liền trống rỗng, độ ấm đột nhiên tan biến. Lạnh như khi nãy hắt ở một mình trong này.

Bạch y trước mắt lảng tránh, hắt đã lui ra ngoài ba bước, ánh mắt xán kim nhìn qua, lại là ánh mắt hờ hững nhìn người qua đường. Lạnh hơn.

Mở phiến tử che trước ngực, ngực còn lưu lại một chút dư ôn, trên mặt nở nụ cười nhã nhặn thường lệ: “Rượu có hợp ý Hồ vương?”

Không đợi y trả lời, tự châm cho mình một ly uống xuống. Hương rượu không ngờ lại như bách hoa mùi thơm tràn ngập trong miệng, đến miệng lại ngon ngọt, giống như mật đường, khi nuốt xuống cổ họng lại tỏa ra cay đắng, không kịp nhúu mày đã nuốt xuống, mùi vị cay cay từ trong yết hầu xông lên, thần thanh khí爽, suy nghĩ dị thường thanh minh.

“Hương vị này... Khó trách gọi mộng quay về.” Nghiêng đầu nhìn Li Thanh, “Có lẽ không hợp khẩu vị của người. Lần tới ta mang loại nhẹ hơn

đến, nhất định rất hảo.”

Li Thanh không để ý tới. Lan Uyên lại nhìn hẩn một cái, bưng chung rượu tự đắc kì nhạc.

Nguyên Bảo lại đem chút điểm tâm tiến vào, phù dung tô, nga nhân cuốn, bánh hoa đào..... Dùng một cái đĩa nhỏ đặt trên chiếc bếp giữ nhiệt. Tay hẩn sắp xếp mấy món điểm tâm, mắt nhìn về phía hai người đang đứng, nhìn rất nhập thần, khi lui về phía sau không chú ý vấp phải cánh cửa, ngã chổng vó lên trời.

“Phốc xích ——” Lan Uyên cười đến nâng cốc phun ra.

Ba chân bốn cẳng nhanh đứng lên, Nguyên Bảo cũng không dám nhìn khuôn mặt tuần tú dường như hóa đá của Li Thanh liền đóng cửa. Mắt thấy Đồng Tiễn che miệng cười, xấu hổ và giận dữ liền mắng hẩn:

“Cười! Cười! Cười! Xem ta cắn chết người!”

Đồng Tiễn cũng không che miệng, xoay người bỏ chạy, cười lớn hơn nữa.

Tiếng cười theo hai người dần nhỏ lại.

Lan Uyên lướt qua mấy món điểm tâm trên bàn hỏi Li Thanh: “Muốn loại nào?”

Li Thanh nhìn Lan Uyên, ánh mắt nặng nề: “Người muốn cái gì?”

Chậm rãi thu phiến tử, Lan Uyên nhìn chăm chăm nhân tình kim sắc: “Ta muốn người.”

Ánh mắt liền phức tạp, giống như che lấp tầng tầng mây mù, bỗng nhiên lại tản ra, chỉ để lại xán kim chói mắt: “Vậy người phải đi.”

Ban đêm gió rất lạnh, vẫn là đối với chuyện Minh Cơ lại quá mức khó hiểu? Có lẽ thật là rất tịch mịch, đột nhiên giống như đã thông suốt, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nếu muốn biết phải đi hỏi, mặc kệ là khi nhìn thấy hắn trở lại, trong lòng có chút rung động, bởi vì đắm chìm vào sự ôn nhu của hắn thì khó có thể tự kiềm chế.

Minh Cơ nói, không cược một phen, người sao có thể biết là thắng hay thua?

Phiến tử trong tay buông thông, Lan Uyên đứng lên, bước từng bước cẩn thận. Mãi đến khi gần đến không thể gần hơn, con người mặc lam lấp lánh một ánh phiến kim.

Tay nâng cằm y lên, môi vội vã dán sát, đầu lưỡi khai mở khớp hàm y, chiếc lưỡi mềm mại nhanh chóng tiến vào trong. Phát hiện y im lặng, hôn lại càng sâu. Môi răng tương giao, mắt gắt gao theo dõi đôi xán kim vô dục của y, tiến đến gần y lần nữa, thẳng đem y bức đến góc tường. Răng cắn mạnh đôi môi mềm, hài lòng nhìn thấy y cam tâm khép lại hai mắt, đắm chìm trong sắc dục.

Khi buông ra, ngay cả lúc thở dốc cũng dây dưa với nhau, vươn lưỡi đến liếm, sợi chỉ bạc tương liên bị đứt rời, chảy dọc theo khóe miệng.

“Hảo. Ta đây đã đủ..... Ta.....” Ách nửa câu nói phát ra từ cuống họng, nửa câu sau bị chiếm đoạt khi Li Thanh chủ động liếm lên xỉ gian.

Cảm giác được lưỡi y trong miệng lướt qua khắp nơi, ở trên môi lưu luyến. Không tiến vào. Không chịu nổi, liền đưa lưỡi ra thúc giục, nhĩ lai ngã văng (3), dây dưa đến hạn không thể đem đối phương ăn sạch sẽ.

Tình sắc.

Yêu hay không, có gì quan trọng?

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sải bước đến Thiên Sùng cung liền cảm thấy không khí có chút bất đồng với bình thường, thật im ắng, mọi người đều cẩn trọng dè dặt. Đám phó dịch ngay cả thấy Lan Uyên cũng chỉ cười gượng gạo, trên đường đi nửa tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

“Ta đến gặp Văn Thư.” Thấy phó dịch muốn dẫn hăn đến tầm điện của Úc Dương Thiên Quân, Lan Uyên vội giải thích.

“Ngài vẫn là trước đi theo tiểu nhân qua bên kia xem đi.” Phó dịch thấp giọng nói.

Lan Uyên nghe lời hăn nói biết nhất định đã có chuyện: “Nói đi, làm sao vậy?”

“Này... Ngài... Ngài vẫn là chính mình đi xem đi.” Phó dịch cắn chặt môi, lúc sau hỏi cái gì cũng không đáp.

Mãi đến khi đưa Lan Uyên đến trước cửa, khom người đối bên trong thấp giọng thông báo: “Chủ tử, nhị thái tử đến.”

Lan Uyên cũng giương giọng hướng bên trong lên tiếng: “Tiểu thúc, chất nhi đến vấn an người.”

Vừa nói vừa đẩy cửa xông vào, ai ngờ, cửa khóa bên trong, đẩy không ra. Có chút hồ nghi nhìn phó dịch bên cạnh, phó dịch đối hăn lắc lắc đầu, để hăn chờ.

Úc Dương Thiên Quân bên trong không trả lời, lại nghe một trận hí hí sách sách vang lên, thi thoảng còn kèm theo vài tiếng rên rĩ trầm thấp.

Hồi lâu, cửa mở ra, Úc Dương Thiên Quân băng lãnh nghiêm mặt đứng trước cửa, mái tóc màu ngân tử (ngân là màu bạc, tử là màu tím _ _!), trên trán ngân tử hằn lên một đôi mắt tím lạnh lùng đến có thể nhìn thấy tuyết bay: “Chuyện gì?”

“Tiểu chất vội tới thỉnh an thúc thúc.” Lan Uyên cũng không sợ hãi, thu phiến tử cung kính xoay người thi lễ. Ánh mắt mặc lam nâng lên, len lén nhìn vào bên trong dò xét, lại bị thân ảnh của Úc Dương Thiên Quân che mất, chỉ nhìn thấy bên trong sa mạn tử sắc treo một tầng lại một tầng.

“Ân.” Úc Dương Thiên Quân gật gật đầu, Lan Uyên lập tức đứng thẳng lưng.

“Lần trước người đưa đến Quỳnh Hoa Lộ, hương vị thâm diệu, có lẽ đã mất không ít tâm tư của tiểu thúc, lần này tiểu chất đến để tạ ơn ân điển của tiểu thúc.” Lan Uyên bất quá là thuận miệng nói, lại không ngờ Úc Dương Thiên Quân sắc mặt đại biến, long ấn trên trán quang mang đại thịnh, ngay cả sát khí trong mắt cũng không che dấu, nhìn thẳng hắn, song nhãn tử sắc yêu dị mà oán độc. Giống như muốn đem Lan Uyên đang sợ tới mức thối lui giết chết, “Tiểu thúc..... Này..... Đây là...”

Đây là làm sao? Vị tiểu thúc luôn luôn được xưng là thanh dật thượng tiên này của hắn thế nào lại sinh khí lớn thế này?

“Lúc ấy còn dư một vò rượu, ngài ghét ngọt nên không thích uống, ta lại không thể uống nhiều, thay vì để lãng phí không bằng đưa cho nhị thái tử, cho nên ta tự tác chủ cho người mang đi tặng. Thịnh chủ tử thứ tội.” Văn Thư từ phía sau Úc Dương Thiên Quân đi ra, cúi người xuống quỳ trên mặt đất.

Văn Thư so với lúc trước tựa hồ gầy hơn rất nhiều, màu da cũng tái nhợt trong suốt, đôi môi đỏ tươi, lộ ra khuôn mặt ảm đạm.

Lan Uyên muốn đến đỡ, lại e ngại sắc mặt khó coi của Úc Dương Thiên Quân, thực là không dám có bất kì hành động gì.

Ba người cứ bất động như thế, sau một lúc lâu, Úc Dương Thiên Quân hừ lạnh một tiếng phi thân ra ngoài. Bóng người vừa biến mất, Văn Thư liền “Oa ——” một tiếng phun ra một búng máu, trên trán đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Lan Uyên vừa rồi thấy rõ ràng, Úc Dương Thiên Quân trước khi đi nhắc chân hung hăng đá vào bụng Văn Thư một cái, Văn Thư là cố nén chờ hẵn đi rồi mới phun máu. Lúc này, Lan Uyên mới vội vàng chạy đến đỡ lấy hẵn, nắm lấy cánh tay của hẵn mới giật mình phát giác Văn Thư gầy đến chỉ còn da bọc xương. Muốn đỡ hẵn vào tấm điện, Văn Thư lại lắc đầu cự tuyệt:

“Không có gì, quay về chỗ ta đi... Nơi này... Nơi này không thoải mái...”

Lan Uyên cho hẵn tựa vào người, thấy bộ dáng suy yếu của hẵn, muốn bế hẵn đi, lại bị hẵn cự tuyệt. Chỉ có thể cho hẵn tựa vào người mình mới có thể gắng gượng trở về tiểu viện tử nằm sâu trong hậu hoa viên.

Trong viện cũng là nhất phái tiêu điều, những dây leo xanh biếc trên tường viện ngày xưa cũng đã khô héo, chiếc bàn đá tròn cùng thạch đôn cũng đóng một tầng bụi thật dày, hiện ra bộ dáng đã lâu không có ai ngồi.

Văn Thư ngồi lên một thạch đôn, ngẩng đầu nói với Lan Uyên: “Gần đây ta thân thể không tốt, người khác cũng ít đến đây, nên mới không để ý dọn dẹp nơi này, để cho nhị thái tử chê cười rồi.”

Lan Uyên nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của hần, trong lòng lại càng không dễ chịu: “Văn Thư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người nếu xem ta là bằng hữu thì nói cho ta biết, trong trời đất này có cái gì mà nhị thái tử ta không thể giúp được người?”

Văn Thư chỉ lắc đầu: “Không có gì, thật sự. Ta muốn người giúp chuyện gì nhất định sẽ nói với người.”

Lan Uyên biết rõ tính Văn Thư, hần nếu không muốn nói thì cho dù là ai cũng không ép được hần, chỉ có thể chuyển trọng tâm câu chuyện, nghĩ muốn kể mấy chuyện thú vị để chọc cho hần vui vẻ.

Nói đến Li Thanh, nói đến buổi đêm kia, có rượu có gió có trăng, rượu có chút nồng đậm, gió có chút lạnh, trăng có chút đậm, cứ như vậy ôm, cứ như vậy hôn, cứ như vậy nói ta muốn người, liền cứ như vậy.

Văn Thư vừa nghe vừa gật đầu, trên mặt rốt cục có một nụ cười: “Đã như thế, thì hảo hảo đối tốt với người ta đi, đừng có bỏ lỡ.”

Lan Uyên phe phẩy phiến tử cười: “Đó là đương nhiên, ta tất nhiên là đối với hần tốt nhất.”

Lúc gần đi, Văn Thư hỏi hần: “Nhị thái tử, người là thật lòng?”

“Ha ha...” Lan Uyên nở nụ cười, quay đầu hỏi Văn Thư: “Người nói sao?”

Con người Văn Thư liền tối sầm, cúi đầu thở dài: “Thật giống nhau đều là người vô tình vô nghĩa a...”

Khi Lan Uyên rời khỏi Thiên Sùng cung, thấy một cụm tường vân từ phía đông bay đến, đứng trên mây là một người hồng y tóc đỏ, không phải Xích Viêm hoàng tử của Đông Hải long cung thì là ai?

Chính là, vì sao lại đi vội như thế?

Không quay về Thần An điện, mà đi thẳng đến Hồ vương phủ, từ sau đêm đó cơ hồ hẳn đều ở nơi đó.

Li Thanh không có như trước lãnh đạm, uống rượu, phẩm trà, viết chữ, vẽ vẽ, nói chuyện phiếm, mặc dù vẫn là hảnh thao thao nói, dầu sao y cũng có đáp lại, khi bị hảnh ôm cũng không cự tuyệt, đôi khi còn chủ động hôn hảnh. Hảnh tất nhiên là không thể buông tha, mặc kệ mấy tên tiểu tư tròng mắt lớn đến thế nào đi nữa, không hôn đến cùi khô bốc lửa tuyệt không bỏ qua.

Nghĩ đến đây liền nhịn không được lấy phiến tử khê vỗ lên môi mình, lướt qua còn có chút đau, là do ngày hôm qua bị Hồ vương cắn. Sách, bất quá là tay không cẩn thận hướng hạ thân y quấy nhiễu một tí, cặp mắt kia liền sáng đến có thể thiêu cháy, trên người bị móng tay y hung hăng đâm vào, Li Thanh bây giờ không giống như trước nữa, vào thời điểm kia, ai mà nhẫn được thì không là nam nhân. Không giấu được nụ cười trên mặt, lộ ra vẻ cười xán xán lạn lạn, làm cho bọn tiểu tư hồ vương phủ xem đã mắt.

Nguyên Bảo chạy đến nói: “Hôm nay các trưởng lão đến nghị sự, vương hiện nay không rảnh. Công tử nếu không thì đến hoa viên đi dạo trước đi?”

Lan Uyên nghĩ, chờ ở cửa nếu như bị bọn Mặc Khiếu thấy, nhất định sẽ giễu cợt hảnh, liền đáp ứng. Phe thấy phiến tử đi theo Nguyên Bảo đến hoa viên.

Hồ vương phủ là phòng theo trạch viện của vương công quý thích nhân gian mà tạo ra.

Nguyên Bảo nói, lão hồ vương từng nói chuyện này, được lúc nhàn nhả đã bỏ ra rất nhiều rất nhiều tâm huyết cùng tiền bạc để xây dựng nơi này, còn đặc biệt mời xảo tượng nhân gian đã xây dựng hoàng cung đến tu tạo. Nếu không phải bình thường đều giảng kết giới, thì sẽ làm cho hoàng đế nhân gian nhìn đến đỏ cả mắt.

“Hiển nhiên, nơi này cũng không thể so với thiên giới, công tử ngài nói đúng không?” Thân phận Lan Uyên, Li Thanh không nói, Lan Uyên cũng lười đề cập tới, nên bọn hạ nhân như Nguyên Bảo đương nhiên là không biết. Nhưng mà khí tức thiên tộc nếu có cái mũi của yêu tinh đều có thể đoán được, huống chi lại ra tay hào phóng như thế, hồ ly thông minh tất nhiên là nịnh bợ còn không kịp.

Lan Uyên gật gật đầu: “Quả thật không tồi, có điểm ý tứ.”

Nguyên Bảo liền đặc ý nói thêm, thêm mắm thêm muối, nói đến nước miếng văng khắp nơi, còn so với nơi ở của nhà khác, giống như trong yêu giới từ trên xuống dưới chỉ có hồ vương phủ này là có thể ở được.

Đi tới đi lui, Lan Uyên bị đụng mạnh một cái: “Cái gì vậy?”

“Ta.” Đối phương nghênh ngang nâng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt đậm kim sắc tràn đầy ngạo khí, “Người là ai? Không biết đây là địa bàn của bốn đại gia a? Thấy bốn đại gia như thế nào không hành lễ?”

Là một hài đồng năm, sáu tuổi so với hài đồng bình thường lại có chút ngang bướng.

Lan Uyên cảm thấy buồn cười, thuận tiện xoay người chấp tay nói: “Tại hạ lỗ mãng, thỉnh đại nhân thứ tội.”

“Này còn kém không nhiều lắm.” Tiểu quỷ cũng không khách khí, thoải mái nhận lễ của hắn, cái mũi để sát vào Lan Uyên dùng sức ngửi, “Người trên người mang thứ tốt?”

“Nga?” Lan Uyên có chút kinh ngạc, hẩn mang theo một bình rượu nhỏ, ngày đó Li Thanh không thích “Mộng hồi”, sáng nay liền đến chỗ Tửu tiên lấy bình khác. Vẫn để ở trong tay áo, không nghĩ tới lại bị tiểu oa nhi này người ra.

Liền từ trong tay áo lấy ra, ở trước mặt hẩn quơ quơ: “Thật đúng là một hài tử thông minh. Hồ tộc đều lạnh lợi như vậy sao?”

Tiểu hài tử cũng không để ý tới lời khen của hẩn, đôi mắt nhỏ chỉ chăm chú nhìn bầu rượu đang đảo quanh: “Uy, người là đến tìm vương sao?”

Lan Uyên gật gật đầu.

“Gần đây trời lạnh, rượu lạnh uống không tốt cho cơ thể.”

“Việc này ta biết. Một chút nữa ta cho bọn họ hâm nóng.” Lan Uyên dứt lời nhìn Nguyên Bảo bên cạnh.

Nguyên Bảo vội khom người nói vâng.

“Vì cái gì phải đợi chút nữa? Cần làm liền bây giờ mới được. Chút nữa các trưởng lão vừa đi, vương liền có rượu nóng để uống, chẳng phải là rất tốt?” Tiểu hài tử vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Nói cũng có chút đạo lý.” Lan Uyên đối với hài tử này dần có chút hảo cảm, “Kia có phiền tiểu công tử giúp một chút?”

“Không thành vấn đề.” Tiểu oa nhi nói xong liền cầm lấy bầu rượu trong tay Lan Uyên hào hứng rời đi.

“Đó là hài tử nhà ai?” Lan Uyên quay đầu hỏi Nguyên Bảo.

“Tiểu nhân... Tiểu nhân không biết.” Nguyên Bảo cười trả lời với vẻ mặt khó coi.

Sau đó, cũng không nói thêm gì.

May mà, lúc này Đồng Tiến đến thông báo, nói là các trưởng lão đi rồi, lúc này Hồ vương đang ở trong thư phòng.

Lan Uyên liền vội vàng đi đến, vừa vào cửa đã thấy Li Thanh đang ngồi sau bàn xem công văn, liền đi đến ôm chầm lấy y từ phía sau:

“Không phải mới bàn xong chuyện rồi sao? Như thế nào lại xem công văn? Người cũng không sợ mệt sao.”

Li Thanh đứng lên, Lan Uyên liền ngồi xuống, nhường Li Thanh ngồi trên đùi hắn, cả người đều tựa vào trong lòng hắn.

“Không có việc gì. Còn có hai ba việc nữa là xong rồi.”

Lan Uyên vươn tay đem nghiên mực trên bàn chạm rãi mài: “Công việc như thế nào nhiều như vậy? Bình thường sao không đến gặp bọn Mặc Khiếu thương lượng?”

“Người không phát hiện thôi.” Li Thanh nói, nghiêng đầu né tránh Lan Uyên ở trên môi quấy rầy, “Đừng nháo.”

“Người xem người kia.” Lan Uyên không tức giận, tiếp tục truy đuổi không buông. Li Thanh liền tùy ý hắn.

Từ bên cạnh nhìn đến, lúc này Li Thanh thu lại vẻ lãnh ngạnh trước nay khiến người khác không dám đến gần, ngũ quan tuấn đỉnh, khuôn mặt trắng nõn, ngược lại có vẻ tao nhã, con người vàng rực chuyên chú đọc công văn, để phòng cùng xa cách trong mắt cũng dần biến mất. Lan Uyên thấy tâm tình nhộn nhạo, len lén hôn trộm lên mặt Li Thanh một cái. Cảm thấy chưa đủ, liền tinh tế nâng mặt y từ trán từng chút từng chút hôn xuống, hôn đến tận cánh môi, hô hấp trở nên ồ ồ, đầu lưỡi liếm một chút, Li Thanh khẽ mở miệng mặc cho hắn tiến vào cùng răng lưỡi dây dưa, thẳng hôn đến

nan xá khó phân. Liền động tình, đem Li Thanh áp xuống bàn, văn thư phiêu phiêu dương dương.

Dây dưa một hồi lâu mới dần khôi phục lý trí, dục vọng dưới khổ hạ đã nhiệt ngạnh như thiết. Biết lúc này hẳn muốn làm chuyện đó, Li Thanh vẫn là không thuận theo, không nghĩ rằng chuyện này sẽ đến. Chỉ có thể ôm Li Thanh, ở bắp đùi của y cọ lộng. Li Thanh biết hẳn muốn cái gì, nơi đó của mình cũng không khác gì hẳn, liền cắn môi không lên tiếng, trên mặt ân ân lộ ra hồng sắc, sau đó lại chìm vào mê đắm.....

Sau khi thân thiết một lúc lâu mới nhớ tới bình rượu nhỏ kia, liền đến hỏi Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo vẻ mặt ngờ ngàng: “Tiểu nhân..... Tiểu nhân không thấy rượu gì a? Tiểu nhân này giờ đều hầu hạ trong thư phòng.”

“Không phải người dẫn ta đến hoa viên sao? Còn gặp được một hài tử rất thú vị, rượu đã đưa cho hẳn hâm nóng.” Lan Uyên lấp bắp kinh hãi.

“Tiểu nhân..... Tiểu nhân này giờ đều ở thư phòng... Vương biết rõ a.” Nguyên Bảo vẻ mặt đau khổ giải thích.

“Hắn này giờ đều ở bên ta.” Li Thanh nói.

“Kia.....” Lan Uyên khó hiểu.

“Nguyên Bảo còn có một đệ đệ sinh đôi tên Đồng Tiễn, bộ dáng hai người giống nhau như đúc. Đồng Tiễn là theo Li Lạc.”

Li Thanh nói xong, Lan Uyên hiểu ra. Cười với Li Thanh: “Xem ra ta phải cùng Hồ vương cáo một trạng. Li Lạc thiếu chủ trong hoa viên lừa tiểu nhân một bình rượu ngon, thỉnh Hồ vương xem xét, trả cho ta một cái công đạo.”

Dứt lời, còn dùng tay áo lau lau khóe mắt, còn tỏ vẻ ủy khuất khổ đại cừu thâm.

“Kêu Đồng Tiền để ý thiếu chủ một chút, đừng cho hăn uống nhiều quá.” Li Thanh phân phó Nguyên Bảo.

“Như vậy là kết thúc?” Lan Uyên kinh ngạc.

“Kết thúc.” Li Thanh liếc mắt nhìn hăn, xán kim đồng sáng quắc nhìn Lan Uyên, “Nhị thái tử còn muốn xử lý như thế nào?”

“Này..... Liền xong đi.” Lan Uyên thầm nghĩ không may, đặt đầu lên vai Li Thanh thấp giọng nói, “Cùng đến nhân gian một chuyến như thế nào?”

“Hảo.....” Muốn nói tiếp lại không thể, trong miệng đã bị lưỡi của hăn lấp đầy.

Trong lúc thân mật, đôi mắt vàng nửa mở nửa nhắm, tinh quang chợt lóe.

Nhân gian, phía sau núi chính là nhân gian.

Căn nhà tranh của phàm nhân, hàng rào bao quanh tường của phàm nhân, gà vịt trâu bò của phàm nhân.

Hai người cũng không mang theo tiểu tử, vận khởi thân pháp, ngày đi ngàn dặm. Chỉ nghỉ chân lại Đại Thành trấn phồn hoa.

Từng ở nơi nào đó gặp được một tên khất cái, chợt mắt què chân, tay cũng bị bẻ gãy, thân vận một bộ y phục rách nát. Hăn quanh năm suốt tháng đều sống trong một ngôi miếu đổ nát, cả người tanh tưởi, người khác chỉ sợ muốn tránh còn không kịp, chỉ dừng lại cho hăn mấy đồng hoặc một bát cơm nóng.

Lan Uyên nói với hần: “Ở ngoại ô thành đông có một cây đại hòe, dưới tàng cây có kim ngân vạn lượng, cũng đủ cho người chữa trị tay chân, hưởng ấm no tuổi già.”

Tên khất cái liên tục dập đầu nói cảm tạ, mãi đến khi bọn họ đi khuất tựa hồ vẫn còn nghe tiếng dập đầu “Phanh phanh”.

“Mệnh của hần là cửu thế kiếp nạn, sống hết một đời khổ tận cam lai, nhưng lần tới sinh ra lại được phong hầu phong tước thậm chí làm một bậc đế vương. Người tội gì lúc này phải sửa mạng của hần, cho hần được an nhàn trước, kiếp sau tiếp tục trả lại?” Li Thanh chán ghét hành động tùy tiện của hần.

“Thế gian nhân quả hồi báo, nhân nào thì quả nấy. Cuộc đời này hần có lẽ sẽ chết, hần cuối cùng phải một ngọt một khổ, ta bất quá là đảo lộn trình tự, nhân quả hần nên có vẫn sẽ có, làm sao có thể nói là ta hại hần?” Lan Uyên lơ đãng, “Ta chỉ nói với hần có kim ngân, lấy hay không là nhân quả của hần.”

Li Thanh chỉ trầm tư, không tranh cãi với hần.

Đã đến bên ngoài kinh thành, ngàn năm đế đô, long bàn hùng cứ, không giống bình thường.

“Thử làm một phạm nhân như thế nào?”

“Được.” Li Thanh gật đầu đồng ý.

“Được rồi, không được dùng thuật pháp.” Lan Uyên được một tắc lại lần một thước.

“Nếu dùng thì sao?” Li Thanh nhú mày.

“Nếu dùng, mặc cho đối phương xử trí.” Lan Uyên ý cười nhàn nhạt, trong lòng lại muốn chơi đùa.

“Một lời đã định.” Dứt lời, Li Thanh bước vào thành.

Lan Uyên đuổi đến bên người y hỏi: “Hồ vương có đem theo ngân lượng?”

“Không có.” Dừng chân, nghiêng đầu nhìn hắn, “Còn nhị thái tử?”

Một tia cười khổ hiện trên khuôn mặt thông dong: “Chỉ sợ nhị thái tử thiên giới cùng vương hồ tộc phải ăn xin ở kinh thành phàm trần này.”

Lại dùng ngón tay chỉ cửa thành nói: “Người xem, nơi này rất tốt, nhiều người lại sáng sủa, người và ta ở đây thu xếp ổn thỏa một chút. Cố ngồi xin xỏ đến chạng vạng có thể sẽ có người cho bánh bao nóng.”

Li Thanh không đáp lời, nghiêng mắt liếc Lan Uyên một cái.

Lan Uyên mở phiến tử che đi sự khinh bỉ: “Ta cũng biết người nhất định không chịu, nhưng hiện nay không một xu dính túi, vào thành rồi làm sao có thể dùng chân ăn cơm?”

Li Thanh nhìn phiến tử sơn thủy ngọc cốt mạ vàng của hắn, khóe miệng nhếch lên, xán kim đồng nổi lên tiểu ý: “Bảo phiến của nhị thái tử có thể cho ta mượn được không?”

Lan Uyên thầm nghĩ không tốt, muốn giấu lại không có chỗ nào để cất.

Vì thế, vừa vào cửa thành, nhị thái tử cùng Hồ vương đi thẳng đến tiệm cầm đồ.

Kinh thành phồn hoa có thể sánh bằng chỗ hắn ở, hai bên đường tràn đầy đám tiểu hài tử đang chơi đùa.

Lọt thỏm trong đoàn người đi không mục đích, son phấn, hoa tươi, trâm gài tóc..... Tiện tay mua hai kiện, đại thẩm lục y hồng sắc tiến tới kéo tay áo sinh ý: “Nương tử nhà công tử hảo phúc khí nha, nhân phẩm tốt lại được quan tâm chăm sóc. Ngài nhìn phượng sai (cây trâm có hình phượng hoàng) này, là kiểu dáng các nương nương trong cung hay cài đấy, các cô nương rất thích. Ngài mua tặng nương tử một cái đi? Bảo đảm nàng thích!”

Lan Uyên cười hì hì nhìn Li Thanh bên cạnh: “Nương tử của ta mặc, không thích những thứ này.”

Cầm một nhánh bạch lan hoa đưa đến mũi người: “Ta thật cũng muốn mua một đóa hoa tặng hẳn, chỉ sợ hẳn mất hứng, sẽ không cho ta gần hẳn nữa.”

Đại thẩm cười nói: “Còn có nương tử như vậy sao, vất vả công tử người. Vậy người xem cây cốt trâm này đi, là màu trắng thuần? Công tử ca nhân cũng có thể cài, nương tử nhà người nếu không thích, người giữ lại mà dùng.”

Lan Uyên liền mua: “Hảo. Làm phiền đại thẩm lo lắng, ta trước thay nương tử cảm tạ.”

Nhận lấy cây trâm, quay đầu cúi nhìn Li Thanh cười: “Người thấy được?”

Hồ vương hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Vội vàng đuổi theo, cúi đầu hỏi: “Tức giận? Như thế nào dễ tức giận như vậy? Tại hạ tặng thứ này, mong Hồ vương bệ hạ nhận lấy, không nên tức giận, ân?”

Li Thanh quyết định không để ý tới hẳn, đứng trước một quầy bán tranh hỏi vị thư sinh đang vui đầu đọc sách: “Có họa mặt quạt?”

Thư sinh ngẩng đầu chậm rãi đáp: “Viết chữ thì được, họa thì...”

“Vậy viết cho ta một câu.”

Lan Uyên thấy y một đôi xán kim đồng nhìn chăm chú bức thư họa sau lưng thư sinh, trên mặt cũng lộ vẻ nghiêm túc thường nhật, cảm thấy không khỏi buồn cười, lại sợ chọc y tức giận, cũng chỉ biết nén cười, con người mặc lam không bỏ sót một chút thay đổi trên mặt y.

Thư sinh cầm bút hỏi Li Thanh: “Công tử muốn viết cái gì?”

“.....” Li Thanh nhenh lời, vốn là thấy trong tay Lan Uyên không có phiến tử nhất thời hứng khởi hỏi, cũng không có ý tứ đặc biệt gì. Lại bị hỏi muốn thể hiện cái gì, ngay cả chính mình cũng không nghĩ ra. Quay đầu muốn hỏi Lan Uyên, Lan Uyên chỉ cười, ở một bên khoanh tay đứng nhìn.

Li Thanh bất đắc dĩ, đành nói với thư sinh: “Tùy người đi.”

Thư sinh ngẫm nghĩ, thoãn thoắt, một bức phiến diện (phiến diện là mặt quạt) chốc lát đã xong. Để khô rồi đưa cho Li Thanh, lại bị Lan Uyên đoạt lấy, tự mình mở ra: “Đã là cho ta, đương nhiên phải để ta xem trước.”

Trên mặt quạt trắng nổi lên những chữ màu đen, viết mấy dòng ít ỏi:

Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ tương tư

Thân như mây bay, tâm như tơ bay, hơi thở mong manh

Trong không trung một làn dư hương

Nhớ mong thiên kim lãng tử phương nào

Khi tương tư, chính là lúc nào

Khi đèn nửa tối, khi trăng nửa sáng *

Lan Uyên xem xong trong lòng hoảng hốt, hạ tầm mắt trầm mặc một lúc, đem trúc phiến trong tay từng phiến từng phiến thu lại, ngón tay dùng sức nắm chặt, khước miệng chậm rãi cong lên: “Phần đại lễ này ta nhận.”

Đôi mắt mặc lam, thất thần trong chốc lát, chớp mắt một cái đã khôi phục tiêu sái.

Tìm một gian khách *** trọ lại, tiểu nhị nói đêm nay có hội hoa đăng, thật rất đẹp, hai vị nên đi xem một cái.

Lan Uyên thấy ngạc nhiên, chờ trời tối liền vội vã kéo Li Thanh xuất môn ngắm đèn.

Trên đường so với ban ngày càng nhiều người hơn, mỗi người đều vui vẻ ra mặt, được hoa đăng đỏ rực chiếu sáng, bốn phía lại tăng thêm một phần hỉ khí. Trên ngọn cây dưới mái hiên treo đầy các màu hoa đăng, có hình cầm tinh (là 12 con giáp), có hình hoa điều, cũng có hình người hay vật, mấy chiếc đèn ***g hợp thành hình bát tiên quá hải, hăng nga bốn nguyệt trong các câu chuyện xưa. Đầu phố lại tổ chức đồ đèn, đoán đúng sẽ được nhận một phần tiểu lễ, hòa hòa nhạc nhạc, là một bức tranh vạn dân tề nhạc, quốc thái dân an. Có hài tử nghịch ngợm cầm thỏ đăng (***g đèn hình thỏ) ở trong đám người chạy giỡn chơi đùa, tiếng cười biến mất trong dòng người rộn ràng nhốn nháo.

Hai người đi qua một con phố, trên đường các nhà đều treo cung đăng lục giác (1).

Nữ tử sa mông *** trang dung tinh xảo tựa vào song cửa cứng cáp nhìn xuống dưới lầu các. Vừa lúc gió thổi tới, hương khăn trong tay bay bay rớt trúng đầu vai của thiếu niên dưới lầu.

Thiếu niên cầm khăn tay nhìn lên trên, giai nhân quạt tròn nửa che, liếc mắt đưa tình, răng trắng khê cắn đôi môi đỏ mọng, thanh nhược oanh đề: “Công tử cầm khăn của ta...” Liền si ngốc bước vào cửa, nữ nhân đầu

đầy châu ngọc to mọng mang theo một trận nùng hương chào đón: “Thúy Thúy, có công tử tìm!”

Chỉ hận một khắc đêm xuân quá ngắn ngủi, bất giác đem gia tài vạn quán ném vào hồng sa trường.

“Chả trách mọi người đều nói nữ nhân đẹp dễ yêu kiều như hoa.” Lan Uyên phe phẩy phiến tử hương mặt lên trên nở nụ cười, oanh oanh yến yến trong lầu đều hồn siêu phách lạc, nữ nhân vẫy khăn chào mời.

Li Thanh liếc hắt một cái, nói: “Vậy người ở lại nơi này đi.”

Lan Uyên làm ngơ tầm mắt nóng bỏng của nữ tử, trơ mặt đến gần y, một tay hướng đến thắt lưng Li Thanh vuốt ve: “Muốn lưu lại đương nhiên là phải cùng nhau lưu lại mới tốt, nghe nói nơi này còn đặc biệt chuẩn bị đồ vật này nọ (ý anh ấy ám chỉ mấy cái toy ấy)), có thể cho người..... Ân..... Dục tiên dục tử.....”

Li Thanh cứng đờ, dùng sức tránh khỏi tay hắt, không nói một lời đi nhanh về phía trước.

Lan Uyên cất tiếng cười to, nhận lấy mấy ánh mắt lườm nguýt của người qua đường. Cũng không để ý, cười đến đắc ý, mãi đến khi bị đứa con bất hiếu nhà vương gia suồng sã mới ngừng.

Cười đủ rồi mới phát hiện, người nọ sớm đã biến mất trong dòng người, nhưng lại tìm không thấy tung tích.

Nắm phiến tử trong tay, một trận hàn ý tỏa ra toàn thân, khoe miệng băng lãnh vẫn còn khê nứt, trong miệng cũng không tự chủ niệm chú văn. Đôi mắt mặc lam từ từ chuyển hắt thành màu lam, vẫn không nhúc nhích, chuyên chú tìm kiếm thân ảnh bạch sắc.

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trước mắt đã đi đến nơi người như thoi đưa, bên cạnh là những bộ mặt xa lạ của người đi đường, Li Thanh đi theo dòng người không mục đích, hoa đăng như họa, sáng sáng nhỏ nhỏ, quanh co chiếu sáng như dải ngân hà. Dưới ánh đèn hiện lên những khuôn mặt tươi cười, nữ tử trẻ tuổi đỏ mặt đem túi hương nhét vào tay tình lang, trên mặt một mặt đỏ bừng nhưng dưới hoa đăng lại tươi đẹp rạng rỡ. Đi đến một chiếc cầu hình vòm, dưới cầu nước sông trong vắt, sóng gợn lăn tăn, trên mặt sông trôi nổi mấy đóa thủy liên hoa. Đều là hoa đăng người hai bên bờ thả xuống, hình liên hoa, trong tâm hoa là một ngọn nến nhỏ, ánh lửa ở trong gió không ngừng lay động, hoa đăng run run đem lời hứa nguyện theo dòng nước chảy về phương xa.

Cũng có người mượn hoa đăng mà biểu lộ tâm ý, bên này thì viết tục danh của người trong lòng vào hoa đăng, còn người bên kia hiểu chuyện cầm gậy trúc kéo lên, kéo lên rồi lại lên tiếng cầu nguyện, hai bên đều là thanh âm cười đùa huyền ảo, chỉ có hai đương sự là xấu hổ đỏ mặt, cách sông lại len lén liếc nhìn nhau, vừa thấy ánh mắt của nhau đã vội vàng né tránh, muốn nói lại thôi.

“Công tử có muốn một cái không? Vừa ý cô nương nhà ai thì viết lên, không chừng người ta đã ở bên kia, vừa vắn tạo thành một đoạn lương duyên vàng ngọc nhân gian giai thoại.” Người bán hoa đăng vừa nói vừa đem hoa đăng dúm vào lòng Li Thanh.

“Không cần.” Li Thanh từ chối.

“Như thế nào lại không cần? Không có người trong lòng cũng có thân nhân không phải sao? Thả hoa đăng, cầu phúc, lão thiên gia sẽ che chở ngài. Cầm đi, ai mà không có niệm tưởng a? Công danh, tiền đồ, nhân duyên, cầu cái gì đều thành, rất linh nghiệm.” Người bán hàng cũng không để ý y, vẫn đem hoa đăng nhét vào tay Li Thanh, “Đêm nay mọi người đều rất vui vẻ, không lấy tiền ngài. Mau thả đi, nói không chừng người ta đang ở bên kia chờ ngài đấy.”

Li Thanh cầm hoa đăng do dự, bên tai tràn đầy tiếng cười hi hi ha ha cùng tiếng chúc mừng của người khác, lại một đôi tình nhân hữu tình nhờ vào hoa đăng mà se tơ hồng.

Mượn người bên cạnh cây bút, một bút một hoạ công tinh tế viết lên đèn, viết mãi đến chỗ ngọn nến trong tâm hoa mới ngừng, đèn liền sáng, ánh nến sáng ngời xuyên qua vách đèn mỏng manh tỏa ra, một đóa liên hoa trong tay Li Thanh tỏa sáng kiều diễm. Cúi người đem đèn thả xuống mặt nước, nhìn danh tự trên đèn trôi ngày càng xa. Bờ bên kia có người cúi xuống kéo lên, mắt thấy gậy trúc thật dài đã chạm được hoa đăng của mình, Li Thanh mắt vàng chột lóe, đôi môi khẽ nhúc nhích, một trận gió bất ngờ thổi đến, một mạch đem hoa đăng trên sông trôi đi thật xa, nhưng nến vẫn còn cháy, bập bùng bập bùng, từ xa nhìn lại giống như một ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm.

Lúc này mới xoay người quay lại cầu, lại nghe một giọng thô to từ cầu bên kia, thanh âm to đến nỗi ngay cả cầu bên này cũng nghe thấy rõ ràng: “Công tử, là muốn tìm tiểu nương tử? Thiếu niên trẻ tuổi không rành việc, làm thế nào mua hoa đăng mà lạc mất nương tử? Nghe lão hán khuyên một câu, từ từ tìm là được, không nên la hét om sòm.”

Lại không nghe thấy thanh âm của người kia, một lát sau, thanh âm người kia lại vang lên, lần này lại càng vang dội, sợ là ngay cả người trên sông cũng nghe thấy: “Tiểu nương tử của Lan Uyên công tử có đây không? Tướng công nhà người tới tìm người, không nên tức giận, vợ chồng son cái

nhau thì có là gì. Nghe thấy thì mau tới đây đi, tướng công nhà người đang sốt ruột lắm!”

Chung quanh vang lên một trận cười thiện ý, người trên cầu đều lui về hai bên, tạo thành một con đường ở giữa. Mọi người lúc này mới thấy rõ, người đang gào to nguyên lai là một lão hán, bên cạnh có một lam y công tử đang đứng, mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, một đôi tinh đồng sâu thẳm như đáy hồ. Chỉ thấy hăn tay cầm trúc phiến, mặt mang ý cười, hảo một công tử bộ dáng nhẹ nhàng tiêu sái thoát tục. Hăn đứng dưới ngọn hoa đăng, nhất thời làm cho tất cả hoa đăng mất đi vẻ rực rỡ.

Li Thanh trông thấy Lan Uyên, đôi mắt mặc lam như tỏa ra một ngọn đăng hỏa.

Vị công tử trẻ tuổi lạc mất nương tử giường khốe miệng nói một câu, thu phiến tử chấp tay hành lễ với lão hán: “Đa tạ đại bá cùng các vị hương thân giúp đỡ, nội tử đã tìm được, tại hạ cảm kích không sao tả xiết.”

Lão hán và mọi người đều ngẩn ra, nhìn xung quanh xem rốt cuộc nữ tử vị kia muốn tìm là ai. Nhìn theo tầm mắt của Lan Uyên, chỉ thấy một thân ảnh bạch sắc xoay người rời đi, phía sau ống tay áo tung bay, cuộn lên tầng tầng tế sa (sợi nhỏ) trắng thuần.

“Nội tử then thùng, không thích xuất đầu lộ diện, thỉnh chư vị thứ lỗi.”
Lan Uyên vẫn chỉ cười.

Chớp mắt lam ảnh chợt lóe, trên cầu làm gì còn tiểu tướng công cùng nương tử e then nhà hăn?

Trên đường đầy những người chen vai thích cánh, Li Thanh liền rẽ vào một con hẻm nhỏ vắng người. Ngõ nhỏ không người, cũng không có đăng hỏa (ngọn đuốc, ngọn đèn), trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ mờ.

Phía sau không hề vang lên tiếng bước chân, cánh tay đột nhiên bị người giữ chặt, tay kia theo phản xạ vung lên nhưng cũng bị ngăn cản. Thân hình bị ép lui về phía sau, lưng dựa vào tường, thân thể bị người kia áp chế, ngực dán ngực.

“Người bảo ta hảo tâm.”

Trong bóng tối thấy không rõ mặt, con người mặc lam lộ ra óng ánh trong suốt, ẩn ẩn có thể nhìn thấy trong đó dâng lên một ngọn lửa nhỏ, phát ra quang mang nhuộm màu mặc lam.

“Nga.” Li Thanh thản nhiên đáp lại, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Lan Uyên bỗng bùng bừng cháy, rục rờ lóa mắt đến không kịp tán thưởng, đôi môi hằn liền đi lên.

Nhu tình mật ý khác hẳn trước đây, nụ hôn của Lan Uyên lúc này rất thô bạo. Rằng không chút lưu tình cắn lên đôi môi mọng của Li Thanh, khiến cho y không thể không mở miệng để lưỡi hằn tiến vào. Chiếc lưỡi linh hoạt chiếm đoạt mọi thứ trong miệng Li Thanh, liếm từ ngoài vào trong không bỏ sót bất cứ chỗ nào rồi lại gặt gao quấn lấy lưỡi Li Thanh buộc y đáp lại, sau đó lại tiến vào nơi sâu nhất trong yết hầu tình sắc không ngừng ra vào.

“Ngô...” Li Thanh lắc lắc đầu muốn tránh đi.

Lan Uyên không buông tha kéo y dính sát vào hẳn, động tác ôn nhu hơn rất nhiều, vươn lưỡi quấn lấy lưỡi Li Thanh tình tế mút vào. Đầu lưỡi Li Thanh thu lại, trong miệng bốn phía đều bị Lan Uyên xâm phạm.

Tiếng huyền não ngoài hẻm nhỏ đã sớm không nghe thấy, tiếng nước vang lên khi nhuyển lưỡi giao triền trong ngõ nhỏ yên tĩnh tăm tối càng thêm rõ ràng.

Đôi môi thật lâu sau mới li khai, hơi thở ồ ồ phả lên mặt đối phương, cả hai đều nhìn người trước mặt trong mắt nặng nề một mảnh ám sắc.

“Tìm người lâu như vậy, người nói nên tạ ơn ta như thế nào?” Lan Uyên nói bên tai Li Thanh.

Không đợi Li Thanh trả lời liền hôn dọc theo khóe miệng của y một đường liếm xuống, lướt qua đó là một đường thủy quang ngân sắc uốn lượn xuống. Đến chỗ yết hầu, mở miệng cắn một cái, hài lòng khi nghe thanh âm như bị hút hết không khí của y, tinh tế gặm lấy, có thể nhận thấy thân thể khẽ sát nhẹ nhàng run rẩy. Một tay kéo lấy eo làm cho y càng tới gần mình, một tay thâm nhập vào trong y sam của y vuốt ve dọc theo thắt lưng, chạm tay vào một mảnh trắng mịn, bàn tay lại càng sờ soạng nhanh hơn, giống như món đồ sứ tốt nhất.

“Ta cho người tìm sao?” Li Thanh nhú mi nhìn hẳn.

Tiếng nói vừa dứt, Lan Uyên kéo cổ áo y xuống liếm lên xương quai xanh của y, bàn tay đang vuốt ve trong áo cũng đột nhiên nắm lấy điểm nổi lên trước ngực đùa giỡn một chút, dưới hai thứ khiêu khích, “Ân ——” một tiếng rên rỉ thốt ra, khí thể lập tức giảm không ít, chỉ có thể cắn môi không phát ra âm thanh ám muội.

Ngọn đăng hỏa ngoài ngõ hơi hơi tỏa vào, chiếu vào gương mặt nghiêng nghiêng của Li Thanh, ngũ quan đường nét anh tuấn cùng chiếc cổ ngẩng cao phát ra một đường cong xinh đẹp, vẫn không tiến vào y sam, tựa như trong buổi tiệc rượu của Lang vương, làm cho người ta hận không thể xé rách bộ bạch y kia để nhìn đến tận cùng.

Lan Uyên nheo mắt, hai tay bắt lấy một bên vạt áo, sa y bạch sắc liền từ trên vai rũ xuống, lộ ra bộ ngực trắng nõn gầy gò của Li Thanh.

“Người...” Li Thanh cả kinh, tay để trên đầu vai Lan Uyên muốn đẩy hẳn ra.

“Thật sự không cần?” Lan Uyên nâng thắt lưng Li Thanh tay bên eo y tiếp tục vuốt ve, Li Thanh một tiếng kinh suyễn, thân thể lại yếu đuối vô lực.

“Ha hả... Hay là muốn?” Lan Uyên cúi đầu cười, đầu lưỡi cuốn lấy điểm trước ngực Li Thanh, đầu lưỡi hơi hơi đảo qua, nơi mẫn cảm kia ngay lập tức đứng thẳng lên, đùa giỡn với thứ ở trong miệng, cố ý phát ra tiếng “Sách sách”, bên kia cũng tinh tế chiếu cố như thế, hôn đến mờ mịt, buông tha cho hai đóa hồng hoa nhỏ trên cơ thể trắng nõn trong suốt, càng lộ vẻ cực kì *** mỹ.

Một tay xoa khuôn mặt y, một tay lại tiến vào ngực y trượt xuống hạ phúc, trong con người kim sắc quang mang bắn ra bốn phía.

Liên môi dán môi, cảm giác được thân thể đang tựa vào mình run rẩy vô pháp khống chế, một tay chậm chậm vuốt ve lưng y, tay kia lại như trước ma sát không nhanh không chậm.

Buông môi y ra, “Đừng..... Ha..... Ưm.....” Tiếng rên rỉ trong miệng y tràn ra.

Cách đó không xa chính là con đường đầy người đến kẻ đi, chỉ cần có người thoáng dừng chân thì có thể nhìn thấy hai thân ảnh đang dựa sát vách tường, nam tử khuôn mặt xinh đẹp y sam nửa mở, mâu quang như nước, gương mặt bình thường lạnh lùng xa cách bị che phủ bởi một tầng màu sắc ***, mị hoặc rung động lòng người.

Xấu xa lúc này mới buông tay, đôi mắt kim sắc nửa mở của y lập tức bất mãn trừng hẳn. Trên mặt Lan Uyên cười đến càng phát ra tình sắc, dùng chính hạ thân sừng tấy của mình cọ cọ người y, bên tai y nhẹ giọng nói: “Hồ vương của ta, muốn hay không thử xem tư vị lần đầu bên ngoài? Thực thỏa mãn mà.....”

“Người...” Li Thanh lại hung hăng trừng mắt, căn cứ môi khô phục hô hấp, “Chúng ta trở về.”

“Ha ha ha ha.....” Trong nhất thời, ngõ nhỏ tràn đầy tiếng cười cao ngạo.

Trở lại khách ***, hai người đều đã nhả đến vất vả, một bước vào phòng liền dây dưa đi đến giường.

Lan Uyên một tay cởi bỏ y sam Li Thanh, một tay gấp gáp hướng hạ thân Li Thanh sờ soạng:

“Ha ha... Đã đến mức này mà người còn nhin được.”

Li Thanh cũng không nói chuyện, phần eo dùng sức liền trở mình ngồi trên người Lan Uyên, cúi người xuống, xán kim đồng nhìn lại con người mặc lam của hắn: “Nhị thái tử còn nhớ việc đánh cược trước khi vào thành?”

Lan Uyên nhìn những ngón tay Li Thanh đặt trên ngực mình: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Đầu ngón tay Li Thanh một đường trượt xuống, tiến vào khố hạ của hắn, bắt chước bộ dáng Lan Uyên chậm rãi ma sát: “Kia nhị thái tử như thế nào tìm được ta?”

Đôi môi cánh hoa dừng ở cặp mắt mặc lam đang nhìn mình: “Nhiều người như vậy, thời gian ngắn như vậy, dùng thuật pháp sao?”

Lan Uyên lại nở nụ cười, cầm lấy tay y đẩy nhanh tốc độ: “Tại hạ nguyện chịu thua.”

“A...” Nụ cười thân nhiên nở ra, tay lại đi xuống, đụng đến mật huyết của Lan Uyên.

Lan Uyên kinh ngạc nhìn nụ cười nghiêm túc hiếm thấy trên khuôn mặt y, nhìn không được thẳng người dậy kéo khuôn mặt y hôn xuống.

Lưỡi cả hai ra vào trong miệng nhau, tay Lan Uyên lại tìm đến thắt lưng Li Thanh hơi nâng y lên vô thanh vô tức tìm đến nơi giữa hai đùi y, khi hôn đến sâu trong miệng y, một ngón tay bỗng nhiên tiến vào u huyết bịt kín của y.

Người trong lòng nhất thời cứng đờ, hai tay bám chặt vai hắn, cả người ngã vào Lan Uyên. Kim nhãn mở to, hung hăng cắn lên môi hắn.

Lan Uyên liền buông Li Thanh, một tay cầm lấy thắt lưng y, ngón tay còn đang trong cơ thể y xoay tròn đùa nghịch: “Hồ vương cũng nên chịu thua đi? Hảo hảo thả hoa đăng, như thế nào liền nổi lên một trận gió? Không thổi của người khác, như thế nào chỉ thổi đi ngọn hoa đăng ấy? Người nói có kì quái hay không?”

“Người ưm... Người nhìn thấy? Ừm..... Ah.....”

Lan Uyên đột nhiên thêm vào một ngón tay, Li Thanh không thể không há miệng thở dốc để giảm bớt thống khổ.

“Người nói sao?” Lan Uyên hôn nhẹ Li Thanh, ngọn lửa trong mắt đã sớm biến thành ngọn đại hỏa cháy không thể nào dập tắt, rút ngón tay ra, khí quan nhiệt ngạnh nhắm ngay huyết khẩu, tay ấn thắt lưng Li Thanh làm cho y chậm rãi ngồi xuống.

“Người đã nguyện ý ở trên, ta đây cũng không để ý. Đêm nay vẫn còn dài lắm, Hồ vương của ta.....”

Trên mặt đất, y sam ngón ngang, trên giường, một đêm thần hôn điên đảo mới bắt đầu.

“Nói cho ta biết, hoa đăng kia..... Trên hoa đăng kia người được viết tên là ai?” Trong lúc ý loạn tình mê, hẩn nhìn đôi mắt thất thần kia gắt gao truy vấn.

“Người..... A..... Người không phải thấy rồi sao?” Y tránh ánh mắt hẩn không muốn trả lời.

“Ta không thấy rõ.” Lúc ấy đang ở quá xa, muốn gọi người giúp kéo lên, đã thấy y mâu quang chợt lóe, hoa đăng đã bị gió thổi xa đến với không tới.

“Ha hả ha hả.....” Y chỉ cười, xán kim đồng trong nháy mắt nhìn không ra cảm xúc gì, lại chợt bị *** che phủ, “Vậy người đoán đi.”

Lên núi xem mặt trời mọc, đến hồ xem người cá, bảng viết trên cầu vượt, bánh quai của Thập bát nhai..... Nhất nhất đều xem qua, nghe qua, hưởng qua. Còn chưa cam tâm, liền thuê một chiếc thuyền dọc theo sông trở về, lắc lắc lay lay đã ở trên sông mười ngày.

Hồ ly trời sinh tính úy thủy, mặc dù mặt lãnh nghiêm không lên tiếng, bàn tay nắm chặt thành quyền đã tiết lộ sự căng thẳng. Lan Uyên đi đến phía sau nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của y: “Đăng vân giá vũ (cười mây đập gió) mặc dù nhanh, có thể nào có ý tứ gì? Không bằng hiện tại cứ tiêu diêu tự tại, người nói sao?”

Li Thanh nghiêng đầu né tránh môi hẩn, lại mặc hẩn ôm, tựa vào nhau cùng ngắm nước sông dào dạt bên dưới, đường về thật cũng không cảm thấy dài.

Khi trở lại hồ vương phủ, tên tiểu tư của Lan Uyên đã sớm dùng đôi mắt trông mong đứng chờ ở cửa từ lâu, vừa thấy hai người xuất hiện liền vội vàng chạy tới nói với Lan Uyên: “Thái tử, ngài đã trở lại. Đại thái tử đã

đến tìm người mấy lần, Lang Vương, bọn tửu tiên cũng đang tìm ngài uống rượu đấy. Đúng rồi, tuyết tộc phương bắc lần này lại tiến cống không ít đồ, còn đặc biệt đưa đến chỗ ngài mấy thiên nô, đều ở ngoài Thần An điện chờ ngài trở về xử lý, bên trong cũng tự tác chủ cấp mấy người cho ngài đưa vào tắm điện.....”

Còn muốn nói gì nữa, phiến tử trong tay Lan Uyên “Ba ——” đóng lại, tên tiểu tư am hiểu sát ngôn quan sắc (nhìn sắc mặt mà đoán biết tâm trạng) liếc mắt một cái thấy Li Thanh đứng ở một bên, liền thức thời ngậm miệng lại.

“Nếu nhị thái tử sự vụ quán thân, Li Thanh cũng không quấy rầy nữa.” Li Thanh trên mặt vân đạm phong khinh, chấp tay thi lễ không quay đầu lại tiến vào vương phủ.

Lan Uyên vươn tay kéo tay y, lại bị tay áo y ngăn lại, không dấu vết rời đi.

Đại môn màu son chậm rãi khép lại, Lan Uyên chỉ còn biết hướng bên trong nói: “Ta hai ngày sau lại đến.”

Li Thanh không quay đầu, lúc cửa đóng lại, bên trong truyền ra một tiếng thản nhiên “Hảo.” Đạm nhạt từ bên trong nghe không ra thứ gì.

“Nghe nói gần đây bên Bật Mã Ôn thiếu người, người liền qua giúp vài ngày đi.”

Tên tiểu tư không đợi hăn nói xong đã quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ, Lan Uyên cũng không nhìn hăn một cái, chỉ phe phẩy phiến tử hồi phủ.

Nói là hai ba ngày sau lại đến, nhưng một tháng qua cũng không thấy hình bóng.

Nghe nói trong tửu yến của Hồ vương Kinh Uy, nhị thái tử đem theo một thiếu niên tuyết tộc cực kỳ xinh đẹp. Tuyết tộc trời sinh có làn da tuyết bạch lại thêm một đôi mắt trầm lam hàm thủy (mắt xanh mọng nước), tính tình lại rất điềm mỹ (ngọt ngào, vui vẻ), hai lúm đồng tiền trên má luôn lúc ẩn lúc hiện, lộ diện một chút đã đoạt đi ánh mắt mọi người. Nhị thái tử kéo cả hân nhập tòa, uy rượu, ôm hôn, thân thiết không coi ai ra gì, thiếu niên này thân phận ra sao không cần nói cũng biết.

Chuyện này trong thú tộc đã truyền vào thiên giới, lại từ thiên giới truyền vào thú tộc. Khi truyền đến hồ vương phủ, Hồ vương chỉ là an ổn ngồi trước bàn uống trà. Mỹ nữ hồ tộc điểm danh tứ bá (tiếng thơm truyền bốn phía) – Hồng Nghê một thân hỏa hồng ngồi đối diện y, miệng không ngừng nghỉ nói cho xong việc chính mắt nàng nhìn thấy trong đêm đó ở tửu yến Hồ vương: “Người nói, làm sao có thể có người như thế? Chưa từng gặp qua người nào ôn nhu ngọt ngào như vậy, trong đám nữ nhân tìm cũng không ra..... Hai người kia bộ dáng như không thấy ai trong mắt.....”

Hồng Nghê là nữ nhân của hỏa hồ trưởng lão, từ nhỏ cùng Li Thanh lớn lên, lại không biết xích mích của Li Thanh cùng Lan Uyên, nói đến thiên hoa loạn trụ, so với lời đồn bên ngoài còn sinh động hơn.

Li Thanh vừa uống trà vừa nghe nàng nói, thùy hạ mi mắt, xán kim đồng phản chiếu ánh nước trà trong suốt, vô ba vô tự, xem như việc không liên quan đến mình.

“Uy, người không nói cái gì nha. Như thế nào vẫn là đáng vẻ không thích nói chuyện?” Nữ tử hấp tấp đột nhiên ngừng nói, một đôi mắt kim hồng sắc bất mãn nhìn y.

“Nga.” Li Thanh lên tiếng, nghiêng đầu trầm tư trong chốc lát, hỏi, “Nói cái gì?”

“Ai, quên đi, quên đi.” Hồng Nghê phất phất tay, chịu không nổi sự đăm đăm của hắn, “Nói với người cũng chẳng có ý nghĩa, trước kia còn được, sau khi kế vị so với cha ta còn bảo thủ hơn.”

Li Thanh cũng không giận, mặc nàng oán giận.

Hồng Nghê là một trong số ít người có thể thân cận với y, nhật tăng nguyệt trường, chính mắt thấy nàng càng lớn càng tỏ ra xinh đẹp động lòng người, tính tình nóng nảy cũng tăng theo. Thường khi nàng trong lòng như lửa đốt sẽ chạy đến lôi kéo Li Thanh nói chuyện đến khi thông suốt, không ngại khác tộc mà đã chạy đến, tứ bề báo hiệu bất ổn, bụi đất bay lên, hảo hùng tráng. Hoặc là cùng ai đó so kiếm ở đâu đó, người tới ta đi, kiếm quang lóng lánh, hảo phấn khích. Có đôi khi xông đến, Li Thanh đang cùng các trưởng lão nghị sự, nàng cũng không quản, dù chuyện thế nào cũng không lớn bằng chuyện của nàng, vì vậy không ít lần cha nàng la mắng. Nàng cúi đầu nhận sai, khi không người chú ý lại le lười với Li Thanh, không để ở trong lòng.

“Người là không biết, nhị thái tử kia đối hắn là tốt đến tận xương tủy, cả ngày cũng không ngại dính vào nhau, mang hắn đi dạo đủ nơi trên trời dưới đất, giống như sợ người khác không biết.” Hồng Nghê ngữ khí chậm lại, bỗng hỏi: “Người lần trước là đi chỗ nào? Như thế nào tìm không ra người?”

“Đến nhân gian một chuyến.” Li Thanh buông tách trà, khẩu khí bình thản.

“Đến nhân gian? Người hào hứng như vậy từ lúc nào? Ta còn nghĩ người suốt đời muốn ở trong đây đọc sách.”

“Đột nhiên cao hứng muốn đi. Lần sau cùng đi, thế nào?”

“Khó có khi được Hồ vương mời, tiểu nữ tử sao không đồng ý?”

Nguyên Bảo tiến vào nói các trưởng lão có việc cần báo, Hồng Nghê liền rời khỏi: “Bị lão gia tử thấy được lại mắng ta làm chậm trễ chính sự của người, chẳng bằng bây giờ ta đi trước một bước.”

Li Thanh nhìn bộ dạng xinh đẹp đang há miệng trừng mắt của nàng, không khỏi mỉm cười: “Người là sợ cha người lắm nhải chuyện người không chịu lấy chồng?”

“Ta lập gia đình liên quan gì ông ấy? Cả ngày toàn nói chán ghét ta!” Hồng Nghê ảo não nói, bỗng nhiên quay đầu nhìn Li Thanh, “Phải gả cho một người không quen biết, ta tình nguyện gả cho người.”

“Hảo. Ta ngày mai liền sắc phong người là Hồ hậu, như thế nào?” Li Thanh thần sắc bất động.

Ngoài cửa lại truyền đến một tiếng quát lớn: “Nha đầu chết tiệt kia, đừng có dối vương hồ ngôn loạn ngữ!”

Lời còn chưa dứt, hỏa hồ trưởng lão đã phi thân tiến vào, Hồng Nghê thấp giọng kêu một tiếng “Không xong”, dậm chân một cái, cả người liền nhảy về trước xông ra ngoài. Xong việc còn không quên trêu đùa cha nàng: “Người không phải muốn làm hỉ sự sao? Ta giúp người tìm một người để tái giá, năm sau còn có thể sinh cho ta một tiểu đệ mập mạp, chẳng phải là chuyện tốt thành đôi? Ha ha ha ha.....”

Thanh âm giống như chuông bạc, giống như một đóa hồng vãn trên trời.

Lúc nửa đêm, Li Thanh đang đọc sách dưới ánh đèn, có người đẩy cửa tiến vào. Lam y kim phiến, một đôi mắt mặc phi mặc lam phi lam:

“Khuya như vậy sao còn chưa ngủ? Chờ ta sao?”

Buông sách, Li Thanh dựa vào lưng ghế ngửa mặt nhìn vào mắt hăn: “Không phải.”

“Thực khiến ta thương tâm.” Lan Uyên giả vờ đau lòng, ôm ngực đi tới, cúi đầu, con người mặc lam ánh lên một chút kim sắc, là mắt của y, gọn sóng không sợ hãi.

Nhắm mắt lại, người đã bị hăn ôm lấy, lời lẽ tương giao.

“Có nhớ ta không?”

“.....” Li Thanh không đáp, Lan Uyên cũng không truy vấn nữa, chính là hôn càng sâu.....

Ngoài cửa sổ mây đen đầy trời, che khuất một vầng trăng cô độc.

Lan Uyên có khi liên tiếp mấy tháng mỗi ngày đều đến, có khi liên tiếp mấy tháng cũng không thấy bóng dáng. Thân mật, vắng vẻ, rồi lại thân mật, rồi lại vắng vẻ..... Trăm năm với bọn họ mà nói bất quá trong nháy mắt đã qua.

Nhị thái tử phong lưu phóng đảng từ trước không thay đổi, nghe nói thiếu niên tuyết tộc bị đưa trở về, lại thu một nữ tử do đại thái tử tặng, sau lại có rất nhiều thiếu niên hay thiếu nữ mỹ mạo. Khi sủng ái chỉ hận là không thể mật lý điều du, khi đó cho dù muốn lấy ánh trăng xuống, nhị thái tử cũng không một chút nhú mày, một khi chán ghét, cũng chỉ nghe thấy tân nhân cười, cựu nhân ngay cả khóc lóc kể lể cũng không nơi đi.

Mặc Khiếu nói: “Hăn được nuông chiều, tính tình chính là như thế.”

Hồng Nghê nói: “Cái gì nhị thái tử, đi đến nhân gian bất quá chỉ là tên say rượu ở kỹ viện ăn chơi trác táng. Hăn là ai chứ bất quá là có khuôn mặt dễ nhìn thôi, thật đúng là không biết khi nào hăn mới có thể mọc ra thật

tâm. Cũng không dụi mắt nhìn cho kĩ đi, Lan Uyên hẳn nếu có thể có thật tâm, bầu trời trên đầu cũng sẽ sụp xuống.”

Li Thanh yên tĩnh lắng nghe, khóe miệng ần ần mang chút ý cười. Lan Uyên khi đến cũng không nói nhiều, ôm hôn, thân mật, hai người về mặt dường như không có chuyện gì. Lan Uyên cũng không giải thích, Li Thanh cũng chưa bao giờ hỏi.

Khi động tình, Lan Uyên nói: “Li Thanh, ta muốn người.”

Kim mâu chợt lóe, y thản nhiên đáp: “Nga.”

Lan Uyên thường đến gặp Văn Thư, tinh thần Văn Thư càng ngày càng kém, nói một hồi tinh thần không biết đã lang thang tới nơi nào, trong mắt trống rỗng, hoàn toàn không biết hẳn suy nghĩ cái gì.

Lan Uyên hỏi Văn Thư: “Văn Thư, người suy nghĩ cái gì.”

“Nga, không có gì.....” Văn Thư lộ ra một nụ cười suy yếu, cả người giống như sắp dung nhập vào không trung “Nhị thái tử còn cùng một chỗ với Hồ vương không?”

“Ân.” Lan Uyên gật đầu.

“Đã như thế, hãy thu hồi tâm đi. Người cho dù có lãnh đạm cuối cùng cũng sẽ có lúc để ý.” Tầm mắt Văn Thư lướt qua vách tường phía sau Lan Uyên, ngày trước, trên tường đầy dây leo, gió thổi qua cuộn lên tầng tầng cơn sóng lục sắc. Hiện tại dây leo khô héo, lộ ra bức tường màu xám.

“Ha hả.....” Lan Uyên không tỏ ý kiến, mở phiến tử cười khẽ. Phiến tử là ngọc cốt mạ vàng, trên mặt quạt là núi non trùng điệp, sông dài thác đổ.

Lâu không đến chỗ Mặc Khiếu, không biết vì sao Lang vương bắt đầu bất hòa với hẳn, liền chặn nửa đường ở hậu sơn.

Vào đến lang vương phủ chỉ thấy trong phòng đặt một bức bình phong, cái giá đàn hương, trên mặt thêu một bức tranh hoa điều sắc sỡ, thúy vũ phồn hoa (1) đều là dùng các màu bảo thạch khảm thành, lấp lánh đặt ở trong phòng, càng thể hiện khí phách của Lang vương.

“Đây là thứ tốt ở chỗ nào?” Lan Uyên hỏi.

“Theo người là từ đâu mới là thứ tốt?” Mặc Khiếu liếc thiếu niên phía sau Lan Uyên, “Hai ngày trước không phải là người miêu tộc sao?”

Lan Uyên đem thiếu niên kéo vào trong lòng, nắm cằm nâng khuôn mặt đỏ ửng của hắn cho Mặc Khiếu nhìn: “Mấy hôm trước ở chỗ Kinh Uy ta nhìn thấy, người thấy thế nào?”

Mặc Khiếu nhíu lông mày, ánh mắt chán ghét: “Người muốn chơi, ai cũng không xen vào.”

“Vậy người nói cho ta biết, tiểu nhân chỗ nào đã đắc tội với Lang vương bệ hạ? Gần đây làm sao cũng không chào đón ta?” Lan Uyên đẩy thiếu niên ra, nghiêm trang nhìn về phía Mặc Khiếu.

“Không dám.” Mặc Khiếu thu lại biểu tình, con ngươi đen như mực nhìn thẳng vào mắt Lan Uyên, “Đã một trăm năm rồi, người cũng nên buông tha Li Thanh đi?”

“Lời này của người là có ý gì?” Lan Uyên đứng thẳng người, ánh mắt cũng nhìn thẳng về phía Mặc Khiếu.

“Người ban đầu bắt quá là nhất thời hứng khởi, hiện nay nếu đã chán thì mau buông tay đi.” Mặc Khiếu nói.

“Người sao biết ta?” Lan Uyên tựa lưng vào y bối (ghế dựa), cầm chung trà thổi nhẹ lá trà trên mặt nước, “Làm sao ngay cả ta cũng không biết ta?”

Mặc Khiếu không nói gì, thật lâu sau mới nói: “VẬY NÓI THẬT MỘT CÂU, NGƯỜI ĐỐI HẸN CÓ THỂ CÓ NỬA ĐIỂM THẬT TÂM?”

“Ha hả.....” Lan Uyên buông chung trà, ý cười lan đến đôi mắt mặc lam, “NGAY CẢ NGƯỜI CŨNG BIẾT TA LÀ NHẤT THỜI HỨNG KHỞI.”

Trên mặt Lang vương lại hiện lên thần sắc thương hại: “CHƠI VỚI LỬA CHẴNG KHÁC NÀO TỰ THIÊU, PHẢI BIẾT CỨU LẤY MÌNH. TA CHỈ NÓI MỘT CÂU, HẸN LÀ HỒ VƯƠNG.”

Lan Uyên phe phẩy phiến tử một mình đi ra ngoài: “HẢO, TA NHỚ KỸ. HÀI TỬ NÀY NGƯỜI CÓ MUỐN GIỮ LẠI VUI VẺ? THÍCH THÌ GIỮ LẠI, NẾU KHÔNG THÍCH, MUỐN LÀM GÌ CŨNG ĐƯỢC, TA SẼ KHÔNG HỎI ĐẾN.”

Phía sau là Lang vương hắc y hắc phát, sau lưng Lang vương là một bình phong ngũ quang thập sắc, thúy điều phồn hoa, tráng lệ đường hoàng.

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nguyên Bảo nói: “Vương đang cùng các trưởng lão nghị sự, không được rảnh.”

Lan Uyên đứng trước cánh cửa màu son theo kẽ hở nhìn vào trong, bức tường khắc hàng trăm bức tranh hồ ly che khuất tình hình bên trong: “Làm sao? Là nhà ai làm khó dễ hồ tộc? Trước đây bất quá nửa tháng đến một lần, gần đây như thế nào mỗi ngày đều nghị sự? Chuyện gì mà bàn bạc hơn mười ngày vẫn chưa xong?”

Nguyên Bảo cười gượng nói: “Vương muốn làm chuyện gì làm sao có thể cho chúng tiểu nhân biết? Nếu không, tiểu nhân đi vào thông báo dùm ngài một tiếng?”

Lan Uyên nói: “Không cần, ta đến đợi ở hoa viên là được rồi.”

Khoác tay ra dấu muốn Nguyên Bảo tránh ra cho hẳn vào, nhưng Nguyên Bảo vẫn đứng chặn ở cửa:

“Nhị thái tử, ngài coi như là thương cho tiểu nhân đi. Cũng không phải là vương không muốn gặp ngài, nhưng vương thật sự là không thể phân thân. Mấy vị trưởng lão cũng ở đây hơn mười ngày rồi, nghị sự từ sớm đến khuya, ngoại trừ Li Lạc thiếu chủ cùng chúng tiểu nhân, trong phủ không cho phép có ngoại nhân. Nếu để các trưởng lão biết là tiểu nhân cho ngài vào, chỉ sợ là không thể làm thịt tiểu nhân. Mấy hôm nay tiểu nhân thừa dịp bụng nước vào mới có thể thông báo cho ngài, vì vậy, vương cho tiểu nhân đứng ở cửa chờ ngài. Kêu ngài đi về trước đi, vương không biết khi nào thì mới bàn bạc xong.”

“Nga? Đây là xảy ra chuyện gì?” Lan Uyên tò mò.

“Vương cùng trưởng lão đều ở trong thư phòng, lúc nghị sự, chỉ cho phép chúng tiểu nhân ở ngoài đình viện hầu hạ, nói chuyện gì tiểu nhân cũng không biết.” Nguyên Bảo hạ thấp thanh âm nói, “Cũng không biết là làm sao, đang lúc êm đẹp lại triệu toàn bộ các trưởng lão đến đây. Lúc chúng tiểu nhân đi vào, các trưởng lão mặt ai cũng có vẻ nghiêm trọng..... Thật dọa người. Mấy lão nhân nói, năm đó khi lão Hồ vương mang Hồ hậu bỏ đi cũng không thấy qua tình thế như lúc này.”

“Như vậy.....” Lan Uyên gõ gõ phiến tử trầm tư, “Các trưởng lão cũng không cần nghỉ ngơi? Lớn tuổi như vậy, xương cốt còn chịu nổi sao?”

“Sao có thể a? Tới canh ba các trưởng lão nhất định phải trở về phòng. Bất quá ngọn đèn trong thư phòng vẫn sáng đến hừng đông, một mình vương ở bên trong vẫn công việc bề bộn.....”

“Canh ba?” Đôi mắt mặc lam sáng bừng, Lan Uyên mở phiến tử đặt ở trước ngực đang đưa, “Cũng đủ bận rộn rồi.”

Ý thức được bản thân nhiều lời, Nguyên Bảo khẩn trương thêm vào, “Thái tử gia, ngài cũng đừng làm tiểu nhân khó xử. Không phải tiểu nhân không để ngài vào, là tiểu nhân không thể a. Ngài khai ân đi..... Hơn nữa, vương là thật sự bận.....”

“Ta biết.” Từ trong tay áo lấy ra một thỏi vàng đưa đến trước mặt Nguyên Bảo, Lan Uyên cười đến ôn hòa, “Ta làm khó người lúc nào?”

Nói là nói như vậy, ngửa đầu nhìn bức tường cao ngất bao quanh hồ vương phủ, phiến tử trong tay đang đưa càng tỏ vẻ nhàn nhã.

Đã tới canh ba, ánh nến trong chao đèn cũng nhanh tắt, các trưởng lão đều mệt mỏi đứng dậy ly khai, Li Thanh vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước bàn, duy trì tư thái như lúc nghị sự.

“Chủ tử, tiểu nhân bưng bữa ăn khuya trù phòng vừa làm tối cho ngài.” Nguyên Bảo đứng ở ngoài cửa hỏi.

“Không cần.”

Ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân càng lúc càng xa, lọt vào trong tai, nghe như vọng đến từ thế giới khác.

Các trưởng lão trước khi đi nói: “Vương yên tâm, hết thầy bọn cừu thần đã an bài thỏa đáng. Người hảo hảo nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Chỉ là không bỏ xuống được, bản thân chưa từng chính mắt nhìn thấy, chính miệng hỏi đến hiểu rõ mới bỏ qua.

Ánh nền vùng vẫy chớp tắt (1) trong chốc lát, cuối cùng vẫn là đầu cặn đèn tắt (2), bên trong liền trở thành một mảnh hắc ám.

Trên bàn còn bày một núi văn thư vừa hoàn thành, xiêm y ngổn ngang tràn đầy một bàn, một vài cái còn rơi trên mặt đất, cũng lười nhặt lên. Nếu bị Li Lạc thấy được, tiểu hài tử kia nhất định sẽ ngoát mồm lên nói: “Thượng bất chính hạ tắc loạn, lần trước còn nói ta không chịu dọn dẹp, người nhìn lại bản thân mình trước đi.”

Nặng nề thở dài, vương hồ tộc cao ngạo uy nghiêm ngồi trong thư phòng hắc ám một mình cầm bút suy tính tiếp tục phê duyệt văn thư.

Muốn gọi Nguyên Bảo đến đốt một ngọn đèn, cửa thư phòng lại lặng yên không một tiếng động mở ra, một chút ánh sáng vàng nhạt nhẹ nhàng chiếu vào, cả thư phòng liền nhuốm một chút ấm áp.

“Không phải nói một khắc cũng không ngừng bận rộn sao? Trong cảnh tối như hũ nút thế này người vội cái gì?” Ánh nến soi tỏ một đôi mắt mặ lam, lưu quang lóng lánh, bên trong là một mảnh nhu tình.

“.....” Li Thanh không đáp, nhìn thấy tay hắc cầm một ngọn đèn lưu ly chậm rãi đi tới, tử kim quan, gấm bào, phỉ thúy ngọc đá, miêu kim phiến, đáng tiếc quan xiêu vẹo, bào tử rách nát, trên ngọc đá từng đường hoa ngân chói mắt, phiến tử trái lại vẫn còn nguyên, chỉ là tay cầm phiến tử đã bị cào đến rách da, “Người là nhị thái tử sao?”

“Người nói sao?” Lan Uyên đặt đèn xuống, đứng trước mặt Li Thanh cúi người ôm lấy y, “Như vậy có thể xác định?”

“Ân.” Li Thanh từ trong ngực hắc lui về phía sau, liếc nhìn toàn thân thảm hại của hắc, “Người đoạt vương hậu của khuyến tộc?”

“Ta đoạt vương của hồ tộc.” Lan Uyên cầm lấy tay Li Thanh kéo đến bên miệng hôn lên, đầu lưỡi tinh tế liếm qua từng ngón từng ngón, cuối cùng đem ngón trở ngậm ở trong miệng mút vào, lời nói khàn khàn mà mơ hồ, “Tiếc là tường hồ vương phủ quá cao.”

“Người leo tường?” Mắt vàng chợt lóe, Li Thanh chưa bao giờ nghĩ tới nhị thái tử này lại hoang đường đến như vậy.

“Bằng không như thế nào? Hồ vương không phải đặc biệt sai người đứng trước cửa ngăn đón ta sao?” Buồng ngón trở, lại liếm lên mu bàn tay, từng chút từng chút, tinh đình điểm thủy (chuồn chuồn lướt nước)), giống như không hề e ngại mà khê hôn.

“Dùng thuật pháp phóng qua là được.”

Mu bàn tay bị hôn đến ngứa ngáy, nghĩ muốn rút tay về, hắc lại cầm thật chặt, dùng sức một chút, người đã bị hắc kéo xuống. Lan Uyên lại xoay người một cái, cánh tay vòng qua, cả người đều ngồi xuống ghế, Li Thanh đã bị hắc khóa chặt vào trong lòng. Vừa nói chuyện vừa hà hơi vào sau tai y, thân thể mẫn cảm trong lòng bắt đầu run rẩy: “Dùng thuật pháp không gọi là leo tường, cũng không có ý tứ gì bên trong.”

“Buổi tối còn có việc phải làm.” Khuỷu tay hích phía sau một cái, theo đà tạo ra chút khoảng cách không bị hấn ảnh hưởng, Li Thanh lạnh lùng nói.

Lan Uyên nhanh nhẹn lấy tay đặt lên lưng y, gác đầu lên vai y nhắm mắt lại: “Người làm việc của người, ta không phiền người.”

Ánh nến trong ngọn đèn lưu ly yếu ớt cháy, chiếu sáng quang cảnh trong căn phòng ảm đạm.

Từ trong đồng công vẫn quay đầu lại, một đôi mắt mặc lam nhìn y không hề chớp mắt, thấy y quay đầu lại liền nháy nháy mắt, khuôn mặt tràn đầy nét cười hỏi: “Khát nước? Hay là đói bụng?”

“Trời đã sáng.”

“Là muốn đuổi ta đi?” Lan Uyên xoay cơ thể Li Thanh lại, làm cho mặt y đối diện với mình, mắt đối mắt, đầu mũi hai người chạm vào nhau.

“Các trưởng lão sẽ tới nghị sự.” Không quen với khoảng cách gần như vậy, Li Thanh lui về phía sau, lại bị cạnh bàn sau lưng chặn lại.

“Phải không?” Lan Uyên cười, vẫn như trước mắt đối mắt, mũi chạm mũi, vờn lưỡi chạm vào đôi môi của Li Thanh, “Hào. Bất quá.....”

Đôi mắt mặc lam nháy nháy, môi lập tức dán lên môi y, kéo chiếc lưỡi của Li Thanh lại trêu đùa xong mới cười trừ: “Đêm nay ta lại đến, chờ ta.”

Phiến tử nhất khai nhất hợp, người cũng chẳng còn bóng dáng.

Nguyên Bảo ở ngoài cửa nói: “Vương, các trưởng lão đã đến.”

“Hào.” Hồ vương ngồi ngay ngắn trên ghế, ngân phát kim nhân bạch y (lần lượt là tóc trắng, mắt vàng, áo trắng), vẻ vô bi vô hỉ bằng phong vạn niên.

Sau đó Lan Uyên cũng đến mấy lần, cách năm sáu ngày lại đến một lần. Thời gian cũng canh rất chuẩn, hơn canh ba một chút, các trưởng lão mới vừa li khai, bọn tiểu tư cũng rời đi, hắc liên cầm một ngọc đèn lưu ly mở cửa tiến vào, không sớm cũng không muộn.

“Muộn một khắc, người không phải sẽ không thể thấy ta một khắc?” Hắc liên đầu nói với vẻ đương nhiên.

Có đôi khi hắc liên mang đến chút rượu và điểm tâm, Li Thanh vội vàng xem công văn, hắc liên lấy tay dứt đến bên miệng, có khi đầu lưỡi chạm được ngón tay hắc liên, hắc liên cười rút tay lại, đầu lưỡi liếm một cái, ánh mắt lấp lánh nhìn Li Thanh.

“Người vội cái gì? Sao lại vội đến như vậy?” Hắc liên có khi không kiên nhẫn, xoay đầu Li Thanh lại hỏi.

“Không có gì. Gần đây bận rộn.” Li Thanh nói.

“Thật không?” Hắc liên hồ nghi.

Li Thanh cúi đầu tiếp tục xem, cũng không phản ứng lại hắc liên.

Lan Uyên bất đắc dĩ, nhấp một ngụm rượu, kéo cảm y lại dứt cho y, thừa cơ dây dưa, mãi đến khi trong xán kim đồng của y dâng lên lửa giận: “Uống ngon không? Uống một ngụm cho đỡ mệt.”

Li Thanh xoay người không đáp, hắc liên tiến đến bên tai y nói: “Cái này gọi là ‘xuân phong tiểu’, Tửu tiên mới vừa đưa tới. Ta nghĩ người sẽ thích, thế nào? Nếu thích, lần sau ta mang đến nhiều một chút.”

Li Thanh như trước không nói gì, Lan Uyên liền đoạt lấy văn thư trong tay y, một tay để ở thắt lưng y sờ soạng: “Như thế nào? Ân? Không nói cũng không buông tha người.”

Li Thanh xoay người giãy giụa, dù làm gì cũng bị hãm giữ lấy, không khỏi nhú mào: “Buông tay.”

“Không tha.” Lan Uyên đến phía trước chặn y lại, gắt gao không chịu nhượng bộ, “Chỉ nói một câu, tốt hay là không tốt?”

Xán kim đồng lạnh lùng nhìn hãm một cái, Li Thanh quay đầu đi không mở miệng.

Hai người giằng co thật lâu, Lan Uyên đành phải đem công văn đặt lên bàn, mặt cọ cọ gáy Li Thanh, khẩu khí cũng mềm mại hơn: “Đặc biệt mang đến cho người, muốn người nói một câu thích hay là không thích. Ân? Còn bảo ta yên tâm sao?”

Li Thanh thấy hãm như thế, liền mở miệng: “Hảo.”

“Ha hả..... Thích là tốt rồi.” Lan Uyên ngẩng đầu, đôi mắt mặc lam hiện lên ngọn đăng hỏa trong phòng, “Ta lần tới mang đến nhiều một chút. Biết không? Trong đây có bỏ hợp hoan thảo, uống nhiều sẽ có tác dụng thôi tình, lần này tha người, lần tới cần phải hảo hảo mà..... Ừm.....”

Li Thanh không lên tiếng, nguyên bản thân thể dựa vào người Lan Uyên cũng không nhúc nhích.

“Ha hả...” Lan Uyên cười, thủy chung vẫn ôm lấy y.

“Về sau cũng đừng đến đây.” Lúc gần đi Li Thanh đột nhiên nói.

“Ân?” Lan Uyên bỗng chốc xoay người lại, phiến tử “Ba ——” rớt xuống đất.

“Ta phải bế quan, một năm.” Li Thanh giải thích.

“Hảo, ta một năm sau lại đến.” Xoay người nhặt phiến tử lên “Bá ——” một tiếng mở ra, Lan Uyên lại là nhị thái tử nhã nhặn thông dong, bộ

dáng thất thần như vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện.

Một năm, với tiên gia mà nói, chỉ như thời gian đặt một quân cờ lên bàn cờ mà thôi. Với Lan Uyên mà nói, một đêm phóng túng hoan đàn mở mắt ra, xuân hạ thu đông đã qua một lần luân hồi.

Một năm sau, đại môn màu son hồ vương phủ vẫn như trước, bức tường khắc hàng trăm bức tranh hồ ly vẫn vững vàng che phủ đi tình trạng bên trong phủ. Chính là trên công đường lại có nhiều người hơn, huyên náo ồn ào, Hồ vương nếu nghe được, băng tuyết trên mặt sợ sẽ tích thêm một phần. Lan Uyên chú ý nghe ngóng, các tộc đều có, tất cả đều đến tìm Li Thanh, cố tình đến tìm Hồ vương mà không thấy, liền hỏi bọn tiểu tư hồ vương phủ vội đến chân không chạm đất, ngậm kêu khổ không ngừng.

Đi theo hướng Nguyên Bảo đi, đi ngang qua thư phòng cách song cửa liếc mắt nhìn một cái. Ngọc đèn lưu ly hắt mang đến còn đặt trên bàn, văn thư đầy bàn tất cả đều đã được sắp xếp ngăn nắp trên giá sách, nặng nề chiếm cả cái giá, cảm giác nếu nhét vào thêm nữa, cái giá sẽ bị đổ sụp xuống.

Tiếp tục đi, thất loạn bát nhieu trong hoa viên một trận, xuyên qua một rừng cây liễu, tầm mắt nhất thời sáng tỏ thông suốt. Đập vào mắt là một hồ nước xanh ngắt, trên hồ bốn phía đều có vài nhánh liên hoa, chanh hoàng ám tử (chanh hoàng là màu da cam, ám tử là màu tím sẫm), liên diệp điền điền. Cách đó không xa là một thanh lương đình hình bát giác, cô đơn đứng lặng giữa hồ, ở bên này không có thuyền cũng chẳng có đường. Nếu nhìn kỹ một chút, trong đình có một người đang đứng, bạch y như tuyết, tay áo phiêu phiêu, giống như tiên nhân di thể độc lập.

Miêu kim phiến trong tay nhẹ nhàng đong đưa, chỉ thấy Lan Uyên cúi chân một cái, đập hồ nước bay bổng lên lao đến trong đình.

“Nguyên lai là trốn trong đây thanh tĩnh.” Đáp xuống đất không tiếng động, hắt đạp sóng mà đến cũng không dính nửa điểm bụi dơ.

Li Thanh chậm rãi xoay người lại, mặt hồ gió mát thổi bay ngân phát: “Người đã đến.”

“Trường biệt nhất tái, quân biệt lai vô dạng.” Năm lấy mái tóc đang bay bay của y, bước một bước đến gần, mãi đến lúc có thể nghe thấy hô hấp của nhau, “Có từng nhớ đến ta?”

“Người cũng không thay đổi.” Con người mặc lam gần trong gang tấc, nhả nhặn không thay đổi, ôn nhả không thay đổi, nhu tình trong mắt cũng như trước, giống như lần đầu gặp gỡ. Có người trời sinh mi mục ẩn tình.

“Chúc mừng Hồ vương phá quan mà ra.” Lan Uyên hai tay vòng lại, một cái ôm dào dạt, tiểu ý cùng ôn nhu phiêu đảng trong gió, “Bình an là tốt rồi.”

“Ân.”

Li Thanh cũng vươn tay ôm Lan Uyên, thân thể càng lúc càng gần. Non sông tươi đẹp đều không hơn được sự an nhàn ôn nhu trong đình.

“Tới khi nhìn đến công đường đã có không ít người, có việc?” Mối kờ sát vành tai y, thanh âm cũng trầm thấp, “Muốn ta giúp không?”

“Không có việc gì. Đều là đến cáo trạng.” Đôi mắt xán kim nhìn dãy núi non trùng điệp đằng xa xa, năm trái dài giống như không có điểm cuối.

Khi Hồ vương bế quan, thân đệ của Hồ vương cũng không nhàn rồi. Một năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, những người bị trêu đùa chọc ghẹo từ đầu năm đến cuối năm gộp lại cũng đủ làm cho hồ vương phủ thanh tĩnh bị phá đến rồi bời.

“Ha hả, ta nói là chuyện gì.” Lan Uyên buồn cười, khó có thể tưởng tượng người như Li Thanh lại có đệ đệ như Li Lạc, cũng khó trách y phải trốn ở đây, đường đường Hồ vương lại bị người đến cáo trạng thật sự là có tổn hại mặt mũi vương tộc, “Đến uống ‘xuân phong tiểu’ giải sầu như thế nào?”

“Hảo.”

Viễn sơn như đại, bình hồ như kính, người say rượu, người cũng say lòng.

Kỳ thật, một tháng trước đã tròn một năm, đã xuất quan. Một ngày không sai, một khắc không sai. Đến nay, suốt một tháng.

Hôm nay đúng một tháng sau, lời thề son sắt nói “Một năm sau lại đến” hân cười vui mà nói: “Chúc mừng.”

Y ở trong lòng hân bình tĩnh đáp: “Cùng vui.”

Giai đại hoan hỉ.

Thử vương bổng nhiên nhờ Mặc Khiếu mời Lan Uyên đến dự tiệc, thiệp tử không tính, còn đưa tới rất nhiều lễ vật, tửu khí, ngoạn vật, trang sức..... Đều muốn hợp ý với hân, cũng chỉ độc một màu vàng rực, vừa mở rương ra đã chiếu sáng hơn nửa căn phòng.

“Hân thật đúng là có tâm, bất quá thuận tiện nói ra câu người gần nhất chuộng kim sắc, toàn bộ đều biến thành cái dạng này.” Mặc Khiếu nhìn mấy cái rương một lượt hì hì cười.

“Đây là có ý gì? Ta cũng không quen biết hân.” Lan Uyên cầm thiệp tử không hiểu hỏi Mặc Khiếu.

“Đây là bái thiếp lễ, chờ người đi, còn có rất nhiều bảo bối chờ tặng cho người. Hì hì cười chuyển thành cười nhạt, trong ánh mắt Mặc Khiếu hàm chứa ý khinh miệt, “Ta là đến truyền lời, có đi hay không? Người nói một câu chắc chắn đi.”

“Đi. Nếu còn có lễ, như thế nào có thể không đi?” Lan Uyên đáp.

Thuận tay cầm lấy một viên kim lưu ly châu, vàng rực chói mắt, kim quang lấp lánh, tỏa sáng đến mức người không mở mắt ra được.

Quả nhiên, vừa đi đã bị ngồi ở vị trí thủ tịch, rượu ngon đồ ăn ngon, tiếp đãi hoàn ca mạn vũ, lại sai năm sáu thiếu niên xinh đẹp đến rót rượu, ngọt ngào nói một câu “Nhị thái tử mạnh khỏe”, liền ngậm rượu trong miệng tới “Châm”.

Tuổi của Thử vương trong các vương không tính là lớn, có một đôi mắt nhỏ xoay tròn linh hoạt, phồng lên giống như đại đồ tử (bà bầu íh) mang thai sáu tháng. Cái đầu lắc lắc đối Lan Uyên khoe hết những gì có thể khoe, cuối cùng cho người mang mấy cái rượu đi lên, vừa mở ra đã thấy, vẫn là xích túc* màu vàng, trên khuôn mặt tràn đầy men rượu càng tỏa ra một tầng dày láu linh chán ghét: “Một chút lễ vật, thể hiện chút kính ý, mong rằng nhị thái tử không ghét bỏ.”

Lan Uyên không nói gì, vung phiến tử cuối cùng cáo từ. Hẳn khách khí khom người đi về phía sau.

Ai ngờ có lần thứ nhất lại có lần thứ hai, lần thứ ba, thử tộc cố ý làm thiếp vàng gửi đến cho hẳn, ngấm lại không có ý tứ gì liền cự tuyệt. Bên kia lại lần lượt dâng lễ vật đến hiếu kính, ngay cả người mang đồ đến cũng được tuyển chọn kỹ càng, cuối cùng ngay cả nữ nhân cũng đưa tới.

“Người hiện tại chỉ cần mở miệng nói muốn vương hậu của hẳn, hẳn nhất định sẽ cười tự mình nâng kiệu hoa đưa tới cho người.” Mặc Khiếu cười nói.

“Có thể nào ngày mai phụ hoàng ta thoái vị nhường ngôi cho ta? Ta như thế nào không biết ta đáng để nịnh bợ như vậy?” Lan Uyên cũng ần ần cảm thấy kỳ quái, “Nếu là do người khởi đầu, vậy người nói cho ta hiểu đi?”

“Hắn coi trọng không phải là người, mà là Kim cương tráo (tráo là cái ***g) trên người người.” Mặc Khiếu thấy hắn hỏi, liền đầu đuôi gốc ngọn nói ra, “Thiên kiếp yêu tộc năm trăm năm một lần, người khác có thể trốn, tộc vương lại phải lấy thân gánh chịu, lấy kì vương oai võ, đây là quy tắc của yêu giới. Qua vài năm nữa là đến thiên kiếp của hắn, hắn muốn mượn Kim cương tráo của người để chặn thiên lôi bảo toàn sinh mệnh.”

“Hắn làm sao mà cũng là vương, tu hành hơn một ngàn năm, còn có thể bị thiên lôi đánh chết?” Lan Uyên bán tín bán nghi.

“Không đến mức bị đánh chết. Chẳng qua nguyên khí đại thương là chắc chắn, lấy tu hành của tộc vương, công lực thâm hậu, chấp nhận một lần thiên kiếp không tính dưỡng một trăm năm sẽ không thể khôi phục. Đối với các tộc khác cũng không sao, trước lúc đó bàn giao lại công việc rồi hảo hảo tu dưỡng là được. Nhưng bọn thử tộc lại đang loạn, mấy vị trưởng lão cùng mấy thiếu chủ đều đang thèm khát vương vị, cơ hội tốt như thế này bọn chúng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Khó trách.” Đối việc này Lan Uyên luôn luôn không có hứng thú, nghe xong cũng không có cảm xúc gì, chính là cân nhắc từ ngữ nói, “Kim cương tráo là pháp khí như thế nào người cũng biết, câu quang câu tổn, nó thừa nhiều ít lực, ta hoặc ít hoặc nhiều cũng chịu một chút. Nếu là người muốn mượn dùng, ta sẽ không hai lời. Bất quá nếu là người khác.....”

“Ta hiểu.” Mặc Khiếu nói, biết được ý tứ của Lan Uyên, “Ta cũng chỉ là người truyền lời, hắn nếu không ở cửa nhà chúng ta kêu gào ba ngày, ta cũng mặc kệ hắn. Hiện tại cũng làm cho hắn từ bỏ ý định này.”

“Người đem người cùng mấy thứ đồ này nợ trả về dùm ta. Này đây nhà đầy cửa, nếu truyền ra ngoài, mấy lão già Thái Bạch Kim Tinh không biết ở trước mặt phụ hoàng nói ta thành cái bộ dáng gì nữa.” Lan Uyên khinh thường liếc nhìn đồng lễ vật một cái, chợt nhớ tới cái gì, đứng dậy lấy ra một viên kim ngọc lưu ly đặt trong bàn tay xem, “Mượn hẳn một viên châu, chắc không hề gì?”

“Người muốn gì, ai dám nói nửa chữ không?” Nhìn thấy hẳn căn dặn tên tiểu tử đem hạt châu gói lại đem cho ai, Mặc Khiếu bất đắc dĩ lắc đầu, “Người ta muốn không phải là một viên châu của người.”

Thư phòng Hồ vương luôn im lặng giống như không có bóng người.

Nguyên Bảo tay cầm cái hòm chạy vào: “Vương, đây là nhị thái tử mới cho người đưa tới.”

“Ân.” Li Thanh gật đầu ý bảo hẳn mở ra.

“Hách ——” hòm vừa mở ra cả phòng liền nhuộm một màu vàng rực, Nguyên Bảo cả kinh lui về phía sau một bước, suýt nữa đánh rơi chiếc hòm xuống đất, “Cái gì vậy? Sáng như vậy!”

“Đóng lại đi.” Ánh mắt quay lại quyển sách trên tay.

Nguyên Bảo ngẩng đầu nhìn một cái, Hồ vương ngồi bên cửa sổ, gương mặt lạnh lùng như trước nhìn không ra buồn vui. Ánh mặt trời rọi vào, một đầu ngân phát ẩn ẩn sinh quang.

“Biết Li Lạc thiếu chủ đi đâu không?” Li Thanh đột nhiên hỏi.

“Vương nói muốn thiếu chủ cầm tù một năm, chúng tiểu nhân ai cũng không dám thả hẳn ra ngoài.”

“Ân.” Li Thanh gật đầu, “Đi xem.”

Đứng dậy bước ra ngoài.

Còn chưa đi vào đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, cửa phòng mở rộng, thiếu niên bạch y tựa vào ghế, một chân gác lên ghế đầu, một chân cao cao nhấc lên, cầm trong tay cây bút, tay kia cầm tờ giấy đưa đến trước mặt Đồng Tiễn đang quỳ dưới đất: “Nhìn xem viết được không?”

“Hảo, hảo, chữ thiếu chủ viết nhất định là được rồi. Tiểu nhân chưa từng thấy qua chữ viết tốt như vậy.” Đồng Tiễn không dám chậm trễ, miệng đầy khen ngợi.

“Ân.....” Cúi đầu nghĩ gì đó, lại hỏi, “Vậy đại ca của ta viết đẹp, hay là ta viết đẹp?”

“Này.....” Đồng Tiễn do dự.

Đôi mắt đậm kim sắc chợt lóe, “Bá ——” một tiếng bút trên mặt Đồng Tiễn vẽ một đường: “Nói!”

“Đương nhiên là Thiếu chủ viết đẹp.” Đồng Tiễn buộc lòng phải chùi chùi mặt nói.

“Lúc này nói mới đúng.” Li Lạc vừa lòng gật gật đầu, trong mắt đậm kim sắc tràn đầy tự đắc, “Ta đã nói.”

“Vương.....” Nguyên Bảo thấy Li Thanh đứng ở trước cửa, liền cúi người gọi.

“Trở về đi.” Lại nhìn thoáng qua trong phòng, Li Thanh quay trở lại thư phòng, “Dem món đồ vừa đưa tới tặng cho thiếu chủ, nói là thưởng cho hẳn vì chữ viết đẹp.”

Trên khuôn mặt không thấy buồn vui, rốt cục hiện lên một chút ý cười, thản nhiên, nhạt đến nhìn không thấy.

(1) nguyên văn là tương diệt tương tức, 将灭将熄

(2) nguyên văn là du tẫn đặng khô, 油尽灯枯

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cõi Phật ở phía tây cứ ba ngàn năm một lần sẽ tổ chức Bồ Đề Pháp Hội, mời các vị tiên gia tôn giả cùng nhau tề tựu để biện luận kinh Phật thuyết pháp tham thiền, đó chính là việc cực kì long trọng của Phật môn.

Ngã Phật Như Lai sai kim linh đại bàng (đại bàng lông đuôi màu vàng) miệng ngậm một đóa bạch liên thơm ngát đến mời, Lan Uyên dâng hương rửa tay rồi mới dám tiếp nhận liên hoa: “Vãn bối nông cạn, kiến thức hạn hẹp, không dám ở trước mặt chân Phật (chân ở đây là chân thật áh =”=) khoe khoang, càng không dám dùng ô ngôn uế ngữ quấy nhiễu thánh thánh, đã phụ ý tốt của Phật tổ.”

Kim bàng ngẩng đầu kêu một tiếng, vỗ cánh bay đi.

Mấy ngày nữa còn có sa di (sa di là hòa thượng mới xuất gia) mặc huyền y miệng tụng a-di-đà-phật, trình lên kinh Phật chân ngôn trăm cuốn do Như Lai ban tặng. Lan Uyên nhất nhất đều thành kính tiếp nhận, trình trọng đặt lên bàn, nói nhất định sẽ dốc lòng đọc, chỉ mong sớm ngày được ngồi dưới liên tọa của Phật tổ được chính tai lắng nghe dạy dỗ.

“May mà người tự mình biết mình.” Khi cùng Hồ vương nói về việc này, Kinh Uy vẻ mặt khinh thường, “Nếu cho tên nghiệt thế ma chướng ô trọc như người đi, thì cảnh vật thiên thanh sạch trong cửa Phật chẳng phải là không còn sót lại chút gì? Cũng là người xuất gia thành tâm, bị lời ngon tiếng ngọt của người lừa gạt, thật đúng là xem người có bao nhiêu

phật cốt. Còn mấy cuốn kinh Như Lai ban cho, người nếu có thể xem vào một chữ, vong xuyên thủy (1) ít nhất cũng phải cạn hết phân nửa.”

Lan Uyên không nói, phe phẩy phiến tử mặc hăn giễu cợt: “Cũng không phải ta không muốn đi, nhưng nó là một trai yến (tiệc chay) trang nghiêm, ngay cả một chén rượu cũng không có, có gì lí thú chứ? Huống hồ, đã có Huyền Thương đi rồi, ta đi hay không cũng đâu có gì quan trọng. Mặc Khiếu gần đây cũng bận rộn, chỉ còn người là có thể nói chuyện thôi.”

“Yêu, ta thật có phúc khí nha.” Kinh Uy miệng mở lớn, ra vẻ thụ sủng nhược kinh (2), “Chẳng lẽ Hồ vương Li Thanh kia cũng không để ý người?”

“Hăn bận.” Nói đến việc này, Lan Uyên có chút bực mình.

“Không phải mới xuất quan sao?”

“Ân.” Lan Uyên khép phiến tử, cầm trong tay gõ gõ lên mép bàn, “Vốn đã có nhiều việc, hiện tại lại ba ngày hai đầu phải tĩnh tu, phải trai giới, phải chỉnh đốn. Hỏi cái gì cũng không đáp, hăn người kia, nói với hăn nửa ngày hăn cũng không trả lời người ba câu.”

Lại ngẩng đầu nhìn Kinh Uy: “Người sao lại nhàn rồi như vậy?”

“Ta?” Kinh Uy lại nở nụ cười, chỉ vào hồng trù treo trên bốn vách tường nói, “Nhìn cái này, ta cũng đang bận bịu lắm đây.”

Lan Uyên lúc này mới chú ý trong phủ hồ vương tất cả đồ trang trí đều đã thay đổi, đổ chói một mảnh hỉ sắc: “Như thế nào? Có hỉ sự?”

“Ân.” Lấy ra hai phong thiệp mời đưa đến trước mặt Lan Uyên, trên mặt Kinh Uy nhìn không ra có bao nhiêu vui mừng, “Thành thân. Một cái đưa cho Li Thanh. Bọn Mặc Khiếu ta đưa rồi, hai ngày trước lúc chúng

vương nghị sự hân không tới. Người so với ta dễ gặp hân hơn, thay ta gửi đi.”

“Người?” Lan Uyên trừng lớn mắt, khó tin nhìn cái tên bạn rượu trước mặt đã cùng mình ăn chơi đàng *** nhiều năm, “Thành thân?”

“Vương thì phải có tử tự”. (con nối dõi) Nguyên ý cũng được, không muốn cũng được, bị các trưởng lão lải nhải mỗi ngày cũng thật đau đầu, Hồ Vương cũng có lúc bị bắt buộc, “Mấy lão nhân sốt ruột, ta cũng không còn cách nào. Dù sao sớm muộn gì cũng phải thành thân, cưới sớm một ngày thì sớm một ngày khiến bọn họ câm miệng. Thật ra bọn họ ở trước cửa phòng ta không ăn không uống quỳ muốn chết, ta cũng không có cách nào khác đành cho tộc nhân một cái công đạo.”

“Thải Linh là mỹ nhân, tính tình cũng tốt, cưới được nàng cũng là phúc phận của người.” Lan Uyên miễn cưỡng thu lại kinh ngạc, chân thành chúc phúc.

Trong tam đại mỹ nhân của thú tộc, xà tộc Minh Cơ cương liệt, hồ tộc Hồng Nghê nóng bỏng, chỉ có hồ tộc Thải Linh hiền thực lương thiện. “Mặc dù sau này người ở bên ngoài làm bất kỳ gì đi nữa, nghĩ rằng nàng cũng có thể dễ dàng tha thứ.”

“Đúng vậy.” Kinh Uy cười nâng chén rượu, “Bằng không ta làm sao cam tâm?”

“Người nha...” Lan Uyên đem thiệp mời bỏ vào trong tay áo, nhìn khắp hồng trù trong phòng trên mặt lộ vẻ thương xót, “Đáng tiếc một hảo hảo mỹ nhân, uống phí bị người chà đạp.”

“Những lời này người khác nói còn được, từ miệng nhị thái tử Lan Uyên nói ra có thể khiến người ta tin sao.” Kinh Uy không khách khí vạch trần thái độ giả nhân giả nghĩa của hân, “Lại làm sao, ta cũng không đụng đến chuyện của người.”

Lan Uyên không đáp lời, cười cười mở phiến tử đông đưa, xem như thừa nhận.

Cáo biệt Kinh Uy xong liền đi thẳng đến hồ vương phủ, đã lâu rồi chưa gặp y. Li Thanh từ sau khi xuất quan thường bận rộn hơn, đến đây vài lần, hoặc là nói đang nghị sự, hoặc là làm sao đó không được gặp, Lan Uyên ban đầu cũng không để ý, tìm tâm hoan quần quýt với nhau một trận rồi lại đến, lại vẫn như vậy. Mặc dù nửa đêm leo tường vào, Li Thanh cũng chỉ vui đầu làm việc, không rảnh để chơi với hắn. Lan Uyên khó hiểu hỏi hồ tộc này như thế nào có nhiều chuyện như vậy, Li Thanh chỉ nói là thông lệ, qua mấy tháng nữa là tốt rồi, cái khác cũng không nói thêm. Lan Uyên cũng không để trong lòng.

Lúc này trái lại rất thuận lợi, chính là gặp Hồ vương cùng các trưởng lão vừa bàn việc xong, đúng lúc rảnh rồi.

Lan Uyên liền kéo y đến thanh lương đình trong hồ uống trà, ở chỗ đó cảnh sắc đẹp, lại thanh tịnh, có làm cái gì cũng không sợ bị nhìn thấy, rất hợp với ý của Lan Uyên.

Li Thanh nhìn thấy Lan Uyên đưa thiệp mời đỏ thẫm ra, cũng không ngạc nhiên: “Là việc nên đến thôi.”

Lan Uyên trong lòng vừa động, buột miệng hỏi: “Gần đây bận như vậy, người cũng không phải là bị bức hôn chứ?”

Câu hỏi vừa nói ra, ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn cười, làm sao lại nghĩ tới việc này? Trong lòng lại một mực để ý đến đáp án của y.

“Không phải.” Li Thanh bình tĩnh đáp, “Các trưởng lão hiện nay còn chưa nói đến.”

“Nếu nói đến?” Lan Uyên trong lòng căng thẳng, không khỏi cầm tay y tiếp tục truy hỏi. Thấy y ngạc nhiên, bản thân cũng hiểu là không được tự

nhiên, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

“Sinh tử tự cũng là bốn phận của vương.” Li Thanh trầm mặc trong chốc lát, đáp.

Mâu quang tối sầm lại (mâu là con người, quang là ánh sáng), Lan Uyên cảm thấy buồn bực, không muốn nói tiếp, đành phải đổi đề tài khác, nói chuyện Thử vương đến mượn Kim cương tráo. Không biết vì sao, Mặc Khiếu lại nói hăng gần đây thích màu vàng.

Nói đến thú vương phải lấy thân chịu thiên lôi đánh, nhìn Li Thanh trước mặt, Lan Uyên đột nhiên hỏi y: “Thiên kiếp của người là lúc nào?”

“.....” Li Thanh ngẩn ra, trên mặt có gì rất nhanh hiện lên, hồi lâu mới mở miệng, “Còn sớm.”

“Nga.” Lan Uyên gật đầu, đi đến ôm lấy y, mặt dán mặt nói nhỏ, “Nếu tới lúc đó nhớ tới chỗ ta lấy Kim cương tráo. Người khác ta không cho, với người, ta còn có thể không đồng ý sao?”

“Hảo.” Thanh âm trong lòng vang lên thản nhiên, như có như không, không cần thận lắng nghe cơ hồ sẽ không nghe thấy.

Dù vậy, trong lòng vẫn có cái gì không rời đi được, ngay cả lúc cùng Văn Thư tán gẫu, Lan Uyên cũng có vẻ có chút không yên lòng.

“Nhị thái tử có tâm sự?” Văn Thư cẩn thận phát hiện vẻ thất thần của hắn, hỏi.

“Không, không có.” Lan Uyên lấy lại tinh thần, vội mở phiến tử che đây, “Ta có thể có chuyện gì?”

“Ân.” Tinh thần của Văn Thư tựa hồ tốt hơn rất nhiều, tuy rằng người vẫn gầy yếu như nếu có một trận gió nổi lên là có thể thổi bay, nhưng thần

sắc trên mặt so với lúc trước thì có sức sống hơn, “Nhị thái tử đã lâu không đến, ta thật rất muốn nghe chút chuyện ở nhân gian.”

“Hào.” Lan Uyên vuốt cằm, nói những hiểu biết khi cùng Li Thanh đến nhân gian, bất giác trong lòng thấy thoải mái, nói chuyện cũng hứng thú không ít. Một đường nói từ cảnh vật tới con người, nói đến thôn trang nhỏ ở phía sau chân núi, tuy là vội vã cúi đầu liếc mắt một cái, nhưng vẫn không hề ít ấn tượng. Nhà tranh bằng trúc, tiểu kiều lưu thủy (3), trong trang có một gốc đại hòe rậm rạp um tùm, ruộng nương dọc ngang vẫy vùng, gà chó cũng có thể nghe thấy “Tuy chỉ là thôn trang sơn dã, nhưng không mất hứng thú cùng phong nhã.”

“Thật là một nơi tự do tự tại.” Văn Thư nghe xong trong mắt không khỏi sinh ham muốn, “Có đôi khi, làm một phàm nhân vô dục vô cầu bình bình đạm đạm qua một đời cũng không hẳn là không tốt.”

Lúc gần đi, Văn Thư lấy ra một vò Quỳnh Hoa Lộ tặng hẳn: “Gần đây thân thể không khỏe, sợ về sau cũng không tốt. Vò rượu này cứ cho là tặng nhị thái tử lưu chút kỉ niệm về ta.”

Lan Uyên nhận lấy, dặn hẳn hảo hảo bảo trọng, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu muốn ăn hay muốn dùng cái gì cứ sai người đến Thần An điện lấy. Văn Thư cũng cười nhạt gật đầu, chính là cũng cố chống đỡ tiễn hẳn đến ngoài cửa Thiên Sùng cung, Lan Uyên hết lần này đến lần khác muốn hẳn dừng bước, hẳn cũng không nghe.

Lúc này, Lan Uyên đang cùng Thái Thượng Lão Quân chơi cờ, sắc trời phía đông nam ầm ầm có chút u ám, ban đầu cũng không để ý. Từ bàn cờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy mây đen nhanh bay đến bên kia, tụ thành một đám mây to đen nghìn nghịt, tia chớp sáng ngời, cơ hồ muốn phá tung một góc trời. Ngay sau đó là một tiếng sấm dữ dội, rung động đến nỗi cả bàn cờ

bên đây cũng phát run. Liền hỏi: “Đây là bên Long vương làm mưa? Tư thái thật là hoành tráng, giống như muốn làm lũ lụt nhấn chìm nhân gian.”

Thái Thượng Lão Quân từ trong bàn cờ ngẩng đầu lên cười nói: “Nhị thái tử người có điều không biết, này không phải làm mưa, là thiên kiếp đấy.”

“Nga.” Lan Uyên nhớ tới Thử vương mà Mặc Khiếu nói, có lẽ chính là hẳn. Cũng không để tâm, tiếp tục nhìn cách bày binh bố trận trên bàn cờ.

Nhưng sấm sét lại một tiếng tiếp một tiếng, liên tiếp không ngừng nổ ở bên tai, nghe được trong đầu “Ong ong” vang lên, cũng có chút bận tâm: “Đây là muốn đánh bao lâu? Cờ cũng chưa đánh xong.”

“Ha hả.....” Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt chòm râu tuyết bạch cười, cầm phất trần trong tay, chỉ hướng cuồn cuộn mây đen kia, “Nhanh, nhanh, chỉ trong chớp lát chờ tan là xong rồi.”

“Kia cũng đủ lâu rồi.” Lan Uyên nhíu mày, “Từ này đến bây giờ, ít nhất cũng hơn nửa canh giờ, tái trong chớp lát, cũng có thể là một canh giờ. Thiên lôi cứ như vậy không ngừng nghỉ lạc pháp (lạc pháp là thực hiện nhiệm vụ không sót một chút nào), sợ là muốn đem Thử vương kia đánh chết.”

“Thử vương?” Lão Quân nghi hoặc nhìn Lan Uyên, “Nhị thái tử nghe ở đâu nói là Thử vương?”

“Không phải?” Lan Uyên cũng cả kinh.

“Là Hồ vương a.”

Lại một đạo thiên lôi vang dội, tia chớp màu trắng bạc chiếu rọi khuôn mặt trắng bệch. Đôi mắt mặc lam phút chốc mở to, Lan Uyên một tay hất đổ bàn cờ, kéo Thái Thượng Lão Quân lại trầm giọng hỏi: “Ai?”

Thanh âm cũng là run rẩy, giống như chân trời vùng vẫy muốn phá vỡ tia sáng trong đám mây kia. Tay không kìm được nắm chặt lại, các đốt ngón tay kêu lên “Rắc rắc”, hé ra nét mặt già nua đến mức tương đồng của Thái Thượng Lão Quân:

“Là Hồ vương hồ tộc, Li Thanh a.” Dứt lời, lại ngo ngoáy giơ ngón tay bấm đốt, “Đúng vậy. Năm trăm năm một thiên kiếp, hôm nay hắc vừa vặn tròn một ngàn năm a. Ôi! Thái tử, nhị thái tử người đây là.....”

Không đợi lão nói xong, bàn tay Lan Uyên nắm cổ lão liền buông. Thái Thượng Lão Quân bị hắc hung hăng quăng ngã trên ghế, chỉ thấy một đạo thân ảnh lam sắc hướng đến chỗ thiên lôi đánh mà chạy tới, mà vào lúc này, tiếng sấm dần dần trầm lại, các đám mây cũng không vội vàng va chạm như khi nãy, sự yên lặng lại trở về với trời đất.

“Vì cái gì?” Trong lúc hoảng hốt nghe được một tiếng nói nhỏ, nhỏ đến độ không chú ý nghe sẽ bị tiếng sấm bao trùm, chính là loại thống khổ lại bén nhọn này cắt vào trong lòng đến chảy ra huyết lệ.

Bên tai là tiếng sấm ầm ầm rung động, đôi mắt thấy chỉ là mây khói tản mát khắp nơi cùng ánh sáng chói mắt, mang theo mùi khét cũng với mùi máu tươi nhàn nhạt len vào trong mũi. Vẫn nhanh chóng lao về phía trước lại thấy sương mù trước mắt chậm rãi tán đi, mãi đến khi dần dần lộ ra một mảnh đất màu đen sẫm mới đột ngột chậm lại.

Rừng cây xanh um giống như đột nhiên bị thiên lôi lấy mất một mảng lớn chỉ còn lại mảnh đất trống không một ngọn cỏ, cây rừng bị phá nát, vạn vật đều bị tiêu hủy, không trung một màu đen sẫm, đất cũng đen sẫm, đập vào mắt là một bầu không khí trầm lạnh hắc ám. Tiếng sấm cuồng nộ dần dần trở nên yên ả, chỉ còn ở phía chân trời cúi đầu kêu rống, một tiếng một tiếng, nghe vào trong lòng giống như ngàn cân cự thạch, cước bộ cũng trở nên nặng trĩu. Thân ảnh bạch sắc xuất hiện ở phía trước, ở giữa một mảng

hắc sắc càng thêm nổi bật, ngay lập tức lọt vào mắt, đau đến một đường đâm vào đáy lòng.

“Vương đang điều tức, thỉnh nhĩ thái tử dừng bước.” Có người chặn trước mặt hắn.

Ai? Thấy không rõ mặt cũng không muốn đi xem. Cổ tay vung một cái, miêu kim phiến tử giống như trường kiếm sáng bóng lướt qua, đấu pháp không muốn sống. Thừa dịp đối phương nghiêng người né tránh, ống tay áo bảo lam nhẹ nhàng trước mặt hắn phát một cái, trong tay kết hợp một pháp ấn điểm lên trán hắn, người đã bất động tại chỗ.

Ngón tay lại thay đổi, vung vẩy phiến tử “Bá ——” một tiếng mở ra, kim tất ngọc cốt, trọng sơn phi bộc (núi non trùng trùng điệp điệp, thác nước đổ như bay). Khóe miệng một câu, phát tay giường lên, phiến tử như con bướm bay xuống.

Ánh mắt vẫn chỉ hướng đến người kia, Hồ vương đang dùng kiếm chống đỡ bản thân đứng thẳng giữa mảnh đất đen kịt.

Cứ như vậy si ngốc đi đến trước mặt y, y cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn:

“Người đã đến rồi.”

Thanh âm yên ổn, khuôn mặt bình tĩnh, chỉ có cặp mắt xán kim sắc thoáng toát ra một ít khốn đốn, tựa hồ y chưa bao giờ nghĩ đến hắn sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này.

Lan Uyên không nói gì, nâng tay áo lau đi dịch thể hồng sắc trào ra bên khóe miệng y, không ngừng lau lại không ngừng tràn ra, tay áo lam sắc rất nhanh bị nhuộm thành một màu hỗn độn, lại vẫn nhếch môi không chịu ngừng chà lau.

“Không cần.” Li Thanh nghiêng người về sau tránh đi động tác của hân.

Tay lơ lửng giữa không trung, một lúc lâu sau mới chậm chạp buông xuống, con người mặc lam ngơ ngác nhìn lại cặp mắt xán kim sắc kia, vẫn nhìn, vẫn muốn nhìn đôi mắt thủy chung nhìn không thấu tâm của y: “Không phải nói còn sớm sao? Vì cái gì?”

“.....” Li Thanh không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn hân.

Ánh mắt này, ánh mắt như vậy, cùng lần đầu gặp nhau có gì khác biệt?

Lan Uyên bỗng lui về phía sau từng bước, ánh mắt hào hứng phần khởi rơi xuống một mảnh thâm đạm: “Người nguyên bản không định nói cho ta biết.”

“Phải” máu từ khóe miệng chảy xuống, rơi trên y sam bạch sắc liền tạo thành một đóa hồng hoa, đỏ đến nỗi khiến hai mắt của con người ta muốn mù lòa.

Khí lực cả người như bị tước mất trong nháy mắt, Lan Uyên cắn răng nhìn chăm chăm khuôn mặt Li Thanh bất động như núi: “Người cuối cùng đem ta đặt ở đâu? Hay là, người chưa bao giờ đem ta để trong lòng.”

Tiếng nói dần dần nhỏ lại, lời cuối cùng thốt ra tựa hồ như một tiếng thở dài, vươn tay run rẩy nắm lấy bàn tay đang chống chuôi kiếm, lòng bàn tay đặt lên lưng y, lạnh lẽo giống như hàn băng vạn năm, vô luận sưởi ấm như thế nào cũng không cảm thụ được ôn độ.

“Vương, ngài bị thương, nhanh chóng hồi phủ tu dưỡng.” Các trưởng lão hồ tộc đều quý cách đó không xa không dám tiến lên.

Đôi mắt kim sắc bình tĩnh nhìn về phía hân, trong đó thậm chí có thể nhìn thấy chính mình so với khuôn mặt của hân càng tái nhợt hơn: “Đa tạ

nhị thái tử quan tâm.”

Bàn tay trong tay hắn rút ra, Lan Uyên thấy y xoay người lao đảo rời đi, muốn đến đỡ lấy, nhưng nhìn bóng lưng gầy gượng giữ thăng kia cũng hiểu được ý cự tuyệt y biểu hiện ra.

“Li Thanh, người đối ta..... Có từng có nửa điểm thật tâm?” Thì thào hỏi, rõ ràng biết đáp án nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thân ảnh rời đi chợt đứng lại, mái tóc ngân sắc trong gió bay bay: “Nhị thái tử cho ta sở nhu, ta cho nhị thái tử sở nhu, vẫn chưa đủ sao?”

Lan Uyên đột nhiên kéo thân thể y lại.

Y nhướn mày, đôi kim sắc ba quang lưu chuyển, đôi môi thắm máu mang một vẻ lạnh lùng diễm sắc: “Nhị thái tử người sao lại muốn chân tâm của Li Thanh ta?”

Bàn tay cầm tay y không khỏi nổi lông, môi lại nhếch lên: “Ha ha ha ha ha.....”

Ngửa mặt lên trời cười dài làm kinh sợ vô số phi điều nơi xa, cười không ngừng đến khi trong mắt nổi lên chua xót đến khi không thăng nổi thắt lưng, mới nâng mắt nhìn vị vương hồ tộc tôn quý cao ngạo: “Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ tương tư..... Người chưa từng thật tâm, ta chưa từng thật tâm..... Người và ta đều không tương tư, như vậy, ai tương tư? Là ai sợ tương tư? Ân? Hồ vương tuyệt sắc vô song của ta?”

Đứng thẳng lên nhìn y, từ trên xuống dưới nhìn đến thanh kiếm buông xuống trong tay y, đó là ngày kia, mũi kiếm kề ở yết hầu, chỉ cần gần thêm một tấc đã có thể hại đến tính mạng: “Nếu như..... Nếu như ta nói ta là thật tâm?”

“.....” Li Thanh im lặng xoay người.

“Nếu như..... Nếu như ta nói, ta đối với người khác đều là gặp mặt mua vui, chỉ có đối với người là nghiêm túc?” Lan Uyên đứng tại chỗ tiếp tục nói.

“Nhị thái tử, tan cuộc đi.” Li Thanh càng lúc càng xa.

“Người không tin?” Cao giọng hỏi, trong lòng đã thắt chặt thành một đoàn, đau đớn không chịu nổi.

Li Thanh dừng cước bộ cũng không quay đầu lại: “Ngày hôm đó, ta ở sau bức bình phong.”

“.....” Thân thể rốt cuộc chống đỡ không được ngã xuống, “Ha hả..... Ta làm sao có thể nói người không giống hồ ly? Người quả thật là hồ a.”

Quả thật là một con hồ xảo quyết a, con hồ nếu người khác giả dối không dâng chân tâm sẽ tuyệt không phó thác, hồ tộc bao giờ làm một cuộc mua bán lỗ vốn chứ?

“Ha hả.....” Trên mặt đất khô cằn không một bóng người, Lan Uyên một mình một người cười nhẹ.

Mưa rơi xuống, tiếng cười bị tiếng mưa bao phủ, khóe miệng vẫn bồn chồn nhếch lên, mặc cho mưa làm ướt hai má.

Không biết qua bao lâu, bên người đứng một người, cầm dù vì hăn che đi gió táp mưa sa.

Lan Uyên ngẩng đầu, Lang vương hắc y hắc phát diện vô biểu tình cúi đầu nhìn hăn.

“Người nói đúng, hăn chính là Hồ vương.”

“Ta là đến xem trò vui.” Lang vương tiếp tục từ trên nhìn xuống hăn, âm điệu rất nhàn nhã.

“Hăn chưa bao giờ đặt ta trong lòng.” Lan Uyên không để ý đến sự đùa cợt của hăn, ngồi trên đất, nhìn cơn mưa như trút nước ngoài chiếc dù, “Cái gì nghị sự, cái gì bế quan..... Hăn đã sớm chuẩn bị cho ngày hôm nay. Trong lòng hăn trừ bỏ hồ tặc chính là đệ đệ kia của hăn, những chuyện khác cái gì cũng không có..... Hăn cần tỉnh dưỡng trăm năm? Trăm năm trôi qua hăn không phải ngay cả ta là ai cũng không nhớ?”

“Hăn hỏi ta dựa vào cái gì muốn chân tâm của hăn..... Ha ha ha ha..... Dựa vào cái gì?” Quay đầu nhìn Mặc Khiếu, trong mắt mặc lam tràn đầy ý cười, “Người nói ta dựa vào cái gì? Ân? Tây Thiên Như Lai phật tổ cũng kính nhị thái tử Lan Uyên ta ba phần, hăn lại hỏi ta dựa vào cái gì.....”

Mặc Khiếu nhú mày nhìn hăn cười nhạt.

“Biết không? Văn Thư nói, không phải thật tâm thì chó đòi lấy chân tâm của người khác.” Rũ mắt, trên bả tử bảo lam sắc có vết máu, nước và bùn cùng pha lẫn vào nhau, chưa bao giờ thảm hại như thế, “Hiện giờ cho dù ta đem chân tâm lôi ra để ở trước mặt hăn, hăn cũng không liếc mắt một cái?”

“Hăn người kia.....” Mặc Khiếu muốn nói cái gì, lại bị Lan Uyên ngắt lời.

“Hăn người kia, quả nhiên là hồ ly.”

Dứt lời đứng lên, bước vào trong mưa.

“Đi đâu?” Mặc Khiếu cầm dù đuổi theo.

“Hồ vương phủ.”

Hồ vương phủ cũng không cho hẳn vào, một tên tiểu tư lạ mặt canh giữ ở cửa từng câu từng chữ nói ra đều rất cung kính hữu lễ khước từ.

“Vương của ta thương thế chưa lành, không tiện gặp khách, thỉnh nhị vị ngày sau lại đến.”

Mặc Khiếu còn muốn lý luận cùng hẳn, Lan Uyên lại ưu buồn đi đến một chỗ vắng lặng nhún người bay qua tường.

“Như trước leo tường sao?” Li Thanh cho lui tả hữu, nửa dựa vào giường đánh giá Lan Uyên trước mặt mái tóc ngổn ngang cả người ướt đầm.

“Phải” Lan Uyên đứng ở trước giường, ánh mắt chạm đến sắc mặt trắng bệch trong suốt của y trong lòng rất đau xót.

“Làm gì?” Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong xán kim đồng toát ra nghi hoặc.

“Ta nói rồi ta là thật tâm.” Theo tầm mắt của y nhìn đến, ngoài cửa sổ một cảnh hạnh hoa hoa nở dày đặc.

Ánh mắt Li Thanh trở lại trên mặt Lan Uyên, thần sắc cổ quái: “Ta cũng nói là ta không tin.”

Chậm rãi đi đến trước giường của y, đầu gối hướng xuống đất, hai mắt nhìn thẳng xán kim đồng của y: “Nói cho ta biết, người viết gì trên hoa đăng?”

Sự ngạc nhiên trong con mắt vàng rực nổi lên, rồi khôi phục lại: “Người làm gì chấp nhất?”

“Người cần gì phải tránh né?” Lan Uyên không buông tha, cố ý muốn hỏi ra đáp án.

“.....” Li Thanh nhắm mắt lại không trả lời.

Lan Uyên lại chăm chú nhìn y hồi lâu, mới đứng dậy rời đi. Khi bước ra cửa, mưa đã tạnh, phía chân trời một cầu vồng bảy sắc xuất hiện.

“Là do ta sai.”

Nhắm mắt rồi lại mở mắt, lúc sáng lúc tối, lóe ra không ngừng, buồn bã thở dài một tiếng, lại khép mắt lại.

“Trong dự liệu.” Lang vương cùng Hồ vương nói trong màn mưa, Kinh Uy không cho là đúng, “Ta nói Li Thanh sẽ thuận theo lúc nào.”

“Chính là không dự đoán được cục diện lại như vậy.” Mặc Khiếu nói, “Về sau không biết sẽ thế nào.”

“Chung quy không phải là chuyện ta và người có thể nhúng tay vào, người lo lắng cái gì.”

“Thật không phải lo lắng, chỉ là cảm thán thế sự vô thường thôi, cùng hân tương giao nhiều năm thế này, khi nào thấy qua đường đường nhị thái tử lại bị biến thành thế này?” Mặc Khiếu liếc mắt thấy hỉ tự đồ thẫm trên vách, không khỏi quay đầu cười nói với Kinh Uy, “Vậy nói chuyện người và ta có thể nhúng tay vào, người tính dễ dàng thúc thủ chịu trói như vậy sao?”

“Bằng không lại thế nào?” Kinh Uy quay lại liếc Mặc Khiếu một cái, “Người sớm muộn gì cũng có ngày này.”

“Nói là nói như vậy, đối với ta ít nhất phải chọn một người thật tâm mới được.”

“A... Thật lòng yêu mến...” Kinh Uy cười nhạt, chỉ nhìn rượu trong chén ngăn người, “Cũng phải tìm được a.”

Chính là đang ngồi muện thanh âm tửu, ngoài cửa bay tới một con chích điều mỏ hồng lông đen, thu cánh đứng trên xà nhà, mở miệng cũng là ngữ điệu ôn hòa nhã nhặn của Lan Uyên:

“Có chút lễ vật thỉnh cầu chuyển tặng hồ vương phủ.”

Hai vương nhìn nhau cười khố: “Ai nói việc này người và ta chỉ có thể đứng ngoài cuộc?”

(1) vong xuyên thủy: là nước con sông vong xuyên hà ngăn cách Hoàng Tuyền với Minh phủ

(2) thụ sủng nhược kinh: đc sủng ái mà lo sợ

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thái Thượng Lão Quân râu tóc bạc phơ phụng mệnh mà đến, lời nói thành khẩn: “Nhị thái tử, thời gian đã qua sẽ không quay lại, trải qua hết thủy giai không, ngài hà tất phải đau khổ chấp nhất?”

Người đang bất vi sở động trên đường thượng, phất tay áo xoay người lại, trong con người mặc lam trần đầy sự không kiên nhẫn: “Ta chỉ hỏi người làm sao để quay ngược thời gian.”

“Này.....” Lão Quân ghen lời, thần sắc nhất thời trầm lại, “Đây là việc nghịch thiên a!”

“Người nhất định không nói?” Chậm rãi hạ thấp người, ống tay áo của Lan Uyên rũ xuống đất tạo thành một đường uốn lượn, “Người không nói, nghĩ rằng sẽ không ai nói sao?”

“Nhị thái tử.....” Thái Thượng Lão Quân nghe vậy hoảng hốt, “Không thể a.....”

“Có gì không thể?” Trên ngọc bạch diện dung hiện lên một tia cười yếu ớt, “Các người khi dễ ta là một nhị thái tử hoàn khổ tử đệ (hoàn khổ tử đệ là quần áo lụa là con em nhà giàu thường mặc, ở đây ý chỉ việc ăn sung mặc sướng) chỉ biết hưởng lạc không biết đến thế sự sao? Luân hồi thai ở núi Côn Lôn các người phong ấn cái gì?”

“.....”

Thấy Lão Quân trầm mặc không nói, Lan Uyên tiếp tục: “Tính của ta các người đều biết, sinh tử của người khác ta đều không quan tâm. Nếu khiến ta nóng nảy, cho dù bị nói là nghịch thiên, phá thiên ta cũng không nói suông, Lão Quân là muốn nhìn thấy ta đi phá Kinh thiên trụ (kinh thiên trụ là cột trụ trời) sao? Chính là Nữ Oa nương nương an giấc ngàn thu, thử hỏi giờ đây còn ai có bản lĩnh luyện đá vá trời? Ân?”

Lời nói đầy vẻ châm biếm, khéo môi nhẹ cong, sự thờ ơ không nói nên lời, nhưng trong con người tinh quang tỏa hiện, thể hiện rõ sự nghiêm túc không thể chối bỏ.

Lão Quân không khỏi chán nản, trong mắt hiện rõ xót thương: “Nhị thái tử phạm đã biết, vì cớ gì lại triệu hạ thần đến?”

“Biết hay không là một chuyện, có thể mở ra hay không lại là một chuyện khác, cho nên muốn thỉnh Lão Quân chỉ bảo.” Nói xong, Lan Uyên thu lại sự cuồng ngạo, cuối cùng cung kính ôm quyền lạy một cái dài với Thái Thượng Lão Quân.

“Lão hủ (lão hủ là lão già cổ hủ) thẹn không dám nhận.” Thái Thượng Lão Quân vội vàng nâng hân dậy, chậm rãi kể những chuyện năm đó, “Thuở ban đầu khi mới khai thiên lập địa, trong trời đất có thanh linh tinh phách tụ thành một bảo giám (bảo là bảo vật, giám là cái gương) một mặt, chiếc gương này có thể tùy ý đi đến quá khứ hay hiện tại, thật là một thượng cổ chí bảo. Nhưng đó là lại là việc trái ý trời cuối cùng lại tạo ra một sai lầm lớn cho thiên hạ, mọi chuyện xảy ra rồi kết thúc, tạo ra kết cục chính là hiện tại. Chỉ cần thay đổi một cọng rơm nhánh cỏ lúc này cũng đã là tai họa tày trời, càng không nói đến sửa đổi thời cuộc. Cho nên, thiên đế đem bảo giám phong ấn ở Luân hồi thai núi Côn Lôn, trấn giữ nhân quả duyên nghiệp của chúng sinh từ khi sinh ra. Lại đem mật thực (mật là bí mật, thực là chìa khóa) ném lên trên chúng sinh mệnh bàn, người muốn có chỉ uống mạng, oan hồn bị oán niệm quán thân; vô ý trượt chân xuống thì tiền duyên tận hủy, hồn phi phách tán. Hàng nghìn hàng vạn năm qua

không có người nào dám mạo hiểm, càng không có người dám lấy tính mạng của sinh linh trong thiên hạ làm ra cử chỉ nghịch thiên này. Nhị thái tử, một khi làm ra việc đại sai, chỉ rước lấy tội nghiệt vào thân, dù cho có là thiên đế cũng khó khống chế miệng lưỡi của mọi người a.”

“Những việc sau đó, không cần Lão Quân lo lắng.” Phất tay gọi một đám tường vân đến, Lan Uyên mỉm cười đứng trên đám mây, “Lan Uyên tư tâm, ta trước phải cho mình một cái công đạo. Sau đó sẽ tự cho thiên hạ một cái công đạo.”

“Khi đó, mệnh cũng...” Thái Thượng Lão Quân ngửa mặt lên trời thở dài.

Từ khi nào, cái tên hoàn khổ tử kim quan lam bào này lại chấp nhất đến mức đáng sợ như vậy?

Đến núi Côn Lôn tức là đã đến trước Luân hồi thai, lấy thân phận nhị thái tử thiên đế cho lui bọn thủ hạ canh giữ đài, trên đài lớn như vậy chỉ còn lại một mình Lan Uyên.

Đứng ở thành lan can trước đi sau ngẫm, mây khói thanh đạm trên thượng tầng là thiện quả, sương khói đen đen bí hiểm phía dưới là ác nghiệp, làn khói hắc bạch từ từ cuộn vào nhau, tạo thành thế gian nhân quả quay về với vòng thiện ác vướng mắc. Mây trôi tràn ngập không gian mờ hồ có thể thấy được bên dưới có một vòng tròn thật lớn trôi nổi xoay tròn không tiếng động giữa không trung, giữa lúc luân chuyển, vô số cát bụi loang loáng từ trên không trung vô tận rơi xuống vòng tròn, lại có vô số hạt bụi phiêu phiêu dương dương từ giữa bàn (bàn ở đây là chúng sinh mệnh bàn) trôi lên rắc xuống vạn tượng hồng trần dưới chân núi. Đó chính là sổ mệnh luân hồi của chúng sinh, mỗi một phen thiện nhân ác quả đều được ghi khắc rõ ràng trên bàn, đời trước âm ỉ phú quý hiển hách, khó tránh khỏi đời tiếp theo trở thành một ngọn cỏ dại bên gốc cây héo rũ giữa rừng núi hoang vu, trong nháy mắt đã bị cuồng phong bẻ gãy.

Trên Luân hồi thai có thiên tế thanh phong lướt qua, thối tung mái tóc đen như bọc. Lan Uyên nâng tay đem thái tử kim quan tháo xuống đặt bên cạnh lan can, rồi sau đó thả người nhảy xuống đài cao.

Lần này đi, dầu có bình yên trở về, nhị thái tử thiên đế cũng không thể được thiên giới dung nạp.

Mây khói lướt qua, một lúc bụng quặn đau một lúc nhìn vui buồn li hợp của nhân thế.

Tất cả thể lương oán niệm cuốn lấy tứ chi ra sức bức hấn hướng sát đến mệnh bàn, quay đầu nhìn xuống, phía dưới chính là cuộn cuộn phàm trần, chỉ cần lui một bước sẽ trượt chân rơi xuống, tan thành khói bụi. Bên tai truyền đến tiếng cười “Khắc khắc” quái dị, tất cả oan hồn ác quỷ đều mở cái miệng rộng đầy máu của mình giễu cợt kết cục của hân, “Xuống dưới đi, xuống dưới đi.....” Mây khói hóa thành hàng nghìn hàng vạn bàn tay bắt lấy mắt cá chân hân, muốn kéo hân đến mặt lộ.

“Làm càn!” Lan Uyên hoàn hồn, tay kết già lam pháp ấn, miệng tụng chú văn, pháp khí Kim cương tráo trên người quang mang đại thịnh, toàn thân tỏa ra kim phật hộ thân, một thân kim quang lóa mắt.

Oán niệm quần thân dưới tia sáng lập tức tan thành vô hình, ánh sáng chiếu đến chỗ nào, khói đen che mắt liền nhanh tiêu tan. Nhìn quanh tứ phía, rốt cuộc thấy giữa mệnh bàn có ánh sáng nhạt lóng lánh, đến gần nhìn kỹ, đó là một chiếc mật thực kim sắc lẳng lẳng nằm trên bàn. Cúi người nhặt lên đặt vào bàn tay. Ở giữa mệnh bàn đột nhiên mất đi mật thực, cảm ứng tạo nên một cơn chấn động.

Lan Uyên khước miệng cong lên, nhấc chân một chút, dựa vào phật quang hộ thân, một đường phá tan sương khói trở lên đài cao.

Trên đài cao như trước không có một bóng người, bầu trời phương xa lại u ám trầm xuống, trong lúc tia chớp ầm ầm, tiếng sấm ầm ầm, cũng là

điềm báo thiên đế nổi giận.

Trong lòng biết thiên đế đã biết, lập tức sẽ có thiên binh thiên tướng đến bắt, Lan Uyên sợ bất nghi trì (làm việc không chậm trễ) vội vàng đi tới đài cao ở sườn đông, đem mặt thước kim sắc đút vào trạm lam hư không.

Cảnh vật trước mắt mờ ảo, bầu trời bị xé rách, lộ ra một không gian lộ xuất ẩn tàng, phiến đá bạch ngọc dưới chân kéo dài, trên mặt thạch bàn bạch sắc lộ ra một mặt đồng thau cổ kính.

Kéo chiếc gương lên cẩn thận tỉ mỉ, quanh thân khắc hoa văn dị thảo hoa hũy cùng tường vân như ý, không khảm bằng bảo thạch cũng được khảm bằng vàng bạc, trên mặt kính bằng phẳng hé ra một gương mặt ôn nhã, trong đôi mắt dài mảnh là con người mặc lam.

Li Thanh, Li Thanh, Li Thanh..... Trong lòng vẫn ám niệm cái tên này, mặt kính nổi lên sóng gợn, khi khôi phục tĩnh lặng thì trên mặt kính chiếu ra một gian phòng ngủ có các đồ trang sức cổ xưa, trong phòng bàn gỗ ghế gỗ thanh lam sa trường, trên giường nhỏ bằng gỗ quý phi một con ngân bạch tuyết hồ đang nằm, vương hồ tộc trọng thương đang nhắm mắt điều tức.

Hắn giống như đui mù, muốn tiến vào căn phòng kia, dù cho chỉ có thể ở một bên lẳng lặng nhìn cũng tốt. Nhưng tiếng sấm vang vọng phía chân trời lại biểu thị rõ thời gian không còn nhiều, cần phải trấn định tâm thần, đôi mắt mặc lam giống như lại thấy được con đường đầy ánh đỏ của hoa đăng trong cái đêm bình an đó.

Mặt kính lại gợn sóng, một vòng một vòng từ từ lan rộng, tâm thần đã bị hút vào, trước mắt vô số cảnh tượng biến hóa, hoặc là ngày ấy ở đình giữa hồ uống rượu ngắm trăng, hoặc là đêm đó trong thư phòng người nông ta nông, cho đến cảnh cả đêm mê loạn trong khách ***.

“Nói cho ta biết, hoa đăng kia..... Trên hoa đăng kia người được viết tên là ai?”

“Người..... A..... Người không phải thấy rồi sao?”

“Ta không thấy rõ.”

“Ha hả ha hả.....Vậy người đoán đi.”

Đoạn đối thoại ngày đó từng câu từng chữ lọt vào tai, tâm tình lại như hai mảnh đối lập. Hồ vương của ta, cho dù trong thời khắc như thế người cũng không cho ta dù chỉ nửa điểm nhu tình cùng chân tâm, quả thật là xảo trá, quả thật là lãnh tình.

Cảm thấy cực kì đau đớn, cảnh tượng trước mắt cũng từ từ thay đổi. Giương mắt nhìn chung quanh, nước sông gợn sóng lăn tăn, nhiều đóa liên hoa đăng ở giữa sông lay động. Tiếng huyên náo ồn ào nổi lên bốn phía, đúng là khi đó thời khắc y thả đèn.

Bờ bên kia có một người ngân phát bạch y, một đôi xán kim đồng còn rực rỡ hơn cả hoa đăng. Cứ như vậy cách dòng người chăm chú nhìn đến y, nhìn y tiếp nhận hoa đăng, nhìn y đề bút viết, nhìn y đem đèn chậm rãi thả vào giữa sông.

Nước sông chậm chậm, từ từ đem hoa đăng kia trôi đến nơi này, đôi mắt nhìn, ánh nến mờ lung, chiếu rọi hai luồng bóng đen nho nhỏ trên vách đèn.

“Kéo cái kia!”

Bên cạnh có người cầm gậy trúc muốn tóm lấy, bỗng nhiên có một trận gió thổi tới, vô số ngọn minh đăng bị xua tan trên mặt sông, chỉ thoi duy nhất một ngọn đèn kia trôi ra xa.

Chờ đợi chính là giờ khắc này.

Thân hình bay vọt lên, giẫm lên hoa đăng trên sông đuổi theo ngọn gió, phàm là người trần mắt thịt sẽ không thấy hấn tên thái tử cuồng vọng này nghịch thiên vi hành, chỉ cho đó là ngọn gió còn sót lại.

Hoa đăng kia đã ở phía trước, chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào.

“Tên nghiệp chương cả gan làm loạn!” Trên bầu trời hiện ra khuôn mặt giận dữ của thiên đế, thanh âm như sấm sét, ánh mắt phần nộ trợn trừng lên, hận không thể lóc thịt lột da hắn.

Lan Uyên lại giống như không hề nghe thấy, chỉ một mực đem hoa đăng kéo đến trước mắt nhìn cho thật kĩ.

Lan Uyên.

Nhất bút nhất họa viết tinh tế rõ ràng, ánh lửa vụt tắt, chữ kia giống như cùng ánh nến nảy lên, tâm như nổi trống, lên rồi lại xuống, cũng có chung tiết tấu như vậy.

“Ha ha ha ha.....” Lan Uyên đem đèn đặt ở trước ngực ngửa mặt lên trời cười to, “Người còn dám nói người không phải thật tâm? Người còn dám nói người không phải thật tâm! Hồ vương của ta, người còn dám nói người không phải thật tâm! Không phải thật tâm!”

Tiếng cười chuyển thành đau khổ: “Chính là hiện tại thì sao? Li Thanh...”

Thanh âm chìm ngập trong tiếng sấm.

“Mau bắt lấy tên nghiệp chương này!” Thiên đế ở sau tầng mây phần nộ ra lệnh.

Phía chân trời có một đạo ánh sáng chói mắt đánh về phía hắc, Lan Uyên mặc kệ tất thảy, chỉ ôm hoa đăng cười ngẩn ngơ.

Đến khi hoàn hồn, hắc đã quỳ trên Linh Tiêu Bảo Điện, dưới điện tất cả quan văn võ tướng đều nhìn hắc, đồng cảm, thở dài hoặc là lạnh nhạt, thậm chí có kẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, hưng phấn đến độ đem cả tâm tư tràn ra khóe mắt.

Hoa đăng hoàn hảo vẫn được hắc nâng trong tay, chỉ cần cúi đầu đã có thể nhìn thấy trên vách hoa đăng rõ ràng hai chữ “Lan Uyên” không sai được, khóe miệng liền cong lên, đuôi lông mày khẽ nhướng, dường như vẫn là tên hoàn khố tử phóng đảng túy ngọa hoa tùng (túy ngọa hoa tùng là say rượu nằm trong bụi hoa, ý chỉ là ăn chơi bét nhè) kia.

“Nghịch chương vô tri! Người cũng biết người phạm nhiều sai lầm! Chỉ vì người nhất thời cao hứng, có chút sơ suất đã làm xáo trộn nhân thế định số, dẫn tới mưa bão không dứt thành họa, ruộng nương hạn hán kéo dài, sinh linh thiên hạ đã bị tẫn hủy trong tay người! Người có tài năng đức độ gì mà có thể gánh vác tội lỗi này, người làm sao ăn nói với tam giới!” Thiên đế ngồi trên ngự tòa nổi giận đùng đùng, tiên chúng khắp điện đều không dám ngẩng đầu lên tiếng, “Thường ngày người luôn ăn chơi lêu lổng khắp nơi không làm việc đàn hoàng, trăm lúc nào cũng dung túng cho người, cũng không nghĩ lại nuông chiều ra thứ tai họa làm hại nhân gian như vậy! Sớm biết hôm nay, lúc trước nên một chương đem người đánh chết, còn tốt hơn hôm nay người làm xằng làm bậy gieo hại đến chúng sinh! Trẫm có tên nghiệt tử như người, người kêu trẫm làm sao đối mặt với tiên gia toàn điện, làm sao đối mặt với tam giới chúng sinh, càng làm sao đối mặt với hàng nghìn hàng vạn lê dân!”

Trên điện mọi người không dám thở mạnh ra một tiếng, trong yên tĩnh đã thấy Lan Uyên ngẩng đầu, một đôi mắt mặc lam bình tĩnh vô lo: “Tội nghiệt của ta, ta sẽ gánh chịu.”

Mặt mày ngẩng cao, bên môi lộ ra một nét cười rục rờ, trong tiếng trù khí của mọi người hẫp lại từng từ từng từ một lần nữa: “Tội nghiệt của ta, ta sẽ gánh chịu.”

Lễ đàm nhanh bày ra ngoài ba dặm trước hồ vương phủ, từng tấc từng tấc đều có từng chiếc rương phủ vải đỏ đặt chỉnh tề, Lang vương Mặc Khiếu im lặng đứng trước đám rương hòm trong lòng cười khở, cái gì mà một chút lễ vật, nếu còn dùng hồng trù bó thành đồng tâm kết treo lên, người khác còn nghi Mặc Khiếu hẫp đến cầu thân cùng Hồ vương. Còn cái tên Kinh Uy kia cũng không có nghĩa khí, nói cái gì “Ta là người sắp thành thân, giống như chuyện trước kia, mấy lão gia hỏa nhất định sẽ cho là ta muốn thành thân cùng Hồng Nghê, chuyện như vậy thì tề nhân như ta cũng vô phúc hưởng thụ.” Cứ như vậy cho hẫp một mình đến mất mặt. Tề nhân chi phúc, hẫp trái lại nghĩ đến đặc ý!

Ở trong lòng âm thầm nhớ lại, trên mặt Mặc Khiếu lại đen thêm một tầng.

Ra nghênh đón chính là Nguyên Bảo, một bên ra lệnh cho bọn tiểu tư sắp xếp đồ vật này nọ, một bên dẫn Mặc Khiếu đến thượng tọa: “Vương đang tĩnh dưỡng, không tiện gặp khách. Các trưởng lão lại không có ở đây, Lang vương ngài ngàn vạn lần đừng trách móc. Và lại, ngài cùng vương là chỗ quen biết, như thế nào còn tặng nhiều thứ như vậy, lại trân quý như thế, vương mà biết nhất định sẽ nói ngài khách khí. Tiểu nhân trước thay vương tạ ơn ngài.”

“Không ngại.” Mặc Khiếu xua tay biện giải, “Ta bất quá là tên chạy chân. Ai có thể có bút tích lớn như vậy, chủ tử các người trong lòng hẫp là hiểu được. Hẫp hiện tại bị thương nặng, đưa tới đều là thánh phẩm chữa thương bổ thân, các người cũng đừng xin chỉ thị hay không xin chỉ thị, trước cho hẫp dùng là được, dù sao hẫp hiện tại chính mình cũng không

quản được, đợi đến lúc hăn có thể tác chủ hăn nếu cảm thấy không thoải mái, cứ nói hăn tự mình tới tìm Mặc Khiếu ta nói chuyện.”

Nguyên Bảo liên tục nói vâng, lúc xoay người lại len lén xốc lên một khối vải đỏ, rõ ràng là một gốc tiên thảo chưa bao giờ thấy qua, hình dạng một tiểu nhân, ngũ quan tứ chi đều rất sống động, toàn thân trắng sữa, còn có huỳnh quang nhàn nhạt tỏa ra. Tất biết đây là cực phẩm hiếm thấy gì đó, không khỏi âm thầm lú lười.

“Được thảo linh tinh đều không sao cả, chính là hơn mười vò rượu này người phải thu lại, trên đời này cũng không có bao nhiêu, ta cũng chưa có phúc phận thưởng thức. Người ta chỉ rõ là muốn chủ tử nhà người chính môi uống, đến lúc đó cho dù ít hơn một giọt cũng không được. Li Thanh muốn thế nào là chuyện của hăn, ta trước thay hăn phân phó, người phải để ý cẩn thận cho ta. Nhất là cái tên tiểu chủ tử nhà người, ngàn vạn lần đừng cho hăn thấy.” Mặc Khiếu chỉ vào một bên lễ đàm trịnh trọng căn dặn.

“Tiểu nhân đã hiểu, Lang vương ngài yên tâm.” Nguyên Bảo mặc dù thấy kỳ quái, nhưng cũng không dám xem thường, vội vàng tự tay tiếp nhận một vò cẩn thận xem xét.

“Cái khác cũng không có gì, nếu đồ vật này nọ không đủ liền nói với ta một tiếng.” Mặc Khiếu lại chỉ vào mấy cái rượu phía sau nói, “Đây là cho các người, hảo hảo chiếu cố vương nhà người, nếu làm ra sai lầm gì, ta cũng nói không được nhân tình này.”

“Vâng vâng vâng vâng vâng.....” Nhìn chiếc rượu nặng trĩu, một đám tiểu tử đều vội gật đầu không ngừng hứa hẹn, “Ngài yên tâm, chúng tiểu nhân nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ vương, ngài cứ yên tâm!”

Động tác cũng không từ càng lưu loát hơn, một đám đều hận không thể moi trái tim cho Lang vương nhìn sự trung thành đối với Hồ vương.

“Ân... Vậy là tốt rồi hảo hảo hầu hạ đi.” Thấy chuyện Lan Uyên giao phó làm không sai biệt lắm, Mặc Khiếu đứng dậy cáo từ.

Khi ra khỏi phòng, nhìn thoáng qua bầu trời, thấy mây đen đầy trời, che đi diễm dương tốt đẹp vừa rồi, nặng nề, ép tới cả người thấy không thoải mái.

Đây là?

Đang lúc kỳ quái, chỉ thấy Kinh Uy vội vàng đi đến bên này, Mặc Khiếu liền cười nói: “Yêu, đây là đến cưới Hồng Nghê?”

“Người còn có tâm vui đùa.” Kinh Uy thần tình ngưng trọng, đi đến trước mặt Mặc Khiếu thấp giọng nói, “Lan Uyên đã xảy ra chuyện.”

Thủy lao trong thiên cung âm trầm mà lạnh lẽo, chỉ có thể nương theo mấy trản minh đăng chập chờn trên vách đá để xem hình dáng sự vật trong ngoài. Hỏi xin ngục tốt đem đến một ngọn nến ngăn ngăn châm vào bắc đèn trong hoa đăng, quang mang hồng nhạt mang đến một chút ấm áp, nâng trên tay nhìn kỹ, hai chữ “Lan Uyên” trên đèn nhanh chóng khắc vào trong lòng.

“Người hà tất gì phải làm khổ mình?” Huyền Thương đứng ở ngoài lao thờ dài, đại thái tử dáng vẻ trung hậu chỉ có thể đứng xa xa ngoài thủy trì thăm hỏi.

“Người không biết đâu.” Ánh mắt như trước không rời hoa đăng, lời nói ung dung, ngày xưa mỗi lần gặp rắc rối, đối mặt với Huyền Thương trăm suy nghĩ không thể giải này hẳn đều trả lời qua loa như vậy.

“Có còn đau không?” Từ nhỏ đối với đệ đệ cá tính đặc biệt khác hẳn mình hẳn cũng không có biện pháp, Huyền Thương bất đắc dĩ thờ dài một

hơi, “Người chịu ngoan ngoãn phục tùng thì tốt rồi, chống đối phụ hoàng làm gì?”

Trên Linh Tiêu Điện, đối diện với vẻ mặt giận dữ của thiên đế, lam y thái tử trái lại cười khê hỏi: “Người nói, muốn ta làm sao gánh chịu tội nghiệt của mình? Ân?”

Khẩu khí một chút cũng không biết hối cải, thiên đế long nhan đại nộ, ngay tức khắc hạ lệnh lấy pháp ấn phong tỏa thiên tộc tiên cốt của hắn, rồi giam vào thiên lao chờ xử lý.

Phạm là trọng tội, đều phải chịu pháp ấn tỏa cốt chi hình. Pháp ấn từng tắc từng tắc sinh sôi đỉnh nhập quanh các đốt ngón tay, chính là đứng một bên quan sát đã thấy máu tươi đầm đìa không thể chịu đựng, càng không nói đến người chịu hình. Đợi đến khi hành hình xong, tu hành cả đời đã bị pháp ấn tỏa bế, cũng không giống với phạm nhân, trong cơ thể đau đớn lúc nào cũng tra tấn không giảm bớt, quả thật là khổ hình.

“Rất tốt, không đau.” Ngẩng mặt lộ ra một nụ cười, hàn khí trong thiên lao âm thấp càng khiến toàn thân kịch liệt đau đớn, dùng hết toàn lực mới không để cho mày nhăn lại. “Làm sao so được với thiên lôi oanh đỉnh chứ?”

“Người ráng chịu đựng qua hai ngày, mẫu hậu đang cầu tình cho người, ta chút nữa cũng đi nói giúp người. Dù như thế nào người cũng là con của ông ấy, phụ hoàng sẽ không nhẫn tâm nhìn người bị đánh tan tành phách.” Huyền Thương an ủi, nhưng theo ưu sầu trong ánh mắt liền hiểu được lần này thiên đế thật sự nổi giận, không phải tam ngôn lưỡng ngữ là có thể thông suốt.

“Ta chịu được.” Nhíu mi nén nhịn một cơn đau nhức hơi có chút dịu đi, Lan Uyên đối Huyền Thương cười nói, “Người cũng đừng lo lắng, ông ấy không phải nói muốn quản giáo ta sao? Lần này cho ông hảo hảo quản

giáo một phen. Cùng lắm là cho ta hồn phi phách tán, ông ấy cũng có thể cho chúng tiên thấy một tấm gương chí công vô tư.”

Huyền Thương sau khi nghe xong, mặt cắt không còn hột máu, vội quát hẳn: “Đừng hồ ngôn loạn ngữ, làm sao có thể nói như vậy?”

“Đùa chút thôi.” Lan Uyên ha ha cười, “Tinh phách của ta ta rất quý trọng. Cho dù phải tan thành cát bụi, cũng phải khiến ta cam tâm mới được. Hiện tại lúc này, ta làm sao có thể cam tâm? Người nói phải không?”

Câu cuối là hỏi hoa đăng, nhu thanh tế ngữ, trong con người mặc lam tràn đầy ôn nhu, nét cười trên mặt, đều nhanh si ngốc.

Trong lao cùng bên ngoài không thông tin tức, Huyền Thương lần trước tới sau cũng không đến lại. Lại một lần nữa rời khỏi lao phòng, bầu trời bên ngoài xanh mướt, không biết bản thân rốt cuộc đã ở trong thiên lao mấy ngày.

Hình thai (hình là hình phạt, thai là đài) tứ giác đầy các vị thần tiên, ngay cả Tây Phương Như Lai cũng đến, ngồi trên liên tọa gập đầu mỉm cười với hẳn. Lại nhìn Thiên hậu cùng Huyền Thương, khuôn mặt hốc hác hơn rất nhiều.

Sắc mặt thiên đế vẫn khó coi như trước, lạnh lùng nhìn xuống nhi tử của mình, trầm giọng tuyên án: “Nhị thái tử Lan Uyên lớn mật nghịch thiên, tội nghiệt sâu nặng, vốn không thể xá tội. Nhưng niệm tình niên thiếu vô tri, mặc dù nghịch thiên làm bậy, cũng không thay đổi thời cuộc, chưa từng dẫn đến tai họa ngập trời. Lại có Phật tổ từ bi hỉ xả, lấy hoành đại phạt pháp làm tiêu tán tai nghiệp này. Phạt nhận kiềm hình, lấy nửa đời tu hành đền tội, cũng phạt xuống nhân gian suy ngẫm hơn trăm năm.”

Sau đó liền có người trói hẳn vào cây hình trụ cự đại, y sam khai mở, ngân châm thật nhỏ hướng khuôn ngực trần từng nét từng nét khắc ra một chữ “Tội”. Ngân châm là dùng băng trụ trong hàn đàm vạn năm ở núi

Trường Bạch luyện thành, lại dùng vô lượng nghiệp hỏa thối qua, mỗi một châm hỏa lên đều là nóng lạnh lẫn lộn, như bị hàng vạn con kiến cắn, đau đớn không chịu nổi, nhưng lại cực kỳ thanh tỉnh, trơ mắt nhìn ngân châm rút ra lại đâm vào, một lúc lâu còn chưa hoàn thành một nửa, thống khổ như vô biên vô hạn.

Sau đó lại có người đến bức ra một nửa pháp ấn trong cơ thể, lúc trước tắc tắc đình nhập, hiện giờ lại tắc tắc xuất ra, miệng vết thương kết vảy lại bị xé rách, đau đớn lúc trước lại đến một lần nữa. Mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân, ngay cả kêu một tiếng đau cũng không có khí lực.

Li Thanh, Hồ vương của ta, phải chăng ngay cả đau khổ người và ta đều phải ngang nhau mới là công bằng?

Ở trong Thần An điện dưỡng thương vài ngày thì ý chỉ của thiên đế đưa tới muốn hãm mau mau hạ giới suy ngẫm. Phụ hoàng của hãm tức giận đến không rõ ràng, nếu không đã muốn gặp tên ngỗ nghịch là hãm. Thiên hậu cùng Huyền Thương và chúng tiên gia ở trước điện quý mấy ngày ông cũng không chịu mở miệng, nếu không phải thỉnh Như Lai Phật Tổ tự mình đến vì hãm tác bảo (là bảo lãnh ấy), thiên đế thật đúng là có thể nhẫn tâm hạ lệnh đánh tan tinh phách của hãm.

Hạ giới một ngày này, có không ít người đến tiễn đưa. Thái tử vẫn là thái tử, tuy bị biếm nhưng cũng là thân sinh cốt nhục của thiên đế, qua vài năm nhưng nhớ có thể sẽ triệu hồi về. Vì thế đều cười nói hãm phải ráng bảo trọng. Lan Uyên đều nhất nhất tạ ơn, đi đến trước mặt thiên hậu, trong mắt mới có chút tình cảm. Thiên hậu sớm đã khóc đỏ mắt, ráng cầm nước mắt, lôi kéo tay hãm lưu luyến không rời:

“Con của ta, người yên tâm, ráng đến nhân gian chịu khổ mấy ngày, mẫu hậu sẽ cho người sớm ngày trở về.”

“Mẫu hậu người cũng bảo trọng.”

Lại nhả nhủ Huyền Thương vài câu, Lan Uyên mới quay người lại. Sau lưng có một đám thị tòng đang quỳ, đều cúi đầu chờ hăn phân phó.

“Người đi lần này không thể so với trước đây, bên cạnh nên có người chiếu cố.” Thiên hậu nói.

“Kia cũng không cần nhiều lắm, một người là đủ.” Nhìn một vòng, Lan Uyên hạ lệnh: “Đều ngẩng đầu lên.”

Đi tới trước một thiên nô liền dừng lại, Lan Uyên hỏi: “Người tên gì?”

“Tiểu nhân kêu Chiêu Phúc.” Thiên nô đó cúi đầu trả lời, sợ sệt thùy hạ mắt không dám nhìn thẳng.

“Bản thái tử phải đi suy ngẫm, không cần phải phúc khí lớn như vậy. Nhưng trái lại nhân gian trăm sự gian nan, cần có chút vàng bạc sống qua ngày. Không bằng kêu Ngân Lượng đi. Mẫu hậu người nói được không?”

“Đều tùy người, người muốn thế nào liền thế đó.” Thiên hậu tất nhiên là không có dị nghị. Lại dặn đi dặn lại mấy lần phải chú ý thân mình, bị phong tỏa một nửa tu vi thì không nên cậy mạnh, trời lạnh phải nhớ mặc thêm y phục, muốn cái gì thì cứ cho Ngân Lượng trở về lấy, ngàn vạn lần không cần ủy khuất, chờ thiên đế nguôi giận sẽ lập tức cho người trở về, vân vân, rồi mới nhìn Lan Uyên mang theo tiểu phó rời đi.

“Là ai đưa những thứ này tới?” Li Thanh trong phòng hỏi.

Nguyên Bảo đứng ở ngoài cửa khom người trả lời: “Là Lang vương nửa tháng trước đưa tới, mấy ngày trước ngài hôn mê bất tỉnh, tiểu nhân cả gan tự tác chủ trước cho ngài dùng.”

“Mặc Khiếu đưa tới?”

“Vâng Lang vương nói nhìn những thứ này ngài sẽ biết là do ai tặng. Nếu ngài cảm thấy không thoải mái, ngài ấy chờ ngài đến hỏi.”

“.....” Trong phòng cũng không có thanh âm.

“Cái kia..... Vương.....” Nguyên Bảo nhất thời do dự, “Này..... Những thứ này người xem nên như thế nào.....”

“Giữ đi.” Qua hồi lâu, trong phòng mới truyền đến thanh âm của Li Thanh.

“Ngoài ra còn đưa tới hơn mười vò rượu, nói là muốn cho ngài chính môi thưởng thức, tiểu nhân đem cất cho ngài trong mật thất.”

“Rượu sao?”

“Vâng”

“Hảo, thu đi, để cùng một chỗ với bộ tửu khí kia.”

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thái tử hạ giới, cho dù là tới để suy ngẫm, cũng không thể so với kẻ khác, ngay cả việc phải ở chỗ nào cũng đều tùy hỷ chọn. Lan Uyên cũng không khách khí, thẳng đến cánh rừng ở phía sau núi liền lấy phiến tử chỉ một cái, một tịnh xá nho nhỏ được bao bọc bởi bức tường đỏ tươi như máu đột nhiên từ dưới đất mọc lên. Lão Thổ địa râu bạc rũ dài trên mặt đất còn quần thêm được ba vòng đứng trước cửa viện tử cúi đầu khom lưng với hân: “Nhị thái tử người xem xem có được hay không, có chỗ nào không hài lòng ta sẽ sửa lại.” Nửa điểm cũng không khiến hân hao tâm tổn trí.

Nhàn nhã ngồi dựa vào cửa sổ trên tay nâng chiếc bình tử sa (1), ở giữa rừng rậm lá xanh, phía trước dãy núi đen thẫm, mái hiên hồ vương phủ lãng không dục phi (cao như muốn bay bổng lên) lộ ra một góc vàng rực. Nếu đứng ở trong viện đôi mắt nhìn về phía xa, hồng ảnh giữa biển cây xanh ngát đó có lẽ chính là chu các họa lâu (chu các là khuê phòng đỏ thẫm, họa lâu là lầu gác như vẽ) mà Hồ vương cư trú, có lẽ lúc này Hồ vương cũng đang tựa vào lan can nhìn về hướng này. Li Thanh, người ta nhìn chính là người, người người nhìn là ai?

“Trên đời này thật không công bằng, người khác nếu phạm sai thì nửa cái mạng cũng không còn, tới lúc Lan Uyên thái tử phạm tội liền đổi thành nghiền ngẫm lỗi lầm.”

“Cái này gọi là suy ngẫm gì chứ? Không phải là thay đổi luật pháp cho người tự do tự tại sao? Nhìn căn phòng này rồi lại nhìn viện tử này, nếu kêu ta mỗi ngày ở chỗ này suy ngẫm ta cũng làm được.”

Cạnh cánh cửa nửa đen nửa vàng có hai người đang đứng, Hồ vương cùng Lang vương kẻ xướng người đáp đến “Thăm tù”. Lan Uyên từ bên cửa sổ chầm chậm quay đầu lại: “Thật đúng là hảo huynh đệ tương giao cùng ta hơn ngàn năm, ta vừa mới gặp nạn, các người đã tới rồi. Ngày thường một bóng người cũng không thấy, tới lúc chê cười lại thấy các người nhanh hơn người khác.”

“Chúng ta đây là đến cung chúc nhĩ thái tử tai qua nạn khỏi, chuyển nguy thành an.” Hồ vương ngông nghênh chấp tay ngồi xuống, lại giơ giơ vò rượu trong tay, “Đáng tiếc người hiện giờ bị thương không được uống rượu, vò mỹ tửu lâu năm này hai chúng ta đành phải mang đến đại lao cho người.”

“Ta đây xin đa tạ.” Cầm lấy ấm trà tự châm cho mình một ly, Lan Uyên nhìn lá trà trong chén lên lên xuống xuống, “Ta biết các người muốn hỏi cái gì, là hỏi ta vì cái gì muốn nghịch thiên phải không? Việc này nói đến cũng không có gì ghê gớm, chỉ là hiện tại ta không muốn nhắc đến.”

Liếc mắt một cái nhìn vào trong nội thất, hoa đăng kia bày ra ở đầu giường, cách một tấm bình phong căn bản nhìn không thấy: “Người khác muốn nói cái gì thì cứ để họ nói, dù sao ta làm xằng làm bậy cũng không kém vị trí thứ nhất.”

Mặc Khiếu vừa vào nhà liền có chút đăm chiêu, lúc này liếc mắt một cái thấy cây trúc phiến Lan Uyên đặt trên bàn, không khỏi nói: “Người đã nói như vậy, chúng ta cũng sẽ không hỏi, người luôn có đạo lý của người. Bất quá, từ khi nào thái tử của chúng ta cũng cần phải cần kiệm sống qua ngày như vậy? Hay đây là xuất ra từ vị danh gia nào? Tiểu nhân tri thức kém cỏi, thật sự nhìn không ra.”

“Ha hả.....” Lan Uyên cầm lấy trúc phiến cười yếu ớt, “Chính là tiện tay dùng thôi. Trước kia không để ý, hiện tại trở mình mới phát hiện ra trân quý, đáng tiếc bây giờ đã vào thu, đã muộn.”

Lòng dạ lay động, pháp ấn trong các đốt ngón tay liền nổi lên một trận đau đớn, thắt lưng đau đến cong lên. Mặc Khiếu, Kinh Uy hai người thấy hắc sắc mặt không tốt vội vàng đứng dậy đến đỡ, lại bị Lan uyên cự tuyệt: “Không có việc gì, lập tức sẽ tốt thôi. Về sau đã thành thói quen rồi.” Khuôn mặt đã trắng bệch, sau một lúc lâu mới dừng lại.

Sau đó cũng không dám nhắc đến chuyện phiến tử với hắc nữ, lạp lạp xả xả (cù cửa dê ngỗng) nói chuyện khác, hôn sự của Kinh Uy, một ít tin đồn của các tộc, chỉ không đề cập tới một nhà xa xa kia.

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt Lan Uyên luôn luôn hữu ý vô ý nhìn về phía bên kia song cửa, Mặc Khiếu làm như không phát hiện.

Lúc gần đi, nghe Lan Uyên phân phó Ngân Lượng: “Nếu có người tới, cứ nói người đến hôm nay đã đủ.”

Thiên đế có lệnh, trong trăm năm suy ngẫm Lan Uyên không được ra khỏi tịnh xá một bước, mỗi ngày cũng chỉ có ba người được đến thăm, nếu quá ba người, cho dù là Thiên hậu đích thân tới cũng không được vào.

Mặc Khiếu quay người nhìn Lan Uyên nói: “Không nói đến hắc bị thương trong người không thể xuất môn, cho dù hắc có thể ra, người nơi này hắc cũng.....”

Thấy khuôn mặt tươi cười của Lan Uyên mấy lời cuối cũng không thốt ra, “Người nên hiểu.”

“Ta hiểu.” Lan Uyên gật đầu, “Chính là hắc tới hay không là chuyện của hắc, ta chờ hay không là do ta quyết định.”

“Hai người các người.....” Mặc Khiếu thở dài một hơi, “Nhiều chuyện đơn giản, tới chỗ các người thế nào liền biến thành hồ đồ đến ngay cả ta cũng không rõ.”

“Hồ đồ chính là ta. Còn nghĩ có thể dễ dàng như vậy lấy chân tâm, nguyên lai ngay cả bảo hộ cho hắc cũng không tốt. Đến khi đã đánh mất, chỉ sợ ta có nguyện dùng chân tâm của ta đến đổi hắc cũng không quan tâm, nhân gia cũng không chịu.” Trúc phiến nắm chặt trong tay chậm rãi mở ra:

Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ tương tư

Thân giống như mây bay, tâm như tơ bay, hơi thở mong manh

Trong không trung một làn dư hương

Nhớ mong thiên kim lãng tử phương nào

Khi tương tư, chính là lúc nào

Khi đèn nửa tối, khi trăng nửa sáng

“Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ tương tư.....
A..... Lúc trước ta như thế nào không hiểu được?”

Ngón tay bỗng nhiên dùng sức, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, lại một cơn đau đến thấu xương.

“Nghe nói hắc đã tỉnh, đưa tới thứ gì hắc cũng chưa trả lại, xem ra là nhận.” Cuối cùng, Mặc Khiếu nói.

“Hảo.” Tứ chi còn đau nhức, trên mặt lại cứng rắn bày ra một nụ cười nhợt nhạt, “Nhận lấy là tốt rồi.”

Một lúc thì nhìn kiều giác phi diêm (2) nơi xa xa kia, rồi lại cùng Mặc Khiếu hoặc Kinh Uy tâm sự, Thiên hậu cùng Huyền Thương cũng tới, cũng như trước mỗi ngày chỉ cho hai người vào, còn thừa một cái ghế trống đặt trong phòng lặng lẽ chờ người ngồi lên. Pháp ấn trong cơ thể còn thường xuyên gây đau đớn, trải qua bao năm bao ngày, đau đớn lại trước sau không

bớt, từng chút từng chút đau vào trong xương cốt, còn ngày càng trầm trọng hơn, mỗi khi đối diện với hoa đăng kia một thời gian dài hoặc lúc nhìn mặt quạt đến gần người sẽ lại chui ra làm ầm ĩ, sợ đau sẽ nóng nảy làm hư đồ vật, liền nhanh đem hoa đăng cùng phiến tử để xa xa một bên, chờ bình ổn rồi lại tiếp tục nhìn.

Ngân Lượng nói: “Thái tử người làm gì vậy? Nếu nhìn thấy khó chịu thì đừng nhìn nữa, nào có người như vậy lại tự làm khổ mình chứ?”

“Không ngắm ta càng khó chịu.” Trên mặt Lan Uyên hiện lên sự nghiêm chỉnh khó có được.

Mặc Khiếu có khi mang đến tin tức của Li Thanh:

“Nghe nói đã tốt hơn rất nhiều, có thể ra khỏi phòng.”

“Nội thương đại khái còn phải điều dưỡng thêm một đoạn thời gian, nghe tên tiểu tử hầu hạ nói từ ngoài nhìn vào đã có vẻ không sao rồi.”

“Rượu người đưa đi hăn hôm nay đã mở một vò, dùng cũng là bộ tửu khí mà người tặng, mới uống một chén nhỏ đã bị khuyên dừng lại, sợ thân thể hăn chịu không nổi.” “.....”

“Nên khuyên nhủ hăn, vốn rượu kia tính hàn, dùng cái chén kia lại càng hàn, hăn mới khỏe lên ít nhiều.....” Lan Uyên ngồi trước cửa sổ, chỉ có lúc này cô đơn trong mắt mới lộ ra.

Nhìn về phía xa xa mơ hồ thấy hình bóng lâu các, người làm gì vậy? Tâm tư lúc này của người ta cũng không dám đoán.

Hồ vương bạch y một mình đứng trong viện, dường như ngắm hoa, ánh mắt lại lơ mơ rời rạc, đứng một chút sẽ không biết đứng đến bao lâu.

“Nhị thái tử thật là đáng thương, hảo hảo đi nghịch thiên làm gì? Bị phạt đến chỗ này suy ngẫm thì không nói đi, quang tự (quang tự là chữ phát sáng, là cái chữ “tội” lúc trước íh) trên ngực cũng không biết đau bao nhiêu.”

“Cũng không phải? Nếu đổi lại là ta, chỉ nghe thôi đã cảm thấy sợ hãi, làm sao có thể chịu đựng được.”

“Còn bị dùng pháp ấn phong tỏa một nửa tu vi nữa. Thật tiếc cho một người tốt, ra tay lại hào phóng.....”

“.....”

Vương trong lúc tỉnh dường không hỏi thế sự, mấy ngày trước nghe đám tiểu tử nói chuyện phiếm mới biết.

Ma xui quỷ khiến lại nhớ tới hơn mười bình rượu kia, mở nắp dậy lên còn có một mùi thơm xông vào mũi, Xuân phong tiểu. Là ban đêm mấy năm trước, có người ôm hân cứ nhất nhất truy vấn: “Có thích hay không? Ân? Thích hay là không thích?” Lại là vào mấy năm trước, có người lam y kim phiến đứng lên ngồi xuống nhẹ răng cười: “Ngày hôm trước tại hạ rượu vào lời ra đã thất thố, hôm nay đặc biệt đến bồi tội. Mong rằng Hồ Vương đại nhân đại lượng, không chấp nhất với tại hạ.”

Bộ tửu khí chế từ hàn ngọc quả nhiên bất phàm, vị ngọt của rượu mang theo hàn khí từ yết hầu lạnh đến đáy lòng.

Lan Uyên, người luôn như thế, ôn nhu cho ta hi vọng lại ôn nhu gấp bội cho ta thập phần thất vọng. Nhất thời ngu ngốc thì xem như trời tác nghiệt, cả đời ngu ngốc chính là Hồ vương Li Thanh y tự mình tác nghiệt.

Hoa nở hoa tàn, khi tuyết đông rét đậm bay đầy trời, khi mặt trời gay gắt giữa hè, mỗi một ngày trong lòng đều khắc sâu một chữ, một trăm năm

sau lại mở ra đếm, đan xen đến không thể phân rõ, mà trăm năm quả thật đau đớn cứ như vậy tĩnh tọa sẽ mất đi.

Trong trăm năm này, Kinh Uy thành thân, Thái Linh hiền thực thật hảo tay nghề, trong lúc tà phong tế vũ (giống như phong ba bão táp, ý chỉ việc vô cùng khó khăn) làm cho Hồ vương thuần phục ngoan ngoãn, đừng nói là lấy thiệp, ngay cả đến đây uống chén rượu cũng phải đợi Hồ hậu gặt đầu mới dám tính.

“Cái này gọi là hiện thế báo.” Lang vương cười trên nỗi đau của người khác, hết sức vui vẻ.

Có một ngày, trên không trung hiện lên dị sắc, một đạo kiếm khí mạnh mẽ sáng choang cùng một ngọn lửa đỏ rực đốt cháy tất cả mây trên trời, cuối cùng, xích long cùng ngân long đang ác chiến trên trời cùng nhau rơi xuống, tiếng vang làm chấn động khiến cả tòa hậu sơn run lên ba lần.

Phái Ngân Lượng đến thiên giới dò la tin tức, đúng là Xích Viêm hoàng tử của Đông Hải long cung cùng Úc Dương Thiên Quân. Căn nguyên là Xích Viêm thừa dịp Úc Dương Thiên Quân đến dự Bồ Đề Pháp Hội ở Tây Thiên, một mình dẫn theo một thiên nô của Thiên Sùng cung hạ phàm, lại lập kết giới che đi khí tức, hai người vừa đi đã là trăm năm. Cho đến lúc Úc Dương Thiên Quân trở về mới hay biết, tức giận mà giao thủ.

Ai có thể khiến Úc Dương Thiên Quân không dễ dàng xuất thủ không tiếc hiện nguyên hình chiến đấu? Lan Uyên chỉ biết một người.

Nếu đúng như vậy, người nọ chỉ sợ..... Không dám suy đoán thêm, chỉ cho Ngân Lượng tăng cường dò la, không được để sót một từ một chữ.

Không đến vài ngày đã có kết quả, Xích Viêm hoàng tử bị tước đi tiên cốt, trọn đời bị nhốt dưới Thiên Sùng sơn. Tất cả mọi người đều nói, nếu có

ý thiên trụ thần tộc thì dù cho đó có là thiên đế cũng không thể tuân theo.

Lan Uyên cho Ngân Lượng đem Quỳnh Hoa Lộ mà Văn Thư đã tự tay tặng mang tới, một người quay mặt ra ngoài song cửa độc châm độc ẩm thật lâu.

Có lúc, Mặc Khiếu lại đến đây nói, có một nhà đại chủ tử phải dưỡng bệnh chữa thương không rảnh hỏi đến tục sự, tiểu chủ tử như con ngựa hoang thoát cương đi khắp nơi gây rắc rối không chút cố kỵ, nổi oán than của mọi người không chỗ kêu oan.

Nhớ tới năm đó có người vừa mới bế quan một năm, khổ chủ ở trong phòng, vào những ngày tết đến, sợ là cả phủ đệ có muốn cười cũng không được.

Liên phe phẩy phiến tử cười nói: “Này có là gì, không phải chỉ là mấy con gà rừng mấy con thỏ hoang sao? Trước đây cho đến sau này, phạm là việc náo loạn của tiểu chủ tử cứ cho bọn họ đệ đơn đến tìm Lan Uyên ta là được.”

Lo nghĩ lại bồi thêm một câu: “Chính là việc này không được tiết lộ, nếu để ta biết là kẻ nào lăm mồm làm lộ ra, ta rút lưỡi hắt cho tên tiểu chủ tử kia nhắm rượu.”

Lời còn chưa dứt, Mặc Khiếu đã làm mặt khổ: “Người như thế này không phải càng nuông chiều hắt sao?”

Lan Uyên chỉ cười: “Ta không dung túng hắt, chẳng lẽ lại dung túng người sao?”

Thiên đế hạ chiếu cho hắt trở về, Lan Uyên một mực từ chối:

“Ta trước kia chỉ lo ăn chơi đàng ***, thanh tâm quả dục như bây giờ cũng rất tốt.” Tầm mắt vẫn dừng ở nơi xa xa trước núi kia.

Thiên hậu bất đắc dĩ, đành phải ngậm lệ trở về.

Thương thế của Hồ vương đã lành, trong trăm năm lần đầu tiên lộ diện lúc chúng vương nghị sự, vẫn như trước ngân phát bạch y một đôi xán kim đồng, như trước ít lời ít tiếng trên mặt nhìn không ra buồn vui.

Ngân Lượng đem miêu tả của mọi người một chữ cũng không sót thuật lại cho Lan Uyên nghe, Lan Uyên tựa vào song cửa nhìn mái nhà cong cong hiện lên đằng kia, chiết phiến trong tay mở ra rồi lại xếp vào.

“Người trái lại vẫn nhàn nhã, chỉ khổ cho Li Thanh, thương thế vừa mới tốt lên đã phải làm việc vất vả.” Mặc Khiếu hấp tấp đi vào đã nâng bình trà lên uống một ngụm to, “Đừng nói Mặc Khiếu ta không đủ nghĩa khí, ta mất ít nhiều võ mồm mới có thể từ miệng lão gia hỏa xích hồ kia moi thông tin giúp người. Li Lạc, cái tên tiểu chủ tử người dung túng, sắp đến thiên kiếp.”

Trúc phiến “Bá ——” một tiếng mở ra, người trước song cửa ngẩn người một lúc mới quay đầu lại: “Cảm tạ.”

Trong trăm năm, chỉ có lần này, nụ cười kéo dài tới đáy mắt.

Một đêm cuối hè, ánh trăng sáng ngời, trên trời rất nhiều sao, có một đoàn mây đen chậm chạp di chuyển, dần dần, mây càng lúc càng nhiều, chưa đến một khắc mà biến sao trời đã phút chốc thay đổi sắc mặt, nguyệt hắc phong cao, phát ra âm thanh bi thảm khiến toàn thân phát run. Chân trời một tia chớp nhá lên, mặt đất bằng phẳng bị sét đánh, ngay cả bên này cũng có thể ngửi được một chút mùi khét nhàn nhạt.

Khi thiên lôi hạ xuống đạo thứ nhất ở phương xa kia, thân thể người an tọa trước song cửa liền cứng lại, tia chớp sáng trắng ánh lên gương mặt mất màu máu. Lập tức, người đó vội vàng xông ra ngoài, thời gian hơn

trăm năm, hấn lần đầu tiên rời khỏi tịnh xá này, chưa bao giờ nghĩ tới lại chật vật vội vàng như thế.

Tại sao có thể như vậy? Mặc Khiếu rõ ràng nói với hấn đã đem đồ đưa tới bên người Li Lạc, vì cái gì hấn nửa điểm đau đớn bị thiên lôi đánh cũng không cảm nhận được?

Li Thanh, y cực kì phần nộ nói muốn cho đệ đệ hồ nháo của y chịu thiên lôi đánh một lần để cho mọi người một cái công đạo, như thế nào có thể cho phép Li Lạc lâm trận bỏ chạy? Chỉ có một cách, chỉ có một cách là, y..... Li Thanh trong lòng yếu đuối nhưng ngoài mặt lạnh lùng, nhất định sẽ bảo hộ cho Li Lạc. Điều này sao có thể? Vết thương của y mới tốt lên vài ngày?

Khí huyết dâng lên, pháp ấn lại bắt đầu đau nhức, căn môi không dám hé răng, khó khăn hô hấp bước chậm lại, căn vào môi.

Tiếng sấm, tia chớp, cuồng phong, bạo vũ, năm đó tình hình cũng như thế, sợ hãi đi thêm một bước, trong đầu biến hóa sinh ra cảnh tượng máu đỏ tươi lọt vào tầm mắt, tình cảnh giống như đúc lặp lại một lần nữa, giống như đại mộng trăm năm một lần.

Rốt cục nhìn thấy phía trước có một thân ảnh bạch sắc, bình an đứng trong rừng, đi tới trước nữa mới thấy quang cảnh lẫn lộn bùn đất.

Dừng lại im ắng đứng phía sau y, không dám quá thân cận, nếu bị y phát hiện không biết nên ứng đối như thế nào. Tâm phẫn từng trận co rút đau đớn, pháp ấn trên người, nếu lúc này y xoay người lại lạnh lùng hỏi hấn: “Nhị thái tử người vì sao muốn chân tâm của ta?”, với cặp mắt vàng đầy miệt thị, thì Lan Uyên sẽ không thể nào đứng vững.

Cứ như vậy yên lặng nhìn bóng lưng thẳng tắp của y, mới phát hiện một trăm năm đã lâu như thế, khi đó vành tai và tóc mai chạm vào nhau lời tâm tình là lướt đều mơ hồ còn lại trong trí nhớ, đáng vẻ thanh tuyệt xuất

trần khi mới gặp, nhuệ khí bức người khi cầm kiếm, rồi đến vẻ không được tự nhiên trước họa quán khi nói với thư sinh một câu “Tùy người”, lúc đoạt lấy trúc phiến thấy trong mắt y dấu điểm vẽ ngượng ngùng..... Rất nhiều rất nhiều, cũng không dám nhớ về chuyện cũ, bởi vì nhớ tới chỉ càng thêm hối hận.

Mưa dần dần nhỏ, giữa cảnh tượng hiện ra một bóng người, là một thư sinh, mặc một kiện nguyệt sắc sam tử dính đầy bùn đất, trong lòng ôm một con hồ toàn thân tuyết bạch. Chậm rãi nâng mặt, chỉ có thể nói là bình thường, nhìn không ra một chỗ kém cỏi nhưng cũng không thể nói là có chút gì tốt.

Chỉ thấy Li Lạc nhảy ra khỏi cái ôm của thư sinh trong chốc lát đã biến thành hình người đi tới, lại từ trong ngực lấy ra cái gì ném cho Li Thanh, dường như nói nói mấy câu, Li Thanh xoay thân, một đôi xán kim đồng đối diện với hắn.

Muốn bỏ chạy, nhưng chân như bị dính lại không thể đi được, chỉ có thể nhìn y từng bước từng bước đến gần, mái tóc dài ngân sắc dưới ánh sáng như rực rỡ lay động.

Giống cũng không giống ngày nào đó, ta cũng kinh ngạc như vậy, người nhìn không chớp mắt đi lướt qua ta nói, “Viện có” hai chữ giống như băng rơi xuống ngọc bàn?

Túi gấm màu vàng đưa tới trước mặt, Li Thanh vẫn không lên tiếng muốn mở ra.

“Đừng.....” Lan Uyên vội cản lại. Nhưng là chậm một bước, túi gấm bị mở ra, lộ ra một thứ giống như cái chuông vàng, hào quang lóng lánh, trên mặt chữ khắc đầy. Kim cương tráo, Phật tổ tặng cho thiên đế, thiên đế lại ban cho nhị thái tử Lan Uyên làm pháp khí bảo vệ.

Li Thanh kinh ngạc nhìn pháp khí trong tay, con người vàng rực lóng lánh nhìn về phía Lan Uyên.

“Ta biết người tức giận hấn bướng bỉnh, chính là thiên kiếp ngay cả người cũng chịu không nổi huống chi là hấn? Người ngoài miệng nói muốn công bằng cho sự tức giận của mọi người, trong lòng làm sao bỏ được. Nếu hấn có chuyện, người không tránh được phải tự trách, chính là thân thể của người cũng vừa vắn..... Làm việc vất vả cũng không tốt.....” Cúi đầu biện giải, Lan Uyên không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Li Thanh, “Ta không có ý gì khác, thật sự! Ta đã nghĩ..... Đã nghĩ..... Chào người một tiếng, đừng làm khó chính mình.....”

Nửa ngày không nghe thấy y trả lời, không khỏi lớn gan liếc lên trên một cái, trên khuôn mặt hung nhớ trăm năm thần sắc phức tạp, môi bị cắn đến chảy máu.

Thở dài một hơi, tay chạm lên môi y: “Đừng cắn, đau. Ta biết ta chọc giận người chán ghét, người không muốn nói chuyện với ta cũng không nguyện gặp ta. Ta thật sự không có ý gì khác, người chỉ có một đệ đệ, hấn dù không tiền đồ nhưng cũng là người thân duy nhất của người, hấn xảy ra chuyện, người là người đầu tiên đau lòng, ta mới..... Người cũng đừng trách Mặc Khiếu, là ta buộc hấn bỏ vào trong người Li Lạc. Nếu trước đó nói với người, người nhất định sẽ không chịu.”

“Người.....” Li Thanh mở miệng muốn nói, Lan Uyên vươn tay, trúc phiến cất trong tay áo liền rơi ra, dừng ở giữa hai người.

Lan Uyên vội xoay người nhặt lên, dùng tay áo cẩn thận lau đi bùn đất trên thân quạt.

“Người còn giữ.” Trên mặt càng thêm rắc rối phức tạp, Li Thanh khó khăn mở miệng, trong đôi mắt óng ánh lại chợt nhớ về tình cảnh lúc đó.

“Vẫn còn giữ.” Bàn tay cầm quạt căng thẳng, Lan Uyên nhìn phiến tử trong tay tự giễu cười khê, “Kỳ thật, ban đầu tiện tay đặt trên bàn, lúc sau được bọn hạ nhân nhặt được. Lần đó..... Chính là..... Về sau, mới nhớ tới trở mình đi lấy, hoàn hảo vẫn còn. Nếu ngay cả thứ này cũng không còn..... Ta.....”

Muốn nói nếu ngay cả thứ này cũng không còn, hẳn thật sự không có mặt mũi nào nói hẳn là chân tâm. Nói đến bên miệng lại bị Li Thanh cắt ngang: “Một trăm năm này, cảm ơn người.”

Đây chỉ là hẳn giúp Li Lạc thu dọn cục diện hỗn loạn, Lan Uyên chỉ có thể cười khô: “Không có gì. Người không oán ta đem hẳn dung túng đến lớn mật ta đã yên tâm.”

Lại một lần nữa, chính là không nói gì, ngay cả tầm mắt tương giao cũng vội vàng tránh đi, đều rơi vào suy nghĩ của bản thân không mở miệng.

Sắc trời đã sáng, ánh mặt trời xua tan sương mù quần quanh trong rừng, có trưởng lão hồ tộc ở ngoài rừng gọi Li Thanh trở về.

“Từ từ...” Dùng tay kéo tay y lại, đầu ngón tay mới chạm đến ống tay áo của y đã bị Li Thanh né tránh, Lan Uyên ngượng ngùng thu tay lại, trong lòng như bị đâm một cái, “Người..... Ta biết người là người một chuyện báo đáp một chuyện. Lúc trước, người cũng đáp ứng khi chịu thiên kiếp sẽ tìm ta, nhưng sau lại..... Lần này coi như là ta làm một việc để trả món nợ còn thiếu của người. Về phần chuyện của Li Lạc mấy năm nay, cứ cho là bằng hữu ra tay giúp đỡ, người nếu thật muốn báo đáp, đáp ứng với ta hảo hảo chiếu cố bản thân, được không?”

Xung quanh yên tĩnh, có thể nghe được tiếng hít thở nhót nhọt Lan Uyên đè nén.

“Ân.” Li Thanh gật đầu.

“Từ từ.....” Thấy y phải đi lại nóng vội gọi lại, cũng phải qua một lúc lâu mới dè dặt hỏi, “Người..... Thương thế của người, thế nào?”

“Tốt lắm.”

“Hào, tốt là được rồi.” Trong vô thức đưa tay chậm rãi mở phiến tử, hạ mắt nhìn.

“Còn có việc gì không?” Li Thanh đưa lưng về phía Lan Uyên hỏi.

Môi khép mở vài lần, cuối cùng buông một câu: “Không, không có.”

Nhìn theo y rời đi không quay đầu lại, khóe miệng khó khăn muốn cong lên, cùng bản thân nói tốt, liếc mắt một cái cũng tốt, lại khó nén mất mát tràn đầy trong lòng.

“Người này thật đúng là thiên soa vạn biệt (sai lệch quá nhiều), nhìn xem người ta mệnh thật tốt mà, gặp rắc rối thì có người ở phía sau đi theo thu dọn, bị thiên lôi đánh thì có người đột nhiên chạy tới bảo hộ. Người có mệnh đại cát đại lợi như vậy dù có tìm trong tam giới cũng không có người thứ hai. Sách, thật đúng là hăn so với người khác sung sướng đến chết, ta làm sao lại mệnh khổ như vậy?” Lang vương chạy tới ngồi trước bàn cảm thán, một đôi mắt ghen tị đến xám ngắt.

“Người có cái gì hảo mệnh khổ chứ? Nếu là vì làm một vương lang tộc nho nhỏ ủy khuất người, ta đi nói với trưởng lão nhà người, giúp người tìm một nơi ít người sinh sống tùy người chăn dê cũng tốt, bắt thỏ cũng được, thật thật làm một con sói đơn độc độc lai độc vãng, như vậy có làm thỏa mãn ước nguyện của người?” Lan Uyên phe phẩy phiến tử nhàn nhàn giễu cợt hăn.

“Không phải vừa mới nói sao? Ta hâm mộ cũng không được sao? Ngay cả nhị thái tử cũng muốn đem Kim cương trao cho hắc, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cái tên Thử vương nguyện dâng núi vàng núi bạc cho ngài còn không tức chết?” Mặc Khiếu bĩu môi, có chút bất y bất nhiều (bất y là không bỏ qua, bất nhiều là không tha thứ).

“Kia còn không phải cho hắc xuống núi báo ân đi làm trâu làm ngựa cho nhà người ta sao?” Lan Uyên cười nói.

Lại đưa tới một trận khinh thường của Mặc Khiếu: “Nói cho hay là báo ân. Theo ta thấy hắc đến làm tiểu tử tông thì có, Li Thanh nhà bọn họ cũng quản không được hắc, một phạm nhân thì có thể làm gì? Không quá ba ngày, không bị hắc gặm đến ngay cả xương cốt cũng không còn thừa mới là lạ. Ta xem đây là Li Thanh không có cách nào trị hắc, mới đem hắc đuổi xuống núi, nhắm mắt làm ngơ, gây họa cho người khác còn hơn gây họa cho nhà mình. Cho dù hắc có đem trời xé ra một lỗ lớn, Li Thanh quản không được thì cũng có người nghiêm mặt đi van xin hộ rồi, không phải sao?”

“Người đây là kẻ lẽ với ta phải không?” Lan Uyên thu phiến tử hỏi, nhãn châu xoay xoay, rồi lại cười, “Nếu Lang vương đến đây, ta cũng đang có chuyện muốn hỏi. Nghe nói gần đây có lão nhân thấy một hắc y nhân thường chạy xuống dưới chân núi, không trộm gà không trộm chó, nửa đêm xuống núi đến sáng tinh mơ mới trở về phòng. Bị người khác nhìn thấy cũng không then, đinh đinh đặc đặc bước vào lang vương phủ. Có việc này không?”

“Ngay cả người cũng biết.” Mặc Khiếu gãi đầu ngượng ngùng, liếc mắt nhìn Ngân Lượng ngoài cửa, “Từ chuyện tiên quan thiên quân trên thiên giới, cho đến chuyện lông gà vỏ tỏi nhà ai dưới nhân gian, còn có chuyện gì mà Ngân Lượng nhà người không thể nghe ngóng? Khó trách người cả ngày không ra khỏi phòng, mà bất cứ chuyện gì cũng không lọt khỏi tai người.”

“Phải không?” Giương mày khiêu khích, Lan Uyên sai Ngân Lượng lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ để trước mặt Mặc Khiếu, “Năm đó ta đã nói, Lang vương nếu có thể mời Hồ vương đến dự tiệc, người muốn cái gì, chỉ cần ta có thể cho, ta sẽ hai tay dâng lên. Tình hình hiện nay, chỉ sợ người không đến hỏi xin ta, ta cũng biết người muốn cái gì. Thứ này người hãy thu đi, rượu mừng ta sẽ không uống, thứ này hãy xem như chút hạ lễ của ta.”

Mặc Khiếu đem hộp mở ra, bên trong là một viên tiểu châu tử đỏ au, viên thuốc tầm thường có vẻ lớn nhỏ, hỏa hồng hỏa hồng, trông như một ngọn lửa, bên trong lại trong suốt, bên ngoài ẩn ẩn một tầng hồng quang. Đặt lên tay nhìn, chiếu sáng đến tay cũng phiếm hồng: “Hỏa lưu ly?”

Lan Uyên mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ha ha.” Mặc Khiếu lại đem hộp đẩy về cho Lan Uyên, “Mới vừa nói ta mệnh khổ, hiện tại xem ra, vận khí hôm nay của ta chỉ sợ chỗ xung yếu phá cửu trùng. Người xem, đây là cái gì?”

Nói xong cũng từ trong ngực lấy ra một chiếc hòm, mở ra xem, rõ ràng cũng là một viên Hỏa lưu ly.

“Đây là?” Lan Uyên chấn động, không khỏi cầm lấy hạt châu để trước mắt nhìn kỹ, “Người đây là làm sao mà có?”

“Do người khác tặng.” Mặc Khiếu nâng chung rượu muốn uống, thấy Lan Uyên thần sắc ngưng trọng, đành phải thả xuống rồi cẩn thận giải thích, “Chính là trên đường tới đây, gặp phải một người, hăn hỏi ta núi Côn Lôn đi như thế nào, ta đã nói. Hăn đưa ta, ban đầu ta cũng không dám nhận, nhưng hăn nhất quyết nhét vào trong tay ta. Ta đây đành nhận thôi.....”

“Hăn chính là tóc đen mặc thanh y? Cười rộ lên còn có bộ dáng vô cùng ôn hòa?” Lan Uyên truy hỏi.

Mặc Khiếu nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu phủ nhận: “Quả thật là một người dễ chịu, cũng mặc thanh y thường (thường là loại áo thời xưa, dài dài như váy), nhưng là tóc hoa râm. Không ngẩng đầu lên còn tưởng là một người lớn tuổi.”

“.....” Tựa lưng vào ghế thật mạnh, trong con người mặc lam tràn đầy bí ẩn, “Đó là Văn Thư. Núi Côn Lôn..... Hắn là muốn đến Luân hồi thai? Tiểu thúc của ta a..... Ai..... Đều là được cưng chiều, ta cũng vậy, mà hắn cũng vậy.”

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Nghe nói Trương thiên sư khi luyện đan thì ngủ gật, lúc tỉnh lại lửa đã cháy hết nửa căn phòng.”

“Hao thiên khuyến căn Hà Tiên Cô, Bát tiên mỗi ngày truy đuổi Nhị Lang Thần đòi thuyết pháp.”

“Thử vương rốt cục sống qua thiên kiếp, đáng tiếc bị thương quá nặng, hơn trăm năm cũng dường không tốt như trước, các trưởng lão thử tộc đang thương lượng muốn đổi vương để giữ chút thể diện, qua không bao lâu thì sẽ phát thiệp tử mời chúng ta đến dự đại điển phong vương.....”

“Tiểu phu thê Hồ vương giận dữ, Hồ hậu hiền thực khóc chạy về nhà mẹ đẻ, hiện tại Hồ vương Kinh Uy đang quỳ trước cửa nhà mẹ Hồ hậu, một đám người vây quanh xem náo nhiệt, nói cái gì cũng có, tiểu nhân đi coi thấy Sư vương, Thỏ vương, Báo vương còn có trưởng lão các tộc cũng ở trong đám đông.....”

Ngân Lượng vừa nói vừa khoa chân múa tay, nói đến mặt mày hớn hở, Lan Uyên đóng phiến tử gõ vào đầu hân: “Mặc Khiếu nói người là mật thám, chỉ cần cho người ba phần thuốc nhuộm mà người đã mở được nguyên một phùng nhuộm cho ta. Dẫn người xuống đây là cho người cả ngày đông lúi táy chạy xem xiếc khỉ sao? Người muốn xem, ta đem người đi hầu hạ Đấu Chiến Thắng Phật (là danh hiệu Tôn Ngộ Không nhận được sau khi đi thỉnh kinh về), thế nào?”

Ngân Lượng ôm đầu vể mặt ủy khuất: “Không phải thái tử người ra lệnh cho tiểu nhân ra ngoài sao?”

Thấy Lan Uyên dùng mắt liếc hắt, lại vội lui về phía sau nói: “Tiểu nhân biết thái tử muốn nghe gì, không phải là đang chuẩn bị nói cho ngài nghe sao? Đại chủ tử nhà kia vẫn giống như trước, cả ngày đều ở trong phủ, tiểu nhân thật sự thám thính không ra là chuyện gì. Nhưng trái lại tiểu chủ tử hai ngày trước đã lên núi đến lang vương phủ.”

“Ân.” Lan Uyên nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ nhẹ gật đầu, “Đi xuống đi. Về sau bên kia có chuyện gì nhớ nhanh tới tìm ta, thuận tiện đi lang vương phủ hỏi một chút, thiếu chủ kia vì chuyện gì mà đến, nếu là muốn cái gì thì kêu bọn họ cho người đến đây lấy.”

“Vâng” Ngân Lượng khom người cáo lui, ngẩng đầu thấy Lan Uyên lại bộ dạng ngây ngốc say sưa nhìn về phía xa xa, không khỏi thấp giọng lẩm bẩm, “Thật là, muốn gặp mà không được, đầu năm nay xem ai còn dám không nể mặt nhị thái tử của ta? Cần gì phải quanh co lòng vòng làm nhiều việc như vậy?”

Lại bị Lan Uyên nghe thấy, quay đầu hướng hắt cười khế: “Ta muốn gặp là một chuyện, nhưng hắt nếu không muốn gặp ta, cho dù gặp lại thì phải làm thế nào? Với ta với hắt cũng chỉ là có thêm phiền não mà thôi.”

Tuy cười, nhưng quang cảnh hoàng hôn mờ ảo với ánh tà dương như máu ở phía sau, đúng là thể lương không nói nên lời.

Nếu nói Lan Uyên thể lương, như vậy vị Úc Dương Thiên Quân kia lại càng không biết nên nói là gì.

Khi Úc Dương Thiên Quân đến thăm Lan Uyên cũng không bất ngờ, chỉ là khi Úc Dương Thiên Quân đứng trước mặt, Lan Uyên cũng không dám thừa nhận đây là vị tiểu thúc thanh dật xuất trần cao ngạo hơn người của mình.

Ngân phát đại tử (ngân phát là tóc bạc, đại tử là dây cột màu tím -.-!), long ấn tử sam, y phục vẫn không thay đổi. Chính là khuôn mặt gầy gò,

trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy tơ máu, vừa thấy liền biết đã lâu chưa từng nghỉ ngơi, càng không nói đến mùi rượu nồng nặc toàn thân cùng bước chân hỗn loạn.

Lan Uyên rốt cuộc cũng có chút minh bạch tâm trạng Mặc Khiếu trong cơn mưa to ngày đó là như thế nào: “Tiểu thúc là sợ chất nhi ở nhân gian phiền muộn, nên đặc biệt đến cho chất nhi xem một trò cười sao?”

Úc Dương Thiên Quân đối với giễu cợt của hắn vẫn nhắm mắt làm ngơ, chậm rãi mở bàn tay đang nắm chặt, trong tay là một mảnh vải bố màu xanh: “Hắn nhảy xuống Luân hồi thai, ta..... Ta lại không giữ được hắn..... Ngay ở trước mặt ta, hắn nhảy xuống.....”

Trên mặt lộ ra vài phần thương xót, Lan Uyên nhìn Úc Dương Thiên Quân cẩn thận đem miếng vải cất vào trong ngực: “Đúng lúc có một bình Quỳnh Hoa Lộ, tiểu thúc muốn ném thử một chút?”

Không đợi hắn trả lời liền sai Ngân Lượng mang đến tự mình rót cho hắn. Úc Dương Thiên Quân ngăn người nhìn chén rượu bàn thần: “Ta lật tung cả Thiên Sùng cung cũng không tìm được.....” (ở đây là nói cái bình rượu chứ hok phải bạn Văn Thư)

“Người ghét rượu này ngọt.”

“A.....” Úc Dương Thiên Quân bỗng nhiên cong khóe miệng, mi nhãn loan loan, trong mắt lại có chất lỏng trong suốt rơi xuống, khi rơi vào trong chén có thể nghe được tiếng “Đông ——” vang lên nho nhỏ. Nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, giọng nói cũng khàn khàn, “Hắn cái gì cũng không lưu lại cho ta.”

“Tiểu thúc nếu không chê, còn lại nửa bình này coi như là chất nhi hiếu kính người, thế nào?” Cùng là người thiên nhai luân lạc ân hận vì những chuyện đã làm sai, Lan Uyên đích thân tiễn hắn ra cửa rồi cầm vò

rượu nhét vào trong tay hắn, “Nhân gian vẫn là hướng đến của y, giờ đây y đã được thỏa mãn mong ước nên trong lòng sẽ rất vui mừng.”

“Ta sẽ đi tìm hắn.” Trong đôi mắt tím hiện lên một tia kiên định, Úc Dương Thiên Quân trầm giọng nói.

“Tiểu thúc, này..... Hà có gì phải làm vậy? Văn Thư y sẽ không.....” Kinh ngạc muốn nói Văn Thư sẽ không muốn gặp lại hắn, nhưng nói ra sẽ làm tổn thương hắn, Lan Uyên nhất thời nghẹn lời, “Dẫn vật cả hai, tội gì phải làm khổ mình như vậy?”

“Ta mặc kệ!” Trên gương mặt bát diện bất động đã bị vẽ điên cuồng che kín, khí thế tăng vọt làm bay cả sa y, ngay cả tiếng nói chuyện cũng đột nhiên tăng cao không ít, quang mang trong mắt lại càng sáng đến quỷ dị, “Hắn là của ta, ngàn vạn năm trước hắn đã là người của ta! Đừng nói là hắn đã trở thành phạm nhân, cho dù là luân hồi thành bụi cây ngọn cỏ, hắn cũng chỉ có thể ở bên ta! Từ đầu đến cuối, hắn chỉ có thể là người của ta! Lan Uyên, người nghe cho rõ, hắn có nguyện ý hay không không phải do người nói, lần sau nếu để ta nghe thấy, dù thiên đế có ra mặt cũng đừng trách ta không nói tình lý!”

“Tiểu thúc.....” Bị dáng vẻ điên cuồng của hắn bức lui một bước, Lan Uyên lại nghĩ muốn khuyên bảo, Úc Dương Thiên Quân đã nhảy lên đám mây như lai nhanh chóng li khai.

Thở dài một tiếng “Nghịch duyên”, lo lắng Văn Thư cho dù từ bỏ tất cả thân trường sinh bất lão cũng không đổi được một thoáng an bình.

Thiếp tử của thử tộc còn chưa đưa đến, thiệp cưới lang tộc lại được đích thân Lang vương gửi đến.

Đã sớm nghe Ngân Lượng nói qua, trong bụng Lang hậu tương lai đã có thiếu chủ lang tộc, Lan Uyên nhin không được chỉ vào Mặc Khiếu nói: “Hay cho một Lang vương lòng dạ nham hiểm, vì tư lợi bản thân mà ngay

cả chín mươi chín trái tim người cũng dám ăn, yêu giới mà biết sẽ không tha cho người!”

Mặc Khiếu vội xua tay: “Nhị thái tử người cũng không thể nói bậy, người khác còn không sao, nếu để cái tên Li Thanh kia biết, hắn sẽ là người đầu tiên hủy nội đan của ta.”

“Vậy thiếu chủ nhà người là như thế nào mà có?” Lan Uyên biết lang tộc hắn không tiết lộ bí mật, nhưng vẫn muốn biết rõ mọi chuyện, lần này cũng tốt có thể nhân cơ hội này tìm hiểu một phen.

“Cũng không phải việc ác gì đó.” Mặc Khiếu cũng hào phóng, liền một năm một mười nói ra, “Tộc của ta có một khối mặc ngọc tổ truyền, nghe nói là năm đó Nữ Oa nương nương vá trời dùng còn sót lại, tinh huyết các đời Lang vương đều thấm trên đó, qua thời gian dài nên có chút khác thường, nếu con người đeo nó vào ít nhiều cũng dính một chút yêu khí, thế chất lúc đó cũng biến thành nửa người nửa yêu. Bởi vậy có thể làm cho nữ tử loài người hoài thai.”

“Chả trách nói đến người đều phải thêm chữ ‘sắc’ ở đằng trước (cái sắc lang íh), thật đúng là có đạo lý, người ta là nữ nhân thanh thanh bạch bạch bị người lừa thành một con yêu quái.” Lan Uyên mở phiến tử, cười đến càng phát ra tùy tiện.

Mặc Khiếu cũng không giận, từ trong tay áo lấy ra một phong thiếp tử mạ vàng đỏ thắm đưa cho Lan Uyên: “Lần trước Kinh Uy thành thân người không đến thì tình cảm có thể giữ nguyên, lần này đại hôn của ta người nếu không đến thì không thể tha thứ.”

Lan Uyên cười gượng, cúi đầu nhìn thiếp tử trầm tư: “Hắn..... Tới hay không?”

Là do Li Lạc thiếu chủ hồ tộc tìm đến lang vương phủ lý luận, Lang vương lúc này mới có thể có tử, việc này đều truyền khắp nơi trong thú tộc.

Như vậy về tình về lý đều phải mời Hồ vương Li Thanh. Nghĩ đến được gặp lại, trong lòng nửa phấn khởi nửa chua xót, ta muốn gặp người, nhưng người có nguyện gặp ta? Nếu như không muốn, chẳng phải cả hai đều khó xử, chẳng bằng không gặp.

“Bốn vương thành hôn, các người bày khuôn mặt khổ qua cho ai xem? Uống chén rượu mừng có thể độc chết các người sao?” Mặc Khiếu thấy hân thần sắc do dự không khỏi bức mình, buông mạnh chung trà trong tay, nước trà lập tức văng ra hơn phân nửa, “Người hãy cho ta một lời chắc chắn, đến hay là không đến?”

Lan Uyên ngẩng đầu, vẻ mặt áy náy: “Ta..... Tại hạ tại đây chúc Lang vương Lang hậu trăm năm hảo hợp, bạch đầu到老.”

Không để ý sắc mặt khó coi của Mặc Khiếu, cầm chén trà trong tay nói: “Nghe nói hầm rượu nhà Lang vương mấy ngày gần đây gặp nạn, đúng lúc ta có chút rượu nhạt trong thiên cung, mong Lang vương không ghét bỏ.”

“Hừ!” Lang vương tức giận phất tay áo bỏ đi.

Lưu lại Lan Uyên một mình một người với phiến tử trong tay ngẩn người, gặp lại không bằng hoài niệm a.....

Tiệc cưới tất nhiên là toàn hỉ sắc, khắp bữa tiệc đều là tiếng cười náo nhiệt, chỉ có một góc nơi này là lãnh lãnh thanh thanh, có người tự rót tự uống đạm nhạt nhìn hoan thanh tiểu ngữ trước mắt.

Có một lần đến lang vương phủ dự tiệc nhưng là mấy trăm năm trước, cũng náo nhiệt và tưng bừng như vậy, chỉ là không thấy mấy vũ nữ xà tộc xinh đẹp năm đó, hơn phân nửa những công tử phong lưu năm nào giờ đã thành gia lập thất không dám có mấy hành vi phóng đãng, càng không có

người tự tiểu phi tiểu dám đem một đôi mắt mặc lam đảo qua đây gây chuyện, đến lúc y trong lòng tức giận rút kiếm hướng về hân.

Tân nhân đang hành lễ, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Li Thanh ngồi ở phía sau bữa tiệc lẳng lặng xem làm lễ, khi tân nhân đến kính rượu, tân nương hồng y mũ phượng đặc biệt thi lễ với y, nói: “Ta cảm tạ Li Lạc công tử, không có hân có lẽ sẽ không có đoạn hảo nhân duyên này.”

“Nghe nội tử nói hân chiếu cổ thư sinh kia rất khá. Ngay cả tên tiểu tử lúc nhỏ bị người đánh đến mặt mũi bầm dập còn có thể chiếu cổ người khác, người làm đại ca thật có chút không bằng hân.” Mặc Khiếu kề gần tai y nói đến ý vị thâm trường.

“Ân.” Li Thanh chỉ gật đầu, hạ mi mắt không biết suy nghĩ cái gì.

Mặc Khiếu bất đắc dĩ: “Một lời người cũng luyện tiếc nói ra, cả ngày căng khuôn mặt ra ai biết được tâm tư của người. Người đối với Li Lạc là như thế này, người đối với Lan Uyên lẽ nào cũng là như vậy?”

Li Thanh không nói, chỉ đứng lên, trên mặt càng nhìn không ra tâm tư của y.

“Người người này chính là cảnh giác quá cao cũng quá nghiêm khắc với bản thân, tình cảm – loại sự tình này càng cân nhắc càng mệt, thích chính là thích, không thích chính là không thích, người có thể ép được thích hay không thích sao?” Có người thấy đôi tân nhân trì trệ chưa đến kính rượu nên thúc giục, Mặc Khiếu trước khi đi vẫn không quên thuyết giáo y vài câu.

Li Thanh chậm rãi ngồi xuống, trên mặt như trước không sóng không gió, chỉ là thần sắc càng thêm mờ ảo.

Bỗng nhiên có người tiến vào thông báo: “Nhị thái tử đến.”

Thanh âm không lớn, truyền vào trong tai lại như tiếng sấm, tâm tư rời rạc chợt tỉnh lại, giương mắt liền nhìn thấy một đôi mắt mặc lam. Hắn ở đối diện tao nhã cười, trong tay chậm chậm đóng đưa một cây trúc phiến, trên mặt quạt trắng có đề mấy hàng chữ màu đen.

“Không phải nói không đến sao? Như thế nào lại tới?” Mặc Khiếu đi tới hỏi.

Lan Uyên cũng không đáp, đôi mắt gắt gao nhìn bóng trắng bên kia.

Cơ đau của pháp ấn có thể cản cản rằng chịu đựng, nhưng nỗi khổ thấu xương của tương tư thì có ai giải được?

Phe phẩy phiến tử ngồi xuống cùng người khác chào hỏi, còn có người chạy đến khen cây trúc phiến trong tay hắn: “Tục vật (là những vật thường dùng bên người) của nhị thái tử quả nhiên không giống với bọn hạ giới chúng ta, nhìn nhất bút hảo tự này, là xuất từ tay vị danh gia nào?”

Người ngồi đối diện động tác cứng đờ, Lan Uyên không đáp lời, đôi mắt mặc lam tha thiết nhìn về bên kia.

Những người đang ngồi biết rõ ẩn ý trong câu nói kia như Kinh Uy đều giật tái mặt hướng cái tên không biết điều đó nháy mắt ra hiệu, nhưng cũng có người nửa điểm nhìn mặt dò ý cũng không biết, thấy Lan Uyên im lặng không nói lại tò mò hỏi: “Nhị thái tử đừng vội tự thân tự giấu (tự thân tự giấu là đồ thân quý thì giấu đi, không muốn tiết lộ), chúng ta là bọn lỗ mãng. Ngài từ ai mà có được cây phiến tử tốt như thế, ta xem xem mình có biết hay không để còn đến cầu xin, người kia gọi là gì? Đúng, phong nhã một lần!”

Con người xán kim của Li Thanh nhìn về bên này, ánh nhìn ngừng một chút trên mặt quạt lại chuyển hướng về chỗ y. Lan Uyên nhìn thấy y

giương mắt lại dời đi, ánh mắt đã qua làm thế nào cũng đuổi không kịp. Bàn tay đang phẩy quạt chợt dừng, chậm rãi đem phiến tử khếp lại, câu thơ trên mặt quạt từng chút từng chút bị che đi: “Đây là có một người tặng vào hai trăm năm trước.”

“Nga..... Xem câu này, tương tư bất tương tư, nhất định lại là một người yêu thương nhị thái tử ngài nên mượn phiến tử để tỏ tình cùng ngài!” Không biết là ai ngu xuẩn lại thẳng thắn như vậy, cao giọng nói ra, làm cho người ta chê cười. Người hiểu chuyện đều đoán được kẻ tặng phiến tử này là ai, tên tuyết tộc lúc trước, hay là..... Đáng tiếc, một tấm chân tình bất quá chỉ đổi được mấy ngày ân ái.

Giữa tiếng cười, bầu rượu trong tay ai đó vô ý rơi xuống đất, tiếng vang thanh thúy làm cho người khác liếc mắt.

“Thật có lỗi.” Hồ vương bạch y cúi người đi nhặt.

Đã có người nóng lòng nhanh chân chạy tới trước cản lại: “Đừng nhặt, cẩn thận đứt tay.”

Đầu ngón tay tiếp xúc, nhanh như chớp tách ra, động tác ngưng đọng, nhặt cũng không được mà không nhặt cũng không xong. Cả hai lúng túng đứng đối diện nhau, một người chăm chú không rời, một người cố tình né tránh, tầm mắt cả hai đan xen tán loạn.

“Không dám làm phiền nhị thái tử đại giá.” Li Thanh phá vỡ tình thế bế tắc, nhàn nhạt đa tạ ý tốt của Lan Uyên, cũng làm rõ khoảng cách.

Lan Uyên nửa mở miệng đứng một bên, lời nói đầy bụng không thể thốt nên lời. Các đốt ngón tay chịu hình bắt đầu nhói đau, ngực nóng lạnh nảy lên, giống như lại có người cầm ngân châm dài nhỏ từng châm từng châm từ từ đâm tới.

“Tất cả chết hết rồi hay sao? Còn không mau thu dọn.” Tân lang thấy thế liền một bên lôi kéo Lan Uyên về chỗ ngồi, một bên sai mấy tên tiểu tư vì hai người giải vây.

Ngây ngẩn bị kéo về chỗ ngồi, ngay cả người khác nói cái gì với mình cũng không nghe thấy.

Ca múa lại tiếp tục, ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp y phục trộm nhìn thân ảnh bạch y kia. Mắt vàng tóc bạc, trên khuôn mặt tuần lãng vô bi vô hỉ, không người nào dám đến gần bắt chuyện càng không có người dám đến kính rượu, giống như vị khán giả hờ hững nằm ngoài tam giới, rõ ràng gần trong gang tấc, lại lãnh ngạo như ánh trăng phía chân trời xa không thể với.

Đêm thâm trầm, ngày tốt cảnh đẹp của đôi tân nhân không thể trì hoãn, mọi người cũng đều thức thời đứng dậy cáo từ.

“Tìm người hộ tống người đi. Buổi tối trời lạnh, pháp ấn trên người người bị hàn khí sẽ lại đau, đã bị mất một nửa tu vi người cũng đừng cậy mạnh.”

Phía sau truyền đến thanh âm của Kinh Uy, từng câu từng chữ đều lọt vào tai.

“Không có việc gì, có Ngân Lượng theo đến đây. Ở địa giới của ta ai dám đến gây chuyện?”

“Thật là, không phải ta nói người, ngày tháng thanh nhàn người không cần, lại đi nghịch thiên làm gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Có thể nào thật đúng là vì Li Thanh của người?”

Người đang bước đi đột nhiên bất động, Li Thanh xoay người, kia hai người sóng vai đi tới.

Kình Uy không nhìn thấy Li Thanh, ngoảnh đầu nhìn Lan Uyên lái nhai. Trong mắt Lan Uyên cũng chột lóe, vội vàng kéo tay áo Kình Uy ý bảo hần không cần nói nhiều: “Nhân thủ bên người Hồ vương đủ không? Nếu không ta sẽ tìm người đưa đến. Trời tối, một trăm đèn ***g sợ không đủ.”

“Không cần.” Cự tuyệt không để cho hần nói thêm, Li Thanh nhìn Lan Uyên thật sâu rồi quay đầu rời đi.

“Trời lạnh, buổi tối đi ra ngoài nhớ khoác thêm xiêm y cho chủ tử nhà ngươi.” Ngược lại hần ân cần dặn dò Nguyên Bảo theo sau y. Nghe vào tai, trong lòng làm đổ ngũ vị bình.

“Vương, chuyện này tiểu nhân thật sự chỉ biết có như vậy. Khi đó ngài dưỡng thương, các trưởng lão phân phó đừng đến quấy rầy, chúng tiểu nhân cũng không dám nói. Nhị thái tử nghịch thiên tiểu nhân cũng chỉ nghe nói, chỉ biết nguyên bản là muốn đánh tan tinh phách từ nay về sau tan thành cát bụi, nhờ đến Tây Thiên Như Lai Phật Tổ biện hộ dùm mới có thể bảo vệ tính mạng. Trên ngực bị khắc chữ, lại bị phong tỏa một nửa tu vi cũng là nghe người khác nói, cụ thể thế nào, tiểu nhân cũng chưa thấy qua.” Nguyên Bảo đứng ở nhà chính vẻ mặt đau khổ hồi báo, “Này đã hơn một trăm năm, ai còn nhớ rõ chuyện này? Tiểu nhân đã hỏi mấy lần, mọi người cũng chỉ biết có như vậy.”

Li Thanh ngồi trên đường thượng tay chống gò má trầm tư: “Biết..... Hần..... Là vì cái gì không?”

“Yêu, cái này càng không ai biết. Nghe nói Lang vương cùng Hồ vương cũng hỏi qua, kêu nhị thái tử nói một câu. Người khác nhàn rồi không có việc gì làm cũng chỉ đoán mò.”

“Không có một ai biết?”

“Không ai. Nếu không vương ngài đến hỏi thử. Nhị thái tử đối với ngài không giống với người khác, có lẽ ngài đến hỏi ngài ấy sẽ.....” Ánh mắt nguyên bản nửa sáng nửa tối đột nhiên nâng lên, giống như một trận gió lạnh thổi qua, Nguyên Bảo ý thức được chính mình lỡ miệng, nhanh quỳ xuống không dám nói nữa: “Ít nhiều chuyện đi.”

“Thật sự quan trọng như vậy?” Thùy hạ mắt lầm bầm trong miệng, mái tóc trên trán rơi xuống, càng thấy không rõ biểu cảm.

“Đi xuống đi.” Đứng dậy đi thẳng qua Nguyên Bảo. Đợi đến khi y đi xa, Nguyên Bảo mới dám chầm chậm ngẩng đầu, trên lưng sớm ướt một mảng. Mà hương kia, chính là dẫn đến hầm rượu.

Vài thập niên qua đi không dấu vết, lúc trước đặc biệt đưa tới hơn mười vò rượu còn lại không ít. Cần thận đếm từng vò từng vò, rồi đếm lại lần nữa, thiếu một vò.

Là ai có khả năng trong hồ vương phủ xuất nhập tự do, lại ham muốn có được rượu của y? Đáp án không cần nói cũng biết. Quen thói trộm đồ của nhà khác, hẳn rồi cuộc trộm đồ trước mũi gia nhân.

Bất giác thấy đau lòng, lại gọi lên hồi ức ẩn sâu trong lòng.

Mang tới một chung rượu đầy, tửu dịch trôi qua họng, mùi thơm tỏa khắp khoang miệng.

Trước đây trước đây, trăm năm như một ngày, một ngày lại giống như ngàn năm, không sóng không gió cũng không vui không buồn. Trong tiệc rượu của Lang vương có người lớn mật nói ra một câu “Hồ vương mới thật là tuyệt sắc”, lam y kim phiến, vừa thấy đã biết là một tên ăn chơi trác táng, xem thường cuộc đời. Cũng chỉ có ăn chơi trác táng mới tùy tiện dùng ôn nhu, vô thanh vô tức đưa lên một chung trà, thêm nữa trên khuôn mặt tươi cười hiện ra thiện ý quan tâm, chỉ chút ấm áp liền dễ dàng ngấm vào trái tim băng đóng ngàn năm. Trong đêm nổi gió về đến nhà, có người ở giữa

căn phòng mờ mờ xoay người ôm lấy, “Đi đâu vậy? Như thế nào lại lạnh như vậy?” Trong lời nói cũng tràn đầy lo lắng. Buổi đêm đầy sương lạnh ngoài phòng dường như đã trôi xa, nguyên lai đây là hạnh phúc khi gần nhau.

Thích hay là không thích, đều nói không được, không suy nghĩ. Chỉ cho là tham luyện một chút ấm áp kia của hắn, nhưng có một giọng nói nhỏ nhỏ trong lòng kêu lên sẽ có người đến đem bản thân đặt vào lòng bàn tay yêu thương trân trọng.

Ô cốt trâm, trúc chỉ phiến, đêm hoa đăng, tiếng kêu oang oang của lão hán bên cầu: “Tiểu nương tử của Lan Uyên có ở đây không? Tương công nhà người tới tìm người.” Một lúc thất thần, thật đúng giống như là lưỡng tình tương duyệt ân ái nồng tình.

Lại uống một ngụm rượu, vật phẩm tinh tế, kỳ thật trong vị ngọt mang theo chút đắng.

Như thế nào có thể? Thái tử bạc tình cùng Hồ vương lãnh tình. Người kia rất lạm tình, mỗi người, chỉ sợ là một đêm tình duyên mong manh, cũng có thể dùng đôi mắt mặc lam nhu hòa hiện lên vẻ nhất vãng tình thâm mà nói “Thích”, chân tâm thật rẻ mạt, đến mức không thể gọi là chân tâm.

Lan Uyên, giữa người và ta bất quá chỉ là một cuộc giao dịch, ta cho người hoan tình, người cho ta ôn nhu, các thủ sở nhu (theo như yêu cầu), cả hai không nợ gì nhau. Đừng vội nói cái gì chân tình hay không chân tình, tất cả mọi người đều giống nhau, ai nổi lên chân tình thì sẽ thua.

Lan Uyên, người tính toán rất kỹ, vài câu thích vài câu nhưng nhớ đã nghĩ vô duyên vô cớ đòi lấy chân tâm, dựa vào cái gì?

Trăm năm đủ để quên đi nhiều chuyện cũ, từ trong mộng tỉnh lại, vì cái gì người lại vẫn có thể dùng khuôn mặt thống khổ đến muốn ta tin tưởng? Nhị thái tử đưa tới thuốc bổ, nhị thái tử đưa tới mỹ tửu, nhị thái tử

thu dọn tàn cuộc của Li Lạc thiếu chủ, nhị thái tử đem Kim cương tráo đưa đến không dám lộ ra..... Nhị thái tử, nhị thái tử, nhị thái tử..... Nguyên Bảo nói, Mặc Khiếu nói, ai ai cũng nói..... Đều vây quanh hăn mở miệng ngậm miệng kêu “Nhị thái tử”. Một mình lên lầu nhìn về phía xa có thể thấy đằng xa một viện lạc nho nhỏ, trăm năm hạ giới nhị thái tử vẫn ở trong đó, thiên đế hạ chiếu gọi hăn trở về cũng không chịu.....

Cứ như vậy như hình với bóng bám vào y, đến chỗ nào cũng thoát không được.

Nâng chén hưng hăng uống cạn, chiếc chung hàn ngọc làm tửu dịch trở nên lạnh buốt.

Lan Uyên, người dựa vào cái gì muốn ta tin tưởng? Lại dựa vào cái gì chỉ cần người muốn ta nhất định phải cho?

Nhếch khóe miệng cười mỉa mai bản thân, nói đến kiên cường, chính là cố ý a, liền để tâm. Ngay cả mình cũng không biết là lúc nào, ma xui quỷ khiến, tự tác nghiệt.

“Vương, các trưởng lão đến.” Nguyên Bảo ở ngoài cửa thông báo.

Buông chung rượu đứng lên, thu lại nét cười, tâm tư cũng bình lặng: “Được. Ta đến ngay.”

Lan Uyên, mấy trăm năm day dưa thật thật giả giả, đóng kịch cũng được, vui đùa cũng được, mệt mỏi, cũng đã mệt mỏi, người và ta cuối cùng nên có một kết thúc.

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vĩ Thanh

Các trưởng lão nói, Li Lạc thiếu chủ đã rời đi một thời gian dài, tốt xấu gì cũng chỉ là nghe người ta nói, chúng ta đây cũng nên đến xem một chút, nếu hắc bạc đãi ân nhân thì đây cũng là lúc nên bù đắp, miễn cho hắc bị các tộc chê cười.

Kì thực mọi người đều biết y vẫn còn lo lắng cho đệ đệ duy nhất này, chẳng qua chỉ kiếm cớ để y xuống núi mà thôi.

Ngồi dựa lưng vào cây táo cầm chung trà tuyết không lên tiếng, Li Lạc an vị một bên, bên miệng ngậm một thẻ trúc, lưng hướng về y chỉ nhìn chăm chăm cánh cửa nửa mở.

Mở nắp tách trà nhìn vào bên trong, nước trà màu xanh mang chút sắc vàng, lá trà ngâm trong chén, tất nhiên là không bằng thứ nhị thái tử đưa tới, nhưng cầm trong tay lại hết sức ấm lòng, có một phần thư thái nhàn đạm.

Tựa như sinh hoạt trong tiểu sơn trang hẻo lánh này. Li Lạc quả nhiên không có nửa phần bộ dạng làm trâu làm ngựa, tất cả giao cho Tô tiên sinh tính tình tốt, còn hiển nhiên kén cá chọn canh, y còn ở đây đã như thế, nếu y không ở đây, không biết sẽ bừa bãi thành bộ dáng gì nữa. Tô tiên sinh tính tình tốt lắm, kiên nhẫn theo sát Li Lạc giảng đạo lý, bất luận lúc nào cũng cười hòa hòa khí khí. Quả nhiên là hài tử bọn họ thu dưỡng, cũng là hồ tộc, có một đôi mắt nâu, lạnh lợi có chút giống với Li Lạc trước đây.

Tảng sáng thức dậy, Tô Phàm bao giờ cũng bận rộn trong phòng bếp, bưng cháo loãng man đầu lên bàn rồi lại đi đánh thức Li Lạc vẫn còn trong

mộng đẹp. Đệ đệ hết ăn lại nằm của y vẫn cuốn ỏ chần nằm trên giường không chịu thức dậy, khinh thanh tế ngữ bên tai hẳn thuyết phục từng chút.

“Hắn lúc này thức dậy, tối hôm qua đệ tử đọc sách đến khuya, hẳn đợi cùng, cho nên liền.....” Thấy y nhìn thấy, Tô Phàm vội giải thích. Kỳ thật là sợ y lại giáo huấn Li Lạc?

Tô phàm là tiên sinh dạy học, ban ngày chung quy chỉ để hai huynh đệ bọn họ ở trong phòng. Y cùng Li Lạc thật ra không thân, cả hai cũng không có lời nào để nói, hoặc là muốn nói lại làm sao cũng không mở miệng được. Li Lạc chịu không nổi sự yên tĩnh trong phòng sẽ chạy ra ngoài, trong chốc lát lại trở về, khi trở về sắc mặt đã tốt hơn nhiều, bộ dạng trộm ở trong lòng vui sướng. Có một lần len lén đi theo sau hắn, nguyên lai là đến học đường, trốn trên ngọn cây ngoài cửa sổ học đường nhìn trộm, phu tử trẻ tuổi đang giảng bài:

“Thạc thử thạc thử, vô thực ngã thử! Tam tuế quán nhữ, mạc ngã khăng cố. Thệ tương khứ nhữ, thích bỉ lạc thổ. Lạc thổ lạc thổ, viên đặc ngã sở.....” (1)

Thư hương (chỉ người có học, ở đây là chỉ Tô Phàm) lượn lờ, giọng trẻ con oang oang, an nhàn mà tốt đẹp.

Buổi chiều ở trong phòng có thể nghe được bọn họ nói chuyện, chẳng qua là Tô tiên sinh đau lòng y lưu lại vết thương trên người Li Lạc còn Li Lạc oán giận y.

“Y cũng là vì muốn tốt thôi, về sau đừng chọc huynh trưởng người sinh khí.”

“Hừ hẳn không đánh ta, hẳn sẽ không thoải mái.”

“Đừng nói vậy... Còn đau hay không?”

Trong đêm tối ngay cả tiếng nói chuyện cũng mang theo một chút hơi thở nỉ non mơ hồ, chỉ nghe thấy một ít, cũng hiểu được đệ đệ y quả thật rất tốt.

Nắp tách trà khe khẽ gõ vào mép tách, nước trà cũng cuộn lên tầng tầng gợn sóng.

“Uy, trời mưa.” Li Lạc thình lình lên tiếng.

Chính là lúc còn rất nhỏ, khi Li Lạc còn chưa mang hình người, y thi triển thuật pháp giúp hắc thành người, hài đồng nho nhỏ sẽ tập tễnh bước về phía y gọi y “Ca ca”, đưa hắc ôm vào trong lòng, cánh tay nhỏ cái chân nhỏ toàn thịt là thịt, khuôn mặt đỏ bừng hôn lên mặt y, khắp mặt đều là nước miếng của hắc. Về sau, y lớn, phụ vương mang theo mẫu hậu vân du tứ hải, y kế vị, sau đó, tựa hồ cũng không nghe thấy hắc gọi y một tiếng “Ca ca”.

“Nga.” Ngẩng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài phòng, mới vừa rồi vẫn là trời quang mây tạnh, hiện tại lại là mưa như trút nước, lúc này trời trút xuống là một trận mưa rào, sau lập tức sẽ dừng.

“Người ‘nga’ một tiếng liền xong?” Li Lạc trừng mắt quay đầu.

Li Thanh không đáp, nhướn mày nhìn Li Lạc.

“Cái tên ngoài cửa.” Li Lạc hướng cửa trước bủ môi, “Người vừa bước vào phòng, phía sau hắc đã đứng ngay ngoài cửa. Đã qua ít nhiều ngày, người là thực sự không phát hiện hay là cố tình không phát hiện?”

Trước cửa là một cây thông liễu cao lớn, trên cây chỉ có một con chim nhỏ không biết tên, vuốt vàng lông xanh lam, ở trong mưa vẫn không nhúc nhích, mặc cho mưa làm ướt đầm một thân cũng không thấy nó phẩy phẩy cánh hay bay đi. Phàm nhân chỉ cho đó là con chim bình thường, Li Thanh và Li Lạc nhìn đã biết được, đó là có người làm phép biến thành.

“.....” Li Thanh vẫn không nói lời nào, nấp tách trà gõ gõ vào mép chén phát ra tiếng vang trầm thấp thanh thúy.

“Hảo, người muốn cho hăn đứng thì cứ cho hăn đứng, dù sao cũng không phải chuyện của ta.” Li Lạc chịu không nổi sự lạnh lùng của y, xoay đầu không muốn đối diện với khuôn mặt không chút thay đổi của Li Thanh, “Chẳng qua là như nhau, người mau đi nhanh đi. Người thích làm cho hăn xem là chuyện của người, ta cũng không thích. Chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, chịu không nổi người cứ ăn uống không trả tiền như vậy.”

“Người mà cũng biết củi gạo quý.” Li Thanh kì quái nói, “Cho người xuống núi thật cũng có điểm tốt.”

“Hừ! Người đừng có xen vào.” Hừ lạnh một tiếng, Li Lạc cũng không nhận lời khen ngợi của y, “Ngày đó nếu Tô Phàm không đến, người không phải liền chuẩn bị đem ta đưa đến cho hăn sai bảo? Đừng tưởng ta không biết chuyện gì, Kim cương tráo là ai đưa ta cũng biết.”

“Người bây giờ ở đây không phải là rất tốt sao?” Li Thanh ngẩn ra, miễn cưỡng đổi đề tài.

Li Lạc cũng không dây dưa, xoay người lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn Li Thanh: “Tốt lắm. Cho nên ta không quay về. Cùng hăn một đời..... Một đời này xong rồi, ta sẽ chờ hăn chuyển thế, rồi đi tìm hăn. Bất luận hăn quên cũng được, biến thành cái gì cũng được, ta phải tìm được hăn, đời đời kiếp kiếp ta đều cùng hăn. Cho nên, người quản cho tốt chuyện của người đi, chuyện của ta không nhọc công Hồ vương người quan tâm!”

Nhìn Li Lạc trước mặt, mới phát hiện tiểu tiểu hài đồng bi bộ tập tễnh năm đó thật sự đã trưởng thành, lại có chút hoảng hốt.

“Người xem bản thân người, bốn đại gia cũng không nguyện nói cho người. Đừng cho là ta không biết người về điểm này đáng vứt đi, nhiều chuyện dễ dàng, các người cũng có thể chinh tới ba trăm năm còn chinh

không ra bộ dáng gì. Hắn không phải là hoa tâm (hoa tâm chỉ người lãng nhãng) sao? Người chẳng lẽ không thể chạy tới túm cổ áo hắn nói ‘Uy, Lan Uyên, về sau lão tử sẽ không cho người trêu hoa ghẹo nguyệt nữa! Nếu như bị ta nghe thấy chuyện gì, ta sẽ dùng Khổn tiên tác trối người ở trước Nam Thiên Môn, còn ba ngày ba đêm không cho ăn cơm!’ xem, dễ như vậy. Chỉ cần trối hắn một lần đảm bảo lần tới hắn cũng không dám nữa. Hình dáng đặc ý lúc người đánh lão tử chạy đi đâu?” Li Lạc thấy Li Thanh mờ mịt, không khỏi đặc ý, càng nói càng nói bậy càng nói ra chuyện không đâu, “Ta và người tốt cuộc có phải thân huynh đệ hay không? Nhân nột (chắc là tiếng kêu gào gì đó, ta hok biết), quả nhiên kém hơn ta mà.....”

Trước mắt nhấp nhóang vài điểm hàn quang, thầm nghĩ trong lòng không tốt, nghĩ muốn bỏ chạy thì đã muộn, một cổ ngoại lực buộc hắn “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, quanh thân bị Khổn tiên tác trối thật chắc chắn như đòn bánh tét: “Uy, bí bảo tổ truyền trong tộc ta lại bị người dùng như vậy sao?”

“Lại làm sao?” Miệng uống trà, lưng thích ý dựa vào tấm đệm mềm mại, Li Thanh một chân nhấc lên một chân đạp lên tháp (tháp là cái giường nhỏ), mắt xán kim nửa nhắm nửa mở, “Chuyện của ta đến phiên người chờ mồm vào sao? Ân?”

Bản thân đã bị âm cuối của mình vạch trần, cũng không ý thức được để điều chỉnh? (nguyên văn: 自己先被自己的尾音镇住了, 什么时候也不自觉地学会了这个调调?)

Li Lạc muốn giãy dụa, nhưng càng giãy dụa thì sợi dây thừng càng thít chặt, siết vào thịt liền đau đến nhین không được kêu “Oa oa”.

Cơn mưa ngoài phòng đã tạnh, con chim nhỏ trên cây vẫn như trước, đứng không nhúc nhích như bức tượng.

Ngón tay kết thành một phong ấn che miệng hắt lại, bên trong lại im lặng, tay cầm chung trà nhìn cầu vồng bảy sắc trên trời.

Thật có thể dễ dàng như vậy sao? Chỉ cần trói hắt lại là được sao?

Lại qua mấy ngày, luôn nghĩ đến lời nói của Li Lạc vào ngày ấy, ngay cả chú chim nhỏ trên cây kia bay đi cũng không phát hiện, vẫn là Li Lạc nhắc nhở:

“Uy, làm sao vậy? Cái tên ngoài cửa làm sao lại đi rồi?”

Khôi phục tinh thần trông ra ngọn cây ngoài cửa, không không đang, quả thật, không còn bóng dáng.

“Ta đã nói, dựa vào cái tính tình không làm cho người ta thích của người thật đúng là kì lạ hắt có thể chịu được lâu như vậy, như thế rất tốt, rốt cuộc đi rồi. Vậy người cũng nhanh đi đi.” Li Lạc mong sao y mau rời đi, nhưng trong mắt lại giấu không được lo lắng.

Li Thanh im lặng, chính là nắm thật chặt chung trà trong tay: “Người không quay về?”

“Ta trở về làm gì? Ta đi rồi thư ngốc tử làm sao bây giờ? Cái tên thành thật như vậy không bị bán đi mới là lạ.” Li Lạc ngồi giữa ghế nửa nô đùa nửa nói thật.

“Hảo.” Li Thanh gật đầu, thần sắc trên mặt như có như không, “Bình bình đạm đạm ở bên nhau cũng khiến kẻ khác thêm muốn.”

Ban đêm, khi Li Lạc cùng Tô Phàm đều ngủ say, vô thanh vô tức rời khỏi phòng trở lên núi. Hồ vương phủ cách đó không xa, xa xa kia là tiểu tiểu viện lạc từng nhìn qua vài lần, từng bước xuất hiện trước mắt.

Đẩy cửa đi vào, có người lam y trúc phiến lẳng lẳng ngồi trước song cửa:

“Người đã đến rồi.”

“Đúng, ta đã đến.”

Chậm rãi đi đến đứng trước hắt, ánh trăng chiếu xuống, người nọ một đôi mắt mặc lam sáng ngời như sao.

“Người muốn gì đó ở trên bàn.” Lan Uyên ý bảo y nhìn cái hộp nhỏ trên bàn.

Li Thanh cũng không động, ánh mắt yên lặng nhìn Lan Uyên.

“Hồ vương còn có chuyện gì cần tại hạ giúp đỡ?” Lan Uyên cũng ngẩng đầu nhìn Li Thanh, khóe môi nhếch lên ba phần, ngay cả mặt mày cũng ôn nhu hẳn lên.

Li Thanh lui về sau một bước, bỗng nhiên xuất thủ thẳng hướng vạt áo Lan Uyên chớp tới. Lan Uyên biến sắc, vội vàng phi thân tránh ra. Trong ngôi nhà nhỏ, tầng tầng y sam bay lên, ánh nến cũng bị thổi đong đưa chớp tắt, giữa lúc người tới ta lui, Lan Uyên lui về sau khuynh đảo che đi tấm bình phong trong phòng, bình phong bằng gỗ thật lớn ầm ầm ngã xuống, bày biện trong phòng bị nhìn không sót thứ gì.

Lan Uyên dùng thân áp chế, lại bị Li Thanh đoạt trước. Khai mở y sam bảo lam, lộ ra khuôn ngực trần trụi.

Trong tay là một cây ô cốt trâm, trước hàng quán trên phố người nọ hài hước cười nói: “Nương tử nhà ta mộc mạc, không thích những thứ này. Ta thật cũng muốn mua một đóa hoa tặng hắt, chỉ sợ hắt mất hứng, sẽ không cho ta gần hắt nữa.” Ngày đó lạnh lùng nghiêm mặt xoay người

không để ý tới hần, sau đó kỳ thật vẫn để ở trong ngực. Mới vừa rồi khi lấy ra cầm trong tay, cảm xúc ôn nhuận hiền hậu ngoài ý muốn lại làm an tâm.

Trâm cài tóc đến trước ngực liền dừng lại, tiến thêm chút nữa sẽ chạm được chữ “Tội” lớn như nắm tay kia. Màu sắc đỏ tươi, dưới ánh trăng đặc biệt chói mắt. Tương truyền chỗ bị kiềm hình, máu chảy ra bị ngân châm ngưng tụ liền biến thành một loại thuốc nhuộm tự nhiên, dù rửa sạch vẫn không hết, đời đời kiếp kiếp lưng đeo tội nghiệt mà sống.

Mũi trâm run rẩy, tinh tế xem có thể phát hiện bút họa của chữ tất cả đều được các lỗ kim nhỏ tạo thành, một chữ “Tội” nét không nhiều lắm, nhưng nếu như vậy từng chút từng chút chậm rãi khắc lên, cũng đau đớn không chịu nổi.

“Người cứ nhìn ta như vậy ta sẽ không nhịn được.” Thanh âm Lan Uyên cà lơ phất phơ bên tai vang lên, tay đưa lên nhận lấy cốt trâm, “Nguyên lai người cũng vẫn mang theo.”

Li Thanh một mực mắt điếc tai ngơ, đầu ngón tay run rẩy đụng vào miệng vết thương của hần. Bỗng nhiên nâng cặp mắt vàng rực ngập nước, trên mặt một nửa thống khổ một nửa đấu tranh.

Lan Uyên vươn tay nhẹ nhàng ôm y: “Ngoại trừ ngày đó quan hình, những năm gần đây người là người đầu tiên nhìn đến. Làm sao bây giờ? Có một thứ dọa người như vậy ở trên người, ai còn nguyện ý theo ta?”

Muốn hỏi hần vì cái gì, tầm mắt nhìn qua đầu vai Lan Uyên rơi xuống ngọn hoa đăng đặt trước giường, bùng tỉnh ngộ ra. Không thể tin vội đẩy Lan Uyên ra nâng trên tay nhìn kĩ. Khuôn hình liên hoa, ở giữa để một ngọn nến nhỏ, trên vách đèn thanh thanh sở sở viết hai chữ: Lan Uyên.

Ngày đó là ai phong lưu bạc tình danh khắp thiên hạ? Ngày đó là ai cười giương một đôi mắt mặc lam vô tình nói là nhất thời hứng khởi?

Nhưng có còn không? Còn hôm nay thì sao?

Rốt cuộc cái gì là chân tâm cái gì là giả ý?

Vì sao người người đều nói việc này rất đơn giản, nhưng y lại như lạc trong sương mù thủy chung không biết làm sao?

“Li Thanh, Li Thanh, người..... Người là chân tâm đúng hay không?”
Lan Uyên từ phía sau ôm lấy y, ở bên tai y vọng vàng truy vấn, “Ngày đó là do ta sai, là ta thờ ơ không để ý, là ta không biết quý trọng..... Li Thanh.....”

Sững sờ nghe hần nói hần là chân tâm, nghe hần nói phải tin tưởng hần, chính mình lại nửa mở miệng không thể thốt ra một chữ.

“Li Thanh, tin tưởng ta được không? Ta là thật sự..... Thích người a..... Li Thanh..... Tin tưởng ta một lần nữa được không?”

Xoay người lại, đối diện hần, ngọn gió thổi vào, ngân phát cùng mặc phát đan vào nhau.

“Ta nghe nói, hồ vương phủ muốn làm hỉ sự..... Ta tới xem, trên cửa hồ vương phủ đều treo hồng trù..... Kinh Uy lập hậu, Mặc Khiếu có nhi tử, ngay cả Minh Dân cũng thành thân..... Ta biết, người là vương, người phải có tử tự. Thế nhưng..... Thế nhưng..... Ta không muốn a! Ta muốn người quá nhiều, người không để ý tới ta, người không tin ta cũng không hề trọng, nhưng ta không muốn người thú thê..... Ta không muốn.....” Trong mắt mặc lam bi thương khó ức chế, con người luôn luôn thông dong ôn nhã, lại kích động đến thanh âm cũng run rẩy, “Ta biết người muốn Hỏa lưu ly, ta đã sớm chuẩn bị cho người. Ta biết ta không nên, nhưng là..... Ta tình nguyện để người oán ta còn hơn để ta thấy người thú thê, Li Thanh, Li Thanh..... Đáp ứng ta, đáp ứng ta không thú thê được không? Được không?”

Dem hoa đăng đặt trên bàn, nhìn người trước mắt đã cùng mình ràng buộc mấy trăm năm. Thái tử kiêu ngạo, tình nhân ôn nhu, tên phong lưu bạc tình, từng cười, từng tổn thương, từng phụ lòng, từng hối hận, tính toán tới lui thương tổn tâm tư, lại thủy chung nhìn không ra hai chữ tình ái bất quá chỉ là hỏi một câu thích hay không thích, vui hay không vui.

“Hảo.” Trịnh trọng gật đầu đáp ứng hẳn.

Âm cuối còn chưa xong, hắn trước đã dán lên môi y sợ từ trong miệng y lại nghe thấy cái khác.....

Hồng trù treo cao, trống nhạc ồn ào, sa mạn trắng thuần được thay bằng một màu đỏ tươi, trong gian nhà có từ lâu đời bị lau đến trơn bóng mới tinh. Tên tiểu tư mặc thanh y hồi hải chạy trước chạy sau ở hậu viện, trước đại môn nhắc kiệu lại hạ kiệu, tân khách đông nghẹt đập bằng bạc cửa. Trong đại đường, hai đôi hỉ tự đỏ thắm treo cao cao, phía dưới đoàn người đông nghìn nghịt đem yển phòng to như vậy chen đến chật như nêm cối. Hồ vương phủ xưa nay tĩnh lặng hôm nay không khí vui mừng tràn đầy.

Ngoài cửa một tiếng kèn cao vút, kiệu hoa đỏ âu lắc lư hạ xuống. Hỉ bà trên mái tóc cài một đóa mẫu đơn đỏ thắm đỡ tân nương chậm rãi tiến vào cửa.Ồn ào huyên náo, người người tranh nhau đến phía trước cúi thấp người muốn nhìn dưới hồng khăn cất giấu dung nhan khuynh thành tuyệt diễm thế nào.

“Đừng chen, đừng chen, cẩn thận làm bị thương tân nương tử!” Hỉ bà lấy cái quạt hương bồ trong tay xua xua mọi người, dẫn tân nương vào trong sảnh hướng tộc vương cùng các trưởng bối đang ngồi hành lễ.

“Hảo, hảo.....” Các trưởng lão ngồi hai bên vuốt vuốt chòm râu liên tục gật đầu.

“Làm lễ ——” Bọn tiểu tư căng giọng truyền lệnh.

Hồ vương đến bậc thềm đỡ lấy tân nương, trên gương mặt nghiêm túc cũng có một tia hỉ sắc hiếm có.

Đúng lúc này, ngoài cửa không ngờ truyền đến một trận nhạc thanh, tiếng kèn lạnh lạnh, tiếng trống nhẹ nhàng, lại có một đội người toàn thân hồng y nện bước tiến vào.

“Đây là.....”

“Làm sao cưới một người lại thành hai người?”

“Vậy người nào là lớn người nào là nhỏ?”

Mọi người nghi hoặc, một mảnh “Ong ong” rỉ tai thì thầm.

Chúng trưởng lão đứng lên nhướng cổ nhìn ra ngoài phòng. Chỉ có Hồ vương khoanh tay đứng im, khóe miệng thoáng nhếch, trong đôi mắt vàng hào quang lóe ra.

Dàn nhạc ở trước phòng dừng lại, có một người toàn thân mặc đại hồng cát phục (đồ màu đỏ may mắn híhíhí) tay cầm một trản liên hoa đăng màu phấn hồng từng bước một tiến đến.

“Li Thanh, người gạt ta.” Lan Uyên thần sắc bình tĩnh, khuôn mặt còn hàm chứa ý cười, “Người đáp ứng ta không thú thê.”

Trong giọng nói cũng không mang chút cảm xúc, thản nhiên trình bày, khác thường quý dị mà đầy xa lạ.

Người xung quanh đều kinh ngạc không nói nên lời, giữa phòng tĩnh mịch, ai cũng không dám phát ra một chút thanh âm.

Đem hoa đăng đưa đến trước mặt y, vách hoa đăng bên kia cũng đề rõ ràng hai chữ: Li Thanh.

“Năm đó là ta phụ chân tâm của người, bây giờ ta dùng một mảnh chân tâm của ta đến đổi, được không? Đợi đến mùa hoa đăng, người và ta lại đến nhân gian thả hoa đăng, được không?”

Đi đến gần rút ra ô cốt trâm trên đầu Li Thanh, mái tóc ngân sắc nhanh chóng rơi xuống, dài qua thắt lưng. Ngón tay tự lại thành kiếm khí cắt lấy một lọn cùng tóc đen của mình bện vào nhau, lại cắt lấy một lọn tóc của mình tết vào tóc y. Trong đôi mắt mặc lam tình thâm bao trùm: “Người đã kiên trì muốn thành thân, hảo, ta sẽ theo ý người, vậy liền cùng ta thành thân đi.”

Ngón tay lướt lên tóc y, giữa màu ngân bạch ẩn ẩn vài tia đen sẫm: “Ta Lan Uyên nguyện cùng Li Thanh thành kết tóc chi hảo, không rời không bỏ, suốt đời như một. Nếu làm trái, cam nguyện nhảy xuống chúng sinh luân hồi bàn, đời đời kiếp kiếp chỉ là súc sinh.”

“Li Thanh, người có nguyện tin ta?” Cũng không chờ y trả lời, môi đã tiến lại gần.

“Ân hanh.....” Hỏa hồ trưởng lão ho khan một tiếng, khó xử đứng ra nhắc nhở, “Vương, giờ lành nhanh qua.”

“Ân..... Nga.” Còn kém một chút đã tiếp cận, Li Thanh quay đầu tránh đi, đối với tân nương bị lạnh nhạt ở một bên nói, “Bắt đầu đi.”

“Li Thanh!” Lan uyên thở gấp, xoay người ôm chặt hăn, “Tin ta a!”

Trong lúc giằng co, tân nương rốt cuộc nhẫn nại không được, một tay kéo tấm khăn voan đỏ thắm xuống, một đôi mắt xích kim (màu vàng ròng) tròn tròn hướng về hai người gằm lên: “Muốn nhận lễ thì nhanh ngồi xuống chờ bốn cô nương dập đầu cho các người, nếu không muốn nhận, bốn cô nương lập tức lên kiệu rời khỏi, nhà hôn phu của ta còn đang ngóng trông đấy! Khó có được ta cam tâm lên kiệu hoa, đừng rắp tâm không cho ta xuất

giá! Làm lỡ hôn sự này của bốn cô nương, cho dù người là Hồ vương hay là nhị thái tử, ta cũng phải chậm trễ hảo sự cả đời của các người!”

“Vị hôn phu nhà người? Ngóng trông?” Chặt chẽ nắm được trọng điểm câu nói, Lan Uyên mở to hai mắt nhìn Li Thanh.

“Thiên giới thành thân là mặc bạch y sao?” Li Thanh đậm đậm nói, kim đồng lông lánh, trên mặt hiện lên tia cười giảo hoạt, “Hồng Nghê phải gả đến sư tộc, theo lệ phải đến đây hành lễ bái biệt.”

“Phốc ha ha ha ha ha.....” Lang vương, Hồ vương vẫn cố nén cười đứng xem kịch vui rồi cuộc nhện không được cười to, “Đáng giá! Chuyển này đến thật đúng là đáng giá! Ha ha ha ha.....”

“Làm lễ ——” giờ lành không đợi người, bọn tiểu tư căng giọng truyền lệnh.

Tân nương đội lại hồng khăn đối Hồ vương cùng các trưởng lão nhẹ nhàng bái chào từ biệt.

“Khởi hành ——” lại một tiếng truyền lệnh, tân nương đứng lên theo hỉ bà nâng dậy trở lại kiệu hoa. Mọi người cũng đi theo, đến sư tộc đòi một ly hỉ tửu.

Nhiều người trộn lẫn, có người vẫn ôm lấy y hướng vào trong phòng đi.

“Tóc đã kết, chúng ta cũng nên động phòng, Hồ vương của ta.” Trúc chỉ phiến “Bá ——” mở ra, Lan Uyên kim quan cát phục, cười đến xuân phong đắc ý.

“Người.....” Li Thanh đành chịu, đỏ mặt bán thôi bán tụt (tình trong như đã mặt ngoài còn e hay giả bộ từ chối:”>) theo hân hướng đến giường.

Ngày tốt cảnh đẹp, cả phòng xuân ý dạt dào. Trong thanh lam sa trường bày ra hai thân hình liễu chết triền miên.

Một tay xoắn y sam vuốt ve ngực y, một tay trượt xuống, ở thắt lưng y ra sức hoạt động, môi từng chút từng chút mút lấy, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ: “Li Thanh, Li Thanh..... Ta muốn người..... Người có nghĩ muốn ta hay không? Ừm?”

“Đừng..... Ừm.....” Li Thanh bị hấn nhu lỏng thành *** bốc lên, mở miệng ra là tiếng rên rỉ trầm thấp, lập tức cắn răng không muốn phát ra thanh âm, mãi đến khi đem đôi mắt vàng làm ngập nước.

Lan Uyên không nổi giận, cúi đầu dùng lưỡi khai mở hàm y, tiếng rên rỉ thở dốc bị nuốt vào bụng. Tay chậm chậm trêu đùa điểm đỏ nổi lên trước ngực y, hạ thân càng run rẩy lợi hại hơn.

Vừa hôn xong, bên môi kéo ra một sợi chỉ bạc. Bàn tay ở hạ thân y cũng không nhàn rỗi, bộ lỏng vuốt ve muốn bức ra thật tâm y: “Có muốn ta hay không? Ừm? Muốn hay không? Muốn hay là không muốn? Li Thanh, trả lời ta.....”

Thấy y muốn cắn răng, lại nhanh dùng lưỡi lấp kín, thân hình áp sát càng thêm chặt chẽ, có thể cảm nhận được khát vọng của đối phương.

“Ừm..... Muốn..... Ha..... A.....” Tiếng thở dốc gián đoạn, y yếu ớt nói ra, lần đầu tiên ở trước mặt hấn chính miệng thừa nhận.

Trong lòng Lan Uyên dùng từ mừng như điên cũng không đủ để hình dung, đang muốn làm đến bước tiếp theo, lại nghe xa xa có người đi đến đây.

“Mọi người đi đâu vậy? Hỉ tự bên ngoài là xảy ra chuyện gì? Đại ca của ta lấy tấu tử làm sao không ai cho ta biết?”

Động tác cứng đờ, người trong phòng hai mặt nhìn nhau, không dám có bất cứ thanh âm gì.

“Là Li Lạc thiếu chủ đã trở lại! Mau! Mau! Li Lạc thiếu chủ đã trở lại! Vương như thế nào không thấy? Mới vừa rồi còn nghe thấy trong phòng có động tĩnh.....” Là Nguyên Bảo hay là Đồng Tiễn? Ở trong viện vui vẻ ồn ào.

Sau đó trên cửa liền hiện ra một bóng người: “Uy! Rõ ràng buồn bực như vậy ở trong phòng làm gì? Thư ngốc tử nói muốn đến xem, ta liền mang hắn đến thăm thú, chúng ta vào a!”

Dứt lời liền đẩy cửa.

“Đừng.....” Hai người kinh hãi, cùng lúc hô lớn.

Nhưng mà đã muộn.

Khoảnh khắc yên tĩnh, mắt to nhìn mắt nhỏ.

“Các người tiếp tục.” Li Lạc nhanh tay đóng cửa rồi khỏi, phản ứng còn nhanh hơn cả Khổn tiên tác, lúc cửa vừa đóng, lập tức quỳ rạp xuống trước cửa.

“Đi xuống!” Trong phòng “Đông ——” một tiếng vang lên, ai đó bị đá xuống giường?

Sau một lát, Li Thanh ngân phát bạch y ăn mặc chỉnh tề, bước ra cửa trước mặt là vị thư sinh đang trở mắt nhìn chằm tay thi lễ: “Ô tiên sinh gần đây khỏe?”

Ngẩng đầu lên, một đôi mắt vàng rực rỡ.

Tô Phàm lấy lại tinh thần, bên cạnh Hồ vương có một người cầm trục phiến khẽ lay động, thần thái như ngọc: “Ô tiên sinh mạnh khỏe. Tại hạ

Lan Uyên, hôm nay vừa mới xuất giá.....”

(1) đây là bài Thạc thử 1 của Khổng Tử:

Nguyên văn: 碩鼠碩鼠,

無食我黍!

三歲貫女,

莫我肯顧。

逝將去女,

適彼樂土。

樂土樂土,

爰得我所。

Dịch thơ: Thạc thử! Thạc thử!

Vô thực ngã thử.

Tam tuế quán nữ,

Mạc ngã khăng cố.

Thệ tương khứ nữ,

Thích bì lạc thổ.

Lạc thổ! Lạc thổ!

Viên đắc ngã sở.

Dịch nghĩa: Chuột to hỡi! Chuột to kia hỡi!

Nếp ta, đừng ăn tới nghe mày.

Ba năm biết thói lâu nay,

Xót thương chẳng chịu đoái hoài đến ta.

Nên đành phải đi xa mày đó,

Đến đất kia thật rõ yên vui.

Đất an lạc, đất thanh thoi,

Chốn kia thích hợp được nơi an nhàn.

~~Chính văn hoàn~~

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phiên Ngoại Chi Phong Vân Đặc Ý

Mọi người nói: “Nhị thái tử ngài thật là hảo phúc khí a hảo phúc khí, pháp ấn cũng giải, thiên đế cũng hết giận, trên trời dưới đất cũng không ai có thể tiêu dao hơn ngài.....”“Đúng vậy đúng vậy, khó trách nhị thái tử mặt mày hồng hào a.....”

“Cũng không phải, ngài là phong vân đặc ý a phong vân đặc ý!”

Cầm một cây quạt sơn thủy mạ vàng kim tất ngọc cốt phẩy đến phong lưu vân trú, nhị thái tử ôm được mỹ nhân về cười ha ha ha.

Trước mặt người khác hẩn lui tới thường xuyên, chỉ một mực đến hồ vương phủ, Hồ vương Li Thanh chỉ bày ra bộ mặt lạnh lùng, người nào đó cũng chỉ có thể buồn bực bám bên khung cửa thở ngán than dài.

Bọn tiểu tư thấy, xoay lưng lại, len lén che miệng cười trộm.

Lại vừa khéo, có người ăn no căng bụng đến nhân gian uống trà cắn hạt dưa thuận tiện xem kịch vui.

Mọi người nhân tiện cũng nói, lúc này ở thú tộc có tam đại hỉ sự:

Một là thiếu chủ của Hồ vương Kinh Uy đầy tuổi, hai là thái tử nhà Lang vương Mặc Khiếu đầy tháng, ba là tiểu chủ tử Hồ vương Li Thanh..... Ách..... Về nhà.

Đúng vậy, chẳng những hẩn mang theo tiểu thư sinh kia trở lại, ở phía sau cư nhiên còn tha theo đứa con ghẻ!

Lan Uyên tức giận nhìn tiểu hồ ly ngồi trước mặt ôm hũ đường ăn đường, chính là tiểu quỷ này! Đứa nhóc được cậu em vợ Li Lạc thu dưỡng, tên gọi là tiểu quỷ Quán nhi!

Tiểu quỷ này lúc đến nheo nheo mắt quan sát nhếch nhếch môi hướng mặt Lan Uyên nói: “Người chính là nhị thái tử Lan Uyên kia a, Li Lạc nói người mang một thân nợ phong lưu!”

Còn dám nháy mắt với hắc mở to mắt giả bộ là lời nói con nít không cố ý. Li Lạc nhìn nhìn lại đứng sau tiểu quỷ cười đến bao sáng lạn có bấy nhiêu, Lan Uyên dám dùng một đời thanh danh đánh cuộc, kia nhất định là do hắc xúi giục!

Nhưng Li Thanh lại rất thích hài tử này, chẳng những lập hắc làm thiếu chủ hồ tộc, còn thường xuyên đem hắc theo bên người dạy bảo. Mỗi khi thấy tiểu quỷ kia ở trong lòng Li Thanh hướng hắc làm mặt quỷ, Lan Uyên hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vì thế, chờ có cơ hội, Lan Uyên liền ôm Li Thanh ghé vào lỗ tai y oán giận: “Tiểu quỷ kia có gì tốt. Răng nanh sắc nhọn, nào có một chút bộ dáng tiểu hài tử? Thu dưỡng hắc là Li Lạc, dựa vào cái gì lại đổ lên người chúng ta?”

Li Thanh bị hắc cuốn lấy quấy rầy, buồn cười nói: “Hồ tộc phải có thái tử, ta không lập hắc, chẳng lẽ người có thể sinh cho ta một đứa?”

“Ta nếu có thể sinh được thì tốt rồi.” Lan Uyên biết không có hi vọng, không cam lòng thấp giọng than thở.

Lại không biết là bị cái cái tên to mồm nào nghe được. Ngày hôm sau, trên trời dưới đất, mặc kệ là có lỗ tai hay không có lỗ tai, đều biết thiên giới nhị thái tử Lan Uyên sinh nhi tử cho Hồ vương Li Thanh.

Mọi người náo động.

Lang vương Mặc Khiếu vội vàng đưa tới một tô canh táo đỏ ngân nhĩ hạt sen, khi mở nắp ra, vẫn còn bốc hơi. Hồ vương Kinh Uy cũng là bạn tâm giao, tìm người đưa đến một cái rương to bằng gỗ, mở thùng lớn ra bên trong lại là một cái rương nhỏ, từng cái từng cái rương nhỏ cũng không biết mở ra mấy lần, cuối cùng lộ ra thứ gì đó ở bên trong, nhưng chỉ có một khúc vải trắng dày thật dày. Người đến hữu mô hữu dạng bắt chước giọng điệu nói chuyện của Kinh Uy: “Sinh hài tử rất đau, nếu nhịn không được người liền cắn. Ngàn vạn lần đừng hét lớn quá, bị người khác nghe được thì mất mặt lắm.”

Bọn tiểu tư đem canh táo đỏ ngân nhĩ hạt sen nóng hôi hổi đặt lên bàn, rồi đem cái rương lớn vào phòng. Li Lạc cười đến ngã thẳng lên bàn, tiểu quý Quân nhi kia rõ ràng đã lăn lộn trên mặt đất, ngay cả thư ngốc tử nhà Li Lạc tính tình hiền hậu cũng là vẻ mặt ghen cười.

Lan Uyên nắm khúc vải trắng tức giận nghiêng răng.

Li Thanh cũng đến góp vui, cầm một chén canh hạt sen đưa đến bên miệng hẳn, trong xán kim đồng một tia tiểu ý quý dị đúng dạng hồ ly: “Mau ăn đi, bọn họ đều chờ người sinh đấy.”

Trong con người mặc lam nầy lên hai ngọn lửa nhỏ, một chén canh hạt sen trong veo càng uống càng bức bối.

Rảnh rồi cùng bọn Mặc Khiếu tán chuyện, nhị vị thú vương mỗi người ôm một đứa con chơi đùa, mở miệng ngậm miệng đều “Bát Chi nhà ta nói.....” “Thải Linh nhà ta nói.....”

Lan Uyên ở bên cạnh nghe thấy toàn thân đầy mồ hôi lạnh, không khỏi giễu cợt bọn họ: “Nhìn các người kìa, trước đây là người nhiều oai phong bá đạo, bây giờ tiền đồ chẳng còn bao nhiêu. Còn Lang vương cùng Hồ vương đâu rồi, trước mặt Bát Chi và Thải Linh thì ngoan như con mèo nhỏ, thật không tiền đồ.”

“Không tiền đồ!” Tiểu quỷ hiểm khi có chung lập trường với hân.

Lan Uyên nhất thời cao hứng, đem hũ đường trên bàn nhét vào tay nó, tiểu quỷ miệng ngậm đường, ngọng nghịu nói: “Ở nhân gian, cái này gọi là sợ lão bà. Thật không tiền đồ.”

“Đúng vậy.” Phiến tử kim tất ngọc cốt “Bá ——” mở ra, Lan Uyên đặc ý phe phẩy phiến tử “phạch phạch phạch”, “Bản thái tử làm sao lại quen biết hai người các người? Năm đó là ai nói, cưới vợ rồi lại tiếp tục ăn chơi đàng ***? Hiện tại đừng nói là thú thiếp, Bát Chi và Thái Linh nói đi hướng đông, các người ngay cả hướng tây ở đâu cũng chẳng biết.”

Mặc Khiếu và Kinh Uy cũng không giận, ôm hài tử chờ hân nói xong mới cười nói: “Người cũng đừng nói bọn ta, còn người thì sao?”

“Ta làm sao?” Lan Uyên đang đưa phiến tử ngẩng đầu nói, “Bản thái tử không ăn cơm ở ngoài là vì ngoại trừ Li Thanh ai ta cũng chướng mắt.”

“Nói thật là dễ nghe. A nha!” Quân nhi thấp giọng nói thầm, bị Lan Uyên nghe được, bị hân dùng phiến tử hung hăng đánh lên đầu:

“Đại nhân nói chuyện, tiểu hài tử không được xen vào.”

“Chúng ta cược một phen, thế nào?” Thật vất vả dỗ nhĩ tử ngừng khóc, Mặc Khiếu cười nói với Lan Uyên.

Lan Uyên chính là đặc ý hết sức, liền đáp ứng: “Hảo, bản thái tử sẽ tiếp các người tới cùng.”

“Quyết định như vậy.” Kinh Uy cũng tiếp một chân, “Nếu người thua, nhĩ thái tử cho dù sinh không được cũng phải giả làm bộ dạng nữ nhân hoài thai đang sinh nở đấy.”

“Có ý tứ. Nếu các người thua, các người cũng phải giả trang.” Nghe Kinh Uy nói như vậy, Lan Uyên nhớ tới mấy trò đùa cợt lúc trước của hai người, trong lòng tức giận, “Khúc vải trắng cùng canh hạt sen ta đều còn giữ, đến lúc đó nhất định ta sẽ tặng các người gấp đôi! Cuộc chuyện gì đây?”

“Không khó.” Hai vương nhìn nhau cười, gọi hai vị vương hậu.

Chỉ thấy Mặc Khiếu đem Lang hậu Bát Chi ôm vào lòng, thâm tình chân thành nói với nàng: “Ta yêu nàng.”

“Người..... Đáng ghét!” Bát Chi lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn nói khề với Mặc Khiếu: “Ta cũng vậy.”

Thấy hai người cứ ân ân ái ái không để ý tới người khác, Lan Uyên toàn thân nổi da gà.

Lại thấy Kinh Uy đứng dậy ôm lấy Hồ hậu Thái Linh: “Có yêu ta không?”

Thái Linh cũng đỏ mặt, sau một lúc lâu mới từ trong ngực Kinh Uy ẹ thẹn nói: “Yêu.”

Lan Uyên lại sờn gai ốc.

“Chỉ đơn giản như vậy. Chỉ cần người cùng Li Thanh ở trước mặt chúng ta nói một lần, thì tính là người thắng.” Mặc Khiếu buông Bát Chi, cười đến không có hảo ý.

“Nhị thái tử dám không?” Kinh Uy khiêu khích nhìn Lan Uyên.

“Hắn không dám.” Lan Uyên còn chưa trả lời, Quân nhi vẫn vui tươi hớn hờ xem trò hay giành nói trước.

“Tránh qua một bên!” Đấy Quán nhi ra, Lan Uyên thu phiến tử cao giọng đáp, “Bản thái tử sẽ theo tới cùng!”

“Hảo, vậy ba ngày sau gặp lại.” Hai vương cùng vương hậu nắm tay nhau rời đi, trước khi đi cũng không quên trêu chọc hân, “Nói thật, chúng ta đúng là không tin người có thể đem Li Thanh đặt phía dưới. Ha ha ha ha.....”

Thấy hai người rời đi, Quán nhi cười hì hì tiến đến trước mặt Lan Uyên: “Người cũng chột dạ?”

“Cái gì?” Lan Uyên lại cảm thấy tiểu hài tử này một chút cũng không đáng yêu.

“Chính là cái kia a. Vương cho tới bây giờ chưa từng nói với người? Ha ha..... Người thua chắc rồi. Ta đi kêu Nguyên Bảo và Ngân Lượng chuẩn bị nước nóng, nghe nói sinh hài tử cần rất nhiều nước nóng đấy, nếu phải giả thì đương nhiên phải giả cho giống, người nói đúng không? Ha ha ha ha..... Ta đi nói cho các trưởng lão, cho bọn họ đến xem người sinh hài tử, còn có Hồng Nghê tỷ tỷ, Xích Cước Đại Tiên, Huyền Thương thái tử..... Tất cả bọn họ đều gọi tới.....” Tiểu quý lạnh lợi không đợi Lan Uyên giơ phiến tử liền nhanh như chớp chạy mất.

Khi Lan Uyên đi vào thư phòng, Li Thanh đang ở bên song cửa đọc sách. Những sợi tóc màu ngân bạch mềm mại rơi trước trán, che khuất một đôi mắt xán kim sắc. Đi đến vén tóc y ra sau tai, cặp mắt vàng kia từ trên quyển sách chuyển qua gương mặt hân, nhìn thật sâu vào còn có thể thấy khuôn mặt thất thần của mình ở bên trong.

“Làm sao vậy?” Li Thanh buông sách hỏi.

Lan Uyên không nói, hít sâu một hơi, bắt chước khẩu khí thâm tình vừa rồi của Mặc Khiếu: “Ta yêu người.”

“.....” Li Thanh ngẩn ra, “Ân.”

Trong ánh mắt vàng vô ba vô tự, Li Thanh không để ý đến hắc, cầm cuốn sách đọc tiếp.

Trong lòng âm thầm thở dài một hơi, Lan Uyên bất đắc dĩ đành rời khỏi thư phòng.

Li Lạc mang theo tiểu thư sinh nhà hắc đứng ngoài cửa thư phòng xem kịch, thấy Lan Uyên mặt ủ mày ê từ bên trong đi ra, cười chế nhạo hắc: “Yêu, nhị thái tử tung hoành tình trường vô vãng bất lợi (mọi việc đều thuận lợi) cũng đã phải thiết bản à? Ha ha.....”

Còn không quên khoe chuyện của mình: “Tô Phàm, cái này gọi là hiện thể báo. Nhìn ta xem, rất chung tình, năm trăm năm qua chỉ có mình người. Đến, hôn một cái.”

Tiểu thư sinh mặt đỏ muốn chạy trốn, Li Lạc không cho, trước mặt Lan Uyên hôn lên. Lan Uyên lần thứ ba nổi da gà, thật muốn đem cái bọn không lương tâm này làm thành mấy con hình nhân đem đi đóng đinh.

Lan Uyên đối với Li Thanh vẫn rất ân cần, hai ngày nay càng ân cần đến quá đáng.

Bên này Lan Uyên đem một bàn đầy thức ăn từng đưa từng đưa đút vào miệng Li Thanh, bên kia Li Lạc phe phẩy cây miêu kim phiến của Lan Uyên hỏi Tô Phàm: “Có lạnh không? Ta sao lại cảm thấy phiến tử này từng traten từng traten đều thổi ra âm phong?”

Quản nhi ôm cánh tay run rẩy: “Không được không được, ta đi mặc thêm áo bông.”

Bọn tiểu tư tị thành một đám cười trộm.

Khi Mặc Khiếu cùng Kinh Uy tiến vào, nhị thái tử mới vừa uy cớm xong, đang nắm bàn tay Li Thanh cầm chung trà hạ giọng nói nhẹ nhàng. Vừa thấy hai người bọn họ đi vào cũng không tức giận nói: “Yêu, khách quý a. Không cần thay tã cho tiểu thiếu chủ của quý phủ sao? Lén chạy đến đây sao? Cần thận nếu Lan Chi và Thái Linh mà biết sẽ không cho các người vào cửa.”

Mặc Khiếu tùy tiện ngồi xuống nói: “Người không cần chế giễu chúng ta như vậy, chúng ta là tới tìm Li Thanh.”

Kinh Uy nói tiếp, “Hồ vương phủ cũng không phải do người tác chủ, người kêu gào cái gì?”

“Người.....” Lan Uyên bị hấn nói đến á khẩu không trả lời được, chỉ có thể ngậm chặt môi nhìn Li Thanh muện thanh bất thuyết.

“Nhị vị có việc?” Li Thanh không để ý tới bộ dạng ủy khuất của Lan Uyên, nhìn về phía Mặc Khiếu và Kinh Uy.

“Ôn chuyện.” Khóe miệng Lang vương không hảo ý nhếch lên.

Hồ vương từ trong tay áo lấy ra cuộn tranh đặt lên bàn mở ra: “Hai ngày trước không biết ở đâu nhảy ra một bức họa, bọn ta vội mang tới cho người xem.”

Trên bức tranh họa một thiếu niên, da trắng nõn, có một đôi mắt xanh thăm như ngập nước, trên bức tranh khẽ mỉm cười, hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ trên má.

“Đây là.....” Tay Lan Uyên run lên, lập tức ra một thân mồ hôi lạnh.

“Không biết?” Kinh Uy vẻ mặt biểu hiện nét e sợ thiên hạ bất loạn.

Lại thêm Li Lạc cũng cười lên, chỉ vào bức tranh nói với Tô Phàm: “Đây là tuyết tộc, trời sinh một làn da đẹp. Nhị thái tử trước đây cũng có vị cố nhân là tuyết tộc.”

“Có chuyện như vậy a.....” Quán nhi chột ngộ ra, nét cười lan đến đuôi mắt đối Lan Uyên nói, “Là tình nhân cũ của người.”

“Tiểu hài tử tránh qua một bên đi!” Lan Uyên sợ nhất là có người nhắc đến chuyện phong lưu trước kia của mình, nhất là ở trước mặt Li Thanh, chỉ sợ y lưu tâm lại không chịu để ý đến mình.

Lúc này, thấy mọi người đều là biểu tình xem kịch vui, lại hoảng hốt, cũng không dám nhìn về mặt của Li Thanh.

Li Thanh thần sắc bất động, khép cuộn tranh lại nói: “Chuyện đã qua không cần nhắc lại.”

“Người tin ta?” Lan Uyên xúc động, ôm Li Thanh trong lòng như có tin vui.

Li Thanh không nói gì, im lặng gật đầu: “Tin.”

Mấy tên chung quanh chờ xem kịch hay mắt choáng váng, Li Lạc bĩu môi kéo tiểu thư sinh đứng dậy: “Tô Phàm, ta lạnh muốn chết, chúng ta đổi chỗ khác.”

Quán nhi cũng chạy theo ra ngoài. Mặc Khiếu cùng Kinh Uy hai mặt nhìn nhau.

Lan Uyên cười đến mức đặc ý, khai mở phiến tử đông đưa khiến cả phòng kim quang lấp lánh: “Thiết, nói các người không tiền đồ chính là không tiền đồ. Thấy chưa? Ha ha, bộ dạng các người sinh hài tử bản thái tử nhất định xem được rồi, còn không mau trở về cho lão bà chuẩn bị đồ vật này nọ, cẩn thận đến lúc đó không kịp, khó sinh.....”

“Lan Uyên.” Li Thanh này giờ vẫn không lên tiếng bỗng nhiên nói, “Đêm nay người ngủ một mình đi.”

Dứt lời phất tay áo bỏ đi.

“A?” Lan Uyên ngây ngẩn cả người, tươi cười còn vương trên mặt.

Mặc Khiếu cùng Kinh Uy cười ha ha, vỗ tay chúc mừng: “Ngốc, tin hay không là một chuyện. Lưu tâm hay không lại là chuyện khác. Ha ha..... Hai ngày sau chúng ta lại đến, nhị thái tử cần làm cho hắc ngưu giận, bằng không sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ.”

Lan Uyên nói: “Li Thanh, người tin tưởng ta, ta là thật tâm với người.”

Li Thanh ở bên trong cánh cửa thản nhiên nói: “Ta tin.”

Lan Uyên còn nói: “Li Thanh, ta khi đó hỗn trưởng, làm càn. Về sau ta tuyệt đối sẽ không.”

Li Thanh như trước thản nhiên nói: “Nga.”

Lan Uyên bám vào khe cửa nói: “Li Thanh, cho ta vào phòng đi, bên ngoài rất lạnh a.”

Li Thanh thối tắt ánh nến nói: “Không được.”

Lan Uyên vẻ mặt cầu xin nói: “Li Thanh, chuyện của ít nhiều năm trước, người cần chi để ý?”

Li Thanh vẫn không chú ý đến hắc.

Li Lạc cùng Quản nhi cười lăn lộn trên đất.

Lang vương Mặc Khiếu nói với Lang hậu Bát Chi: “Thật muốn xem Lan Uyên sinh hài tử là bộ dáng thế nào đây.”

Bát Chi trừng mắt nhìn hăn: “Nếu cuối cùng là người giả sinh hài tử, người cũng đừng vào phòng.”

“Sẽ không, sẽ không.....” Lang vương cười hung hữ thành trúc (trong lòng đã có dự tính), “Hăn về điểm này mang nợ phong lưu, Li Thanh có thể nuốt xuống chuyện này mới là lạ. Cho dù nuốt xuống, tính tình Li Thanh ta còn không biết, làm sao có thể trước mặt mọi người nói ra loại chuyện này? Hừ, ta xem hăn về sau còn dám đắc ý.”

Đảo mắt đã qua ba ngày, Mặc Khiếu cùng Kinh Uy sáng sớm đã chạy tới hồ vương phủ.

“Ai yêu, sớm như vậy đã tới rồi?” Quản nhi ôm cái hũ nằm dài trên ghế ăn đường.

“Như thế nào?” Mặc Khiếu nhìn lướt qua chỗ ngồi của Li Thanh cùng Lan Uyên hỏi Quản nhi.

Ném một viên đường vào miệng, Quản nhi cười nói: “Còn đang tức giận, đến gần cũng không cho phép hăn.”

“A.....” Hai người nhìn nhau cười.

Không hẹn mà cùng phác họa ra cảnh Lan Uyên hình dạng nữ nhân nằm trên giường sinh nở la lớn kêu gào. Ha..... Từ nay về sau để xem hăn còn dám đắc ý hay không.

“Li Thanh.....” Thái tử mấy ngày nay không được phép vào phòng có chút tiêu tụy, trong mắt mặc lam lộ ra thần sắc u buồn.

Li Thanh ngẩng đầu, đôi mắt vàng nhìn lại mắt hắc. Nhất thời, người xung quanh cũng bất giác ngừng hô hấp.

“Ta yêu người.”

“Ta cũng yêu người.” Khóe miệng nhếch thành một độ cong đẹp mắt, trong ánh mắt kim sắc nhu hòa xuống, tỏa ra mờ mờ một chút mặc lam sắc. Ngân phát bạch y, băng tuyết trước đây như tan ra, quả nhiên là tuyết sắc vô song.

“Gì.....” Mắt mọi người tròng lên như muốn nát ra.

Tay Mặc Khiếu siết chặt, bảo bảo trong ngực bị đau, “Oa oa” khóc rống lên. Nhà Mặc Khiếu vừa khóc, nhà Kinh Uy cũng cất giọng khóc theo. Tiếng khóc to rõ, hai vị thú vương sắc mặt trắng bệch, còn tròng lớn con người quan sát, nước tiểu của hài tử trên tay dính vào thân cũng không phát hiện.

“Thế nào?” Lan Uyên phẩy phẩy phiến tử đặc ý nhìn hai người, “Có phục hay không?”

Thái tử lam y kim quan đóng đưa kim phiến mang vợ nghênh ngang rời đi, tay áo phiêu phiêu, lệ ảnh song song, phong vân đặc ý.

Quản nhi còn chăm chú ghi chép:

Tiên sinh nói, ngư cùng hùng chương không thể so sánh.

Lang vương và Hồ vương vừa đi, thái tử không ra làm sao kia cũng phải quỳ gối trước thư phòng của vương. Nghe nói vương muốn cho hắc quỳ một đêm đấy.

Đáng đời! Ai kêu hắc quá sĩ diện!

Tiên sinh nói, năm mươi bước cười một trăm bước là không tốt. Ta thấy hần căn bản là hai trăm bước cười một trăm bước, lại càng không tốt. Xứng đáng!

Vương nói, cá cược không phải là chuyện tốt, bảo ta không cần học theo hần.

Ta sẽ không học theo hần đâu, hừ!

Dưới cùng còn có một hàng chữ nhỏ đến cơ hồ không thấy được:

Kỳ thật vương cũng rất muốn xem Lang vương cùng Hồ vương giả dạng nữ nhân sinh hài tử.

-Toàn văn hoàn –

HOÀN KHỔ

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: [Review] Hoàn Khổ – Cái Gọi Là Chân Tâm

Hoàn Khổ – Cái gọi là chân tâm

Tôi yêu văn của Hoan Hỉ, yêu cái nhẹ nhàng bình dị mà ko kém phần thấm thía trong văn của chị. Ẩn chứa trong từng con chữ có thể là rất nhiều tình cảm, rất nhiều ý tứ, kéo người đọc chìm sâu vào câu chuyện trong vô thức. Tôi cảm cái “ngược” trong văn của Hoan Hỉ, cái ngược lẩn khuất trong từng con chữ, trong từng đoạn văn mà khi thoáng nhìn qua ngỡ tưởng chỉ như miêu tả cảnh vật thông thường. Chị luôn biết cách diễn tả những điều mình muốn gửi gắm trong từng thiên truyện một cách giản dị nhất mà cũng hiệu quả nhất. Cái “ngược” trong từng câu chuyện của chị thấm sâu vào lòng tôi, để rồi từ nơi sâu nhất ấy, tôi thật đau mà đồng cảm cùng nhân vật, đau nỗi đau của nhân vật, giằng xé tận tâm can.

Cũng như rất nhiều người khác, tôi đến với văn của Hoan Hỉ lần đầu tiên qua những bộ đam mỹ thể loại huyền huyền. Đó cũng là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm thể loại truyện này. Ở thế giới ấy có thần tiên, có ma quỷ, có pháp thuật, có người tốt kẻ xấu, có ân oán tình thù, có hiểu lầm khúc mắc... Nhưng điều mà tôi cảm nhận được nổi bật lên trên hết, đó là ở nơi ấy có tình yêu. Thế giới của thần tiên hiện ra trong văn của Hoan Hỉ không đẹp như thơ, trái lại, nó mang rất nhiều éo le và nghịch cảnh. Thần tiên trong những câu chuyện của chị cũng như bao con người bình thường khác, họ cũng biết vui biết buồn, biết đau biết hận, biết yêu thương bằng tất cả tấm chân tình. Tôi cảm cái tình trong từng câu chuyện của chị, bước qua từng thiên truyện, tôi thấy bản thân dường như cũng đang ở trong thế giới đó, chứng kiến tất cả, lần lượt nhận ra từng ý nghĩa lẩn khuất, nhận ra từng bài học quý giá.

Diễm Quỷ, Tư Phàm, Hoàn Khố hay Báo Ân Ký, tất cả mỗi câu truyện đều mang trong mình nhiều tầng ý nghĩa riêng, đòi hỏi người đọc phải thật chú tâm, phải thả mình vào trong đó, phải thật tinh tế cảm nhận và tự nghiệm ra cho mình những bài học. Đôi khi thả mình theo mạch cảm xúc của truyện, người đọc thấy thật đau, thật thương tâm, tự hỏi: “Tại sao lại có thể ngược đến thế?”, “Tại sao họ lại làm khổ nhau nhiều như thế?”... Nhưng những cái “ngược” trong truyện của Hoan Hỉ không hề vô lý, trái lại, nó vô cùng có ý nghĩa. Cảm được cái “ngược” trong truyện của Hoan Hỉ, là phần nào cảm được cái thần của truyện, cảm được một tâm hồn văn chương đẹp đẽ.

Tôi yêu tất cả những câu truyện huyền huyền của Công Tử Hoan Hỉ, nhưng bộ truyện khiến tôi nặng lòng nhất, khiến tôi phải trăn trở nhất, đó chính là Hoàn Khố. Mỗi lần đọc Hoàn Khố là lại thêm một lần tôi nhận ra điều gì đó mà mình còn bỏ sót trong lần đọc trước, cứ như vậy, càng lúc tôi càng yêu bộ truyện này hơn. Từng nhân vật trong truyện đều có cái đáng giận, nhưng cũng có cái đáng thương. Họ mang trong mình nhiều cung bậc tình cảm mà chính họ cũng còn chưa hiểu hết, bởi vậy mới dẫn đến những bi kịch đáng buồn... Nhưng trải qua những nỗi đau, họ mới dần trưởng thành hơn, nhận ra cái mà mình thực sự cần và trân trọng.

Ly Thanh và Lan Uyên, hai người họ đều có chút ngốc nghếch, e sợ tổn thương nên thận trọng dè chừng, thử thăm dò lẫn nhau. Hai người đều không hiểu tâm tư của nhau, trải qua ngầm mưu tính kế, trải qua thương tâm, rồi qua hối hận, để cuối cùng dẫn đến vướng mắc mấy trăm năm mới có thể minh bạch toàn bộ. Tới khi đó mới giật mình tỉnh ngộ, “tình yêu” hai chữ bất quá là hỏi một câu thích hay không thích...

Ly Thanh – Hồ vương lãnh mạc.

Cũng như bao nhân vật khác của Hoan Hỉ, Ly Thanh được xây dựng bởi những nét tính cách rất đặc trưng. Nhắc tới Ly Thanh, chắc hẳn tất cả các bạn đọc của Hoàn Khố đều sẽ nghĩ đến sự lãnh mạc, lạnh lùng, nhạt nhòa và khó nắm bắt.

Con người ta một khi đã sống quá lâu trong cô đơn, quá quen với tịch mịch, làm bạn với nỗi cô quạnh luôn thường trực, sẽ không còn cảm thấy quá khó khăn nữa, cuộc sống của họ là tồn tại chứ không hoàn toàn là sống. Cô đơn thì đã sao? Một mình thì đã sao? Ly Thanh đã quá quen thuộc rồi. Chính vì đã cô đơn tịch mịch quá lâu, nên chỉ cần một chút ấm áp mà Lan Uyên mang lại đã dễ dàng thấm vào trái tim băng giá ngàn năm của Ly Thanh. Lần đầu tiên Ly Thanh có cảm giác ấm áp, có cảm giác tồn tại một nơi để mình hướng về, tồn tại một con người để mình yêu thương. Bất tri bất giác, băng tuyết ngàn năm đã dần tan chảy. Sự xuất hiện của Lan Uyên đã phá vỡ thói quen tịch mịch và băng hàn ngàn năm trong lòng Ly Thanh.

“Đối với một người tịch mịch mà nói, một chút ôn nhu, dù cho biết rõ không phải thật tâm, cũng sẽ nổi lên tâm tư tham luyến.” Ban đầu, Ly Thanh bài xích tình cảm của Lan Uyên trong vô thức, là bởi vì hẩn lãnh đạm, biết rõ Lan Uyên là một công tử đa tình, hẩn ko muốn sa vào tình cảm hư giả của Lan Uyên. Thế nhưng cuối cùng, Ly Thanh vẫn bị sự ôn nhu ấm áp của Lan Uyên tác động trong vô thức. Bản thân Ly Thanh cũng không thể ngờ rằng, chỉ mới vài ngày không thấy Lan Uyên, hẩn cư nhiên lại nổi lên tâm tư tưởng nhớ. Lần đầu tiên nghiêm túc nhìn lại bản thân, giật mình xót xa khi thấy bên mình không có ai cả.

“Bị một câu “thân nhân duy nhất” làm chấn động, mới phát hiện ra bên cạnh mình quả thực một người cũng không có, muốn tìm người nào đó để nói vài câu cũng không có.”

Ly Thanh thực sự rất đáng thương. Hẩn lạnh lùng lãnh mạc cũng chỉ bởi hoàn cảnh khiến hẩn phải như vậy. Thân nhân bên cạnh chỉ còn lại một mình Ly Lạc, hẩn lại là một kẻ vụng về trong việc thể hiện tình cảm, bởi

vậy càng khiến đứa em trai duy nhất dần rời xa mình. Bản thân là vương của một tộc, Ly Thanh cũng cần sự lạnh lùng và uy nghiêm, ngẫu nhiên hẳn đã tự xây quanh mình một bức tường bằng kiên cố vô hình, ở bên trong đó, chỉ có mình hẳn, với sự lạnh lẽo, tịch mịch và cô đơn.

Không phải ngẫu nhiên mà Hoan Hỉ để Minh Cơ xuất hiện trong truyện, lại vào đúng thời điểm Ly Thanh đang phải lưỡng lự giữa nhiều sự lựa chọn. Sự xuất hiện của Minh Cơ có vai trò vô cùng quan trọng trong việc phá bỏ rào cản cuối cùng trong lòng Ly Thanh. Chính Minh Cơ là người đã thức tỉnh Ly Thanh, phá vỡ bức tường phòng vệ vô hình mà Ly Thanh vẫn luôn xây bọc quanh mình. Ly Thanh ko muốn xuất ra chân tâm, cũng là sợ phải xuất ra chân tâm. Một người lạnh lùng như hẳn, nhằm chán như hẳn, liệu có thể có ai yêu, có thể có ai muốn, có thể có ai dùng chân tâm để đối đãi? Là sợ, cũng là vì đề phòng và bảo vệ chính mình, Ly Thanh đã luôn bọc mình trong bức tường cảnh giới ấy, từ chối mọi sự thân cận, mọi tình cảm xung quanh. Về ngoài lạnh lùng, lãnh mạc, nhưng bên trong là một trái tim e sợ tổn thương và sợ mất đi lớp vỏ bảo vệ.

Minh Cơ có một tình yêu mù quáng, một tình yêu bất chấp đánh đổi tất cả, nhưng tất cả những cái mà nàng nhận về được lại chỉ là nỗi đau không thể nói hết bằng lời. Những trái tim người... Nàng đoạt đi mạng sống của người khác, hành động tàn ác ấy, có mấy ai nghĩ rằng thật ra cũng chỉ xuất phát từ một ước mơ nhỏ nhoi, từ một hi vọng bình thường mà ai cũng có thể có, đó là hi vọng được bình bình đạm đạm sống qua cả một đời với người mình yêu.

Con người có thể yêu, vì sao yêu quái không thể yêu? Vì sao tình yêu của yêu quái lại luôn phải đánh đổi bằng quá nhiều máu và nước mắt như vậy? Âu cũng vì ông trời khi sinh ra yêu quái đã nhả tâm cho thêm vào bản tính của nó một thứ khả năng gọi là yêu... Đã gọi là bản năng, là hạnh phúc nhỏ bé, có ai lại không xứng đáng có? Nhưng có mấy yêu quái đạt

được niềm hạnh phúc nhỏ bé gọi là tình yêu ấy mà không phải là thần hình câu diệt hay hồn phi phách tán?

Nếu con người biết đau, thì yêu quái cũng biết đau vậy. Và biết đau đây, có lẽ còn đau hơn gấp ngàn vạn lần con người nữa, vì có những yêu quái chỉ luôn ước mong mình được là một con người bình thường mà thôi...

Minh Cơ đáng hận, nhưng cũng thực sự đáng thương. Nàng yêu hết lòng, yêu chân thật, chỉ tiếc thay, nơi nàng gửi gắm trái tim lại không thể hòa hợp với nàng. Người và yêu quái, những mối tình như vậy đã bao giờ có được kết thúc tốt đẹp? Nhưng nàng vẫn cược, vì nàng yêu và khát cầu hạnh phúc tới cháy bỏng. Tuy thua, nhưng chắc chắn sâu trong thâm tâm, Minh Cơ cũng không hề cảm thấy hối hận, bởi nàng đã cố gắng hết mình, thử cố gắng hết mình một lần để giữ lấy và bảo vệ tình yêu của mình. Đó là một việc làm sai trái, nhưng cũng là một việc làm đáng thương. Trước khi bị hành hình, Minh Cơ đã nói: “Ta cả đời có thể được một người đối đãi bằng chân tâm chân ý, còn cầu cái gì hơn? Oán hận duy nhất đó là ta không thể làm một người vợ chân chính của hã, cầm tay hã, bầu bạn cùng hã suốt đời.” Hạnh phúc của nàng tuy nhỏ nhoi và ngắn ngủi, nhưng lại là niềm hạnh phúc mà biết bao người phải mơ ước, đó chính là niềm hạnh phúc khi có được một người đối đãi mình bằng chân tâm chân ý, mình cũng dùng toàn bộ tình cảm, toàn bộ chân tâm chân ý của mình để đối đãi với người đó.

Tuy chỉ là một nhân vật phụ, nhưng sự xuất hiện của Minh Cơ trong Hoàn Khố đã để lại cho tôi không ít ấn tượng sâu sắc. Minh Cơ cũng chính là nhân tố quyết định trong việc đánh thức sự khao khát tình cảm, khát khao hạnh phúc trong lòng Ly Thanh. Một câu nói của Minh Cơ thôi đã tác động mạnh mẽ tới Ly Thanh: “Không đánh cược một phen, người sao có thể biết được là thắng hay thua? Biết sao không? Thế gian đâu có muôn vàn

thứ cầu không được, bình bình đạm đạm mà trải qua một đời, cũng không hẳn không phải là một thứ hạnh phúc.”

Có lẽ chính nhờ tác động của Minh Cơ mà Ly Thanh quyết định thử cược một lần, thử một lần mở trái tim bằng giá của mình, một lần trao đi chân tâm, một lần thật tâm hi vọng nhận lại tình cảm ấm áp.

Tuy chính Ly Thanh đã quyết định hành hình Minh Cơ, nhưng hẳn không phải là kẻ tuyệt tình, nói đúng hơn, Ly Thanh chỉ là một người công tư phân minh. Sau khi Minh Cơ bị hành hình, Ly Thanh đã chủ động đến nhà Trương Thăng để xóa đi mối nhân duyên oan nghiệt. Đằng sau tấm vỏ bọc lạnh lùng và tuyệt tình, chính là một trái tim nhạy cảm và yếu đuối.

Cũng chính từ cái đêm trở về từ nhà Trương Thăng, Ly Thanh đã chấp nhận tình cảm của Lan Uyên. Suốt dọc đường về, chỉ có một vầng nguyệt bầu bạn, sự lạnh lẽo của trời đêm thấm sâu vào tận trong da thịt. Chắc hẳn Ly Thanh đã suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ về những lạnh lùng mà mình đã có, những cô quạnh tịch mịch mà mình luôn có, những khát khao hạnh phúc của Minh Cơ đã tác động mạnh tới suy nghĩ và nhận thức của Ly Thanh.

Lần đầu tiên Ly Thanh đặt cược, đặt cược bằng toàn bộ chân tâm quý giá và hiềm hoi của một con người lãnh mạc. Đáng buồn thay, hẳn đã thua trong lần đặt cược ấy.

Ly Thanh chỉ lẳng lặng nghe Hồng Nghê kể lại những chuyện trăng hoa của Lan Uyên, nghe Hồng Nghê nhận xét: “Lan Uyên hẳn nếu có thể có chân tâm, trời trên đầu cũng sẽ sụp xuống mất”. Khóe miệng Hồ vương ần ần mơ hồ mang một chút ý cười, có lẽ là nụ cười cay đắng, nhàn nhạt, cười vì mình đã để chân tâm của mình xuất đi hoang phí, cười vì mình đã quá khờ dại để bản thân lún sâu vào ôn nhu của một vị thái tử đa tình.

Nhưng Ly Thanh vẫn chưa lật bài ngựa với Lan Uyên, mãi cho tới khi phải chịu thiên kiếp, có lẽ bởi Ly Thanh thực sự là một con người rất tịch mịch, rất cô đơn, luôn khao khát tình cảm, sự ấm áp, dù biết đó chỉ là giả dối.

Lan Uyên – thái tử bạc tình

Lớn lên trong xa hoa phú quý, thói quen ăn chơi trụy lạc đã thấm sâu vào con người Lan Uyên. Bản thân Lan Uyên không hề xấu, chỉ là hắn đã quá coi thường tình cảm, hoặc giả, hắn chưa từng thật tâm yêu một người.

Khi mới gặp và qua lại với Ly Thanh, có lẽ Lan Uyên thực sự cũng chỉ có ý định chơi đùa như bao lần. Hắn thấy hiếu kỳ về Ly Thanh, một vị vương tài sắc lạnh lùng, một con hồ ly thoáng nhìn qua không giống với bản chất của hồ ly, không dùng vẻ đẹp trời sinh để mị hoặc lòng người. Thế nhưng, chính Lan Uyên cũng không thể ngờ, bản thân mình lại bị cuốn hút, bị lún sâu vào vòng tình cảm luẩn quẩn trong vô thức từ lúc nào không hay.

Mặc Khiếu đã nhiều lần cảnh báo Lan Uyên: “Chơi với lửa ắt có ngày tự thiêu, người tự lo thân cho tốt. Ta chỉ nói một câu, hắn chính là Hồ vương.”

Tình cảm đối với Lan Uyên chỉ như một trò chơi, thích thì giữ, ko thích nữa thì bỏ. Những tình nhân của hắn đã thay đổi biết bao người, đã bao lần chỉ nghe thấy tiếng tân nhân cười, ko nghe được tiếng cựu nhân khóc. Cái ngày Lan Uyên tới thăm Mặc Khiếu, hắn lại vứt bỏ một món đồ chơi của mình, không chút xót xa. Đáng buồn thay, tất cả những việc ấy đều đã bị Ly Thanh chứng kiến. Có lẽ bắt đầu từ giây phút ấy, mọi chân tâm và tình cảm của Ly Thanh đều tan biến, lại một lần nữa bức tường phòng vệ bằng băng vô hình được dựng lên xung quanh Ly Thanh. Cảnh

cửa luôn đóng băng khó khăn lắm mới có thể hé mở lại bất ngờ bị đóng sầm, giam giữ một trái tim tổn thương, rất khó để mở ra thêm lần nữa.

Có những thứ phải đến khi mất đi rồi, con người ta mới hiểu là trân quý, đáng tiếc khi ấy đã quá muộn. Bình sinh chưa từng tương tư, nên lần đầu gặp tương tư, đã làm hại tương tư rồi...

Đã quá quen với việc đùa giỡn tình cảm của người khác, Lan Uyên không hề nhận ra chân tâm của mình đối với Ly Thanh, mà có lẽ cũng vì trước đó chưa từng đối với ai bằng chân tâm, nên hẳn không rõ và cũng sợ phải thừa nhận lần này mình đang dùng chân tâm để đối đãi với Ly Thanh. Mãi tới khi chứng kiến vẻ khốn đốn của Ly Thanh sau thiên kiếp, chứng kiến bóng lưng cô độc của hẳn rời đi, Lan Uyên mới sâu sắc nhận ra tình cảm của mình dành cho hẳn quá lớn, đó chính là chân tâm.

Quá đau đớn khi nghĩ rằng Ly Thanh chưa từng thực sự yêu mình, thái tử cuồng vọng nghịch thiên để đi tìm câu trả lời cho chính bản thân. Tới khi tìm được rồi, cầm trên tay đóa hoa đăng đề hai chữ Lan Uyên thanh thanh sở sở, nhị thái tử đắc ý và sung sướng như lần đầu tiên đạt được cái mà mình muốn, nhưng cũng chính vào thời khắc ấy, đau đớn càng mãnh liệt hơn bao giờ hết, bởi hẳn nhận ra, hẳn đã phụ một tấm chân tâm của người mà hẳn yêu thương nhất rồi.

Phải trả giá bằng nỗi đau về cả thể xác lẫn tinh thần, Lan Uyên vẫn cam tâm tình nguyện. Hẳn một lòng kiểm điểm lại bản thân, một lòng chờ đợi sự tha thứ của Ly Thanh, một lòng mong mỏi được nhận tấm chân tâm quý giá kia một lần nữa. Trong suốt một trăm năm bị giáng xuống hạ giới tự suy ngẫm, nhị thái tử ngông cuồng ngày nào đã thực sự trưởng thành hơn rất nhiều, nhận ra rất nhiều điều mà bấy lâu nay bản thân mình đã vô tình bỏ lỡ và đánh mất.

Tới bây giờ, một tấm chân tâm này của hẳn, chỉ mong Ly Thanh có thể hiểu, có thể tiếp nhận và thứ tha.

Hoàn Khố – cái gọi là chân tâm.

Văn Thư từng nói: “Mọi việc đều có chừng mực, có một số việc nếu ko phải thật tâm thì ko thể lấy được chân tâm của người khác.”

Vào thời khắc mọi bức màn đều bị hạ xuống, màn kịch kết thúc, Hồ vương đã nhàn nhạt nói: “Nhị thái tử, người dùng cái gì đòi lấy chân tâm của Ly Thanh ta?”

Câu trả lời thực ra vô cùng đơn giản, chỉ có một tấm chân tâm, mới có thể đổi được một tấm chân tâm. Đáng tiếc, câu trả lời đơn giản nhưng lại phải đánh đổi bằng quá nhiều nỗi đau, quá nhiều máu và nước mắt.

Tôi từng đau thắt lòng khi cảm những tâm sự của Ly Thanh: “Lan Uyên, giữa ta và người chỉ là một cuộc giao dịch, ta cho người hoan tình, người cho ta ôn nhu, cả hai đều không thiếu nợ nhau.” Bị phụ bạc chân tâm, Ly Thanh đã nghiêm nhiên chuyển mối quan hệ giữa hai người thành một cuộc giao dịch. Đáng tiếc, chân tâm không phải là một cuộc giao dịch, và cái giá phải trả khi đem chân tâm ra giao dịch chính là nỗi đau mà cả hai người đều đã phải gánh chịu.

Lan Uyên từng có suy nghĩ: “Thật thật giả giả, nào có ai móc chân tâm ra để nhìn đâu?” Suy nghĩ ấy của hần sai lầm rồi, bởi người ta không nhìn chân tâm bằng mắt, mà người ta cảm nhận chân tâm bằng trái tim. Thật tâm hay không thật tâm, sao người ta có thể không biết?

Còn một ý nghĩa được ẩn giấu trong thiên truyện này nữa, đó là chân tâm cần phải được thể hiện ra rõ ràng, không nên giữ yên lặng và chỉ ngầm suy đoán đối phương.

Giữa hai người lúc nào cũng chỉ có ngầm mưu tính kế, dò đoán lẫn nhau, từ đó dẫn đến những hiểu lầm sâu sắc và hậu quả đáng buồn. Khi Lan

Uyên mang Xuân Phong Tiểu tới tặng Ly Thanh, đó cũng là lần đầu tiên Ly Thanh nói ra chữ “thích”, lần đầu tiên Ly Thanh thừa nhận cảm giác của mình. Chỉ một chữ đơn giản như vậy thôi nhưng chứa đựng biết bao ý nghĩa. Chỉ một chữ như vậy thôi nhưng đã khiến Lan Uyên phấn khích và ghi nhớ mãi. Cũng kể từ đó, Xuân Phong Tiểu trở thành một nhân chứng tình cảm của hai người.

Cả hai người họ đều đã phạm sai lầm trong việc thể hiện tình cảm. Lan Uyên thể hiện tình cảm quá nhiều, còn Ly Thanh lại thể hiện tình cảm quá ít. Lan Uyên gieo tình ở khắp nơi, “chân tâm thực rẻ mạt, đến mức không thể gọi là chân tâm”. Bởi vậy, dù thể hiện tình cảm rất nhiều nhưng Lan Uyên lại khiến Ly Thanh không thể cảm nhận được tình cảm của hẳn, cũng không thể chấp nhận thứ tình cảm quảng đại ấy của Lan Uyên. Khi chữ “thích” có thể nói ra quá dễ dàng, có thể nói ra với bất kỳ ai, thì nó không còn mang được ý nghĩa linh thiêng của nó nữa.

Trái ngược với Lan Uyên, Ly Thanh quá ít nói và quá ít thể hiện tình cảm. Hẳn chưa từng một lần nói “thích”, chưa từng một lần khẳng định tình cảm của mình với Lan Uyên. Hẳn chỉ luôn đeo một gương mặt lạnh lùng vô cảm, khó nắm bắt, khiến người khác phải ngẫm suy đoán, mết mỗi tâm tư. Mặc Khiếu từng nói: “Một lời người cũng không nỡ nói ra, cả ngày cứ căng khuôn mặt thì ai biết được tâm tư của người? Người đối với Ly Lạc là như vậy, người đối với Lan Uyên chẳng lẽ cũng là như thế?”

Bi kịch đã không xảy ra nếu cả hai người họ biết thể hiện tình cảm của mình một cách đúng đắn, không thử thăm dò lẫn nhau, không ngẫm mưu tính kế... Phí hoài ba trăm năm, chỉ bởi hai tấm chân tâm không biết cách thể hiện.

Cả hai người bọn họ đều đã khiến đối phương thay đổi trong vô thức. Lan Uyên từ một tên công tử trắng hoa, cuối cùng cũng đã hiểu được thế nào là chân tâm, thế nào là thực sự dành tình cảm cho một người, thế nào là trả giá và chờ đợi một người. Ly Thanh từ một con hồ ly mang trái tim lạnh

giá, cuối cùng cũng đã biết thế nào là tình cảm ấm áp, là yêu và được yêu, là nguyện ước tình cảm.

Đọc Hoàn Khố đã bao lần, những bài học mà mình nghiệm ra được từ thiên truyện ấy luôn ghi khắc thật sâu. Ly Thanh hay Lan Uyên, cả hai người họ đều đáng trách, nhưng cũng rất đáng thương. Tôi yêu quý cả hai con người ấy, cũng như yêu quý Hoan Hỉ và câu truyện Hoàn Khố. Sẽ vô cùng có ý nghĩa nếu mỗi người dùng chân tâm của mình để đọc bộ truyện này, toàn tâm toàn ý thả hồn theo mạch truyện, mở lòng mình để tiến nhập vào một thế giới huyền ảo. Ở nơi đó có những vị thú vương uy nghiêm mà vui tính, có đám tiểu tư ngộ nghĩnh dễ thương, có yêu nữ mang tình cảm con người, có một vị thái tử trắng hoa đa tình, có một vị Hồ vương lạnh lùng lãnh mạc, và một tấm chân tâm đáng quý...

Nguyệt Cầm Vân

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11: Vĩ Thanh](#)

[Chương 12: Phiên Ngoại Chi Phong Vân Đặc Ý](#)

[Chương 13: \[Review\] Hoàn Khố – Cái Gọi Là Chân Tâm](#)